BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

15 Mayıs
1989
2000 TL
NO: 51

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz ! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz !
Karkeren hemû welatan yêkbın ! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın !

1 MAYIS'IN DEVRİMCİ GELENEĞİNİ YAŞATACAĞIZ !...

- Seçim değil DEVRİM ! Seçim sonuçları üzerine...
- Saçak reformistlerinin bölünmesi üzerine

- Stalin'den öğrenelim :

YAŞASIN 1 MAYIS !

STALİN'DEN ÖĞRENELİM

Aşağıda Stalın'ın kaleme aldığı, 1 Mayıs 1912 ile ılgılı Rus Sosyal Demokrat İşçı Partısi'nin Merkez Komitesi imzalı bir bildırıyi yayınlıyoruz.

Stalın'e "eleştirı" adı altında Marksız-Lenınızm'e küfur etmenın; ıspatsız bır süru ıddıanın Marksızm-Lenınizm adına ortaya surülmesının moda olduğu günümuzde, biz Bolşevıkler Stalin'ın eserinden öğrenmeyı, onu her türlü oportünist saldırıya karşı savunmayı, en önemlı ayrım noktalarından bıri olarak görüyoruz. ***"Stalin'den öğrenmek yenmeyi öğrenmektir"****, bizım guncel şiarımızdır!*

Aşağıda yayınladığımız bıldiri; Rusya'da Bolşeviklerin 1 Mayıs'ı, onun devrimci geleneğıne bağlı kalarak nasıl karşıladıklarını, nasıl devrımcı ıçerikli bır propaganda yaptıklarını gösteren eğıtıcı oğretıcı bır belgedır.

1 Mayıs'ta bır dızı reform talebini alt alta sıralayıp; devrım lafını ağzına bile almayanlar; veya reformıst ayıpların üzerinı örtmek ıçın kullandıkları, bir incir yaprağı gıbi, lütfen reform taleplerinin yanında "devrım" de dıyenlere 1 Mayıs'ta devrımcı propagandanın ne olduğunu somut olarak göstermek ıçın Stalin'in bıldirisi çok ıyı bir örnektir...

O, açık seçık ***temel devrim talepleri-nin savunulmasını, 1 Mayıs propagandasının merkezine koymuştur...***

YAŞASIN 1 MAYIS

Yoldaşlar!

Bütün ülkelerin işçileri, bu günü, bir Mayıs gününü her yıl kutlamayı daha geçen yüzyılda kararlaştırdılar. 1889' da bütün ülkelerin sosyalistlerinin Paris Kongresinde, işçilerin, tam da 1 Mayısta doğanın kış uykusundan uyandığı, ormanların ve dağların yeşille örtündüğü, tarlaların ve çayırların çiçeklerle süslendiği, güneşin daha güçlü ısıtmaya başladığı, havada yenilenmenin sevinci hissedildiği ve doğanın kendisini dansa verdiği bu gün, işçilerin insanlığa baharı ve kapitalizmin zincirlerinden kurtuluşu getirdiğini, işçilerin dünyayı özgürlük ve sosyalizm temelinde değiştirmekle yükümlü olduğunu yüksek sesle ve açıkça dünyaya bildirdikleri gün olmuştu.

Her sınıfın sevdiği öz bayramları var-

dır. Asiller kendi bayramlarını yürürlüğe koyuyorlar ve bu günlerde köylüleri yağma etme "hakkını" ilân ediyorlardı. Burjuvalar kendi bayramlarına sahipler ve bu günlerde işçileri sömürme "hakkını" aklıyorlar. Papazların da kendi bayramları var ve bu günlerde, çalışanların sefalet içinde çürüdükleri, fakat asalakların lüks içinde sefahata daldığı mevcut durumu övüyorlar.

İşçilerin de kendi bayramları olmalıdır ve onlar bu günde şunu ilan etmelidir: Genel iş, genel özgürlük, bütün insanların genel eşitliği. Bu bayram 1 Mayıs bayramıdır.

İşçiler, daha 1889'da böyle karar aldılar.

O zamandan bu yana, proleter sosyalizmin savaş sloganları 1 Mayıs toplantı ve gösterilerinde gittikçe daha güçlü ses veriyor. İşçi hareketi okyanusu genişleyerek kabarıyor ve Avrupa-Amerika' dan, Asya-Afrika-Avustralya'ya kadar yeni ülkeleri kapsıyor. Bir zamanlar güçsüz olan işçilerin enternasyonal birliği, bir kaç on yıl içinde, muntazam kongreler düzenleyen ve dünyanın her köşe ve bucağından milyonlarca işçiyi birleştiren muazzam bir enternasyonal kardeşliğe ulaştı. Proleter öfke denizi yüksek dalgalarla kabarıyor ve kapitalizmin sallanan kalelerine gittikçe tehdit edici biçimde saldırıyor. Kısa zaman önce, İngiltere, Almanya, Belçika, Amerika'da meydana gelen bütün dünyanın sömürücülerine ve krallarına korku, endişe veren kömür işçilerinin grevi, sosyalist devrimin pek uzak olmadığına bir işarettir...

"Altın danaya saygımız yok!" Bizim burjuvaların ve zalimlerin egemenliğine ihtiyacımız yok! Sefalet ve kan dökme korkunçluğuyla kapitalizme lânet ve ölüm! Yaşasın emeğin egemenliği, yaşasın sosyalizm!

Bütün ülkelerin sınıf bilinçli işçilerinin bu gün ilân ettikleri budur.

Zaferlerinden emin sakin ve güçlü olarak adanmış ülke yolunda, aydınlık sosyalizm yolunda gururla ilerliyorlar ve adım adım Karl Marks'ın büyük çağrısını gerçekleştiriyorlar: "Bütün ülkelerin işçileri birleşin!"

Özgür ülkelerin işçileri 1 Mayıs'ı böyle kutluyorlar.

Durumlarının bilincine varmaya başladıkları ve yoldaşlarının gerisinde kalmak istemedikleri zamandan bu yana, Rus işçileri, yabancı yoldaşlarının korosuna sürekli olarak katıldılar ve onlarla birlikte her şeye rağmen, Çarlık hükümetinin vahşi baskılarına rağmen 1 Mayıs'ı kutladılar. Rus işçileri, son iki üç sene içinde, karşı- devrimci Bachanalıe*'ler ve Partinin parçalanma, endüstrinin depresyon ve geniş kitleleri felce uğratan politik ilgisizlik zamanında, aydınlık işçi bayramını her biçimde kutlama olanağını yitirdiler kuşkusuz. Fakat, son zamanda ülkede baş gösteren canlılık, ekonomik grevler ve 2. Duma'daki Sosyal-demokrat temsilcilerin mahkemesinin hiç olmazsa revizyonunu kabul ettirmek için, işçilerin politik protestoları, 20' den fazla vilâyete yayılan açlık sonucu, köylülüğün geniş kitlelerinde oluşan hoşnutsuzluk, yüzbinlerce ticari çırağın (bir ticari meslekte hizmetlerde bulunurlar, maaşlı çalışırlar ç.n.), Rus baş gericilerinin "yenilenmiş" düzenlerine karşı protestoları, kötürümleştiren uykunun geçtiğini, yerini, öncelikle proletarya arasında olmak üzere, bütün ülkede politik canlanmaya bıraktığını gösteriyor. Bu yıl bu günde, Rus işçilerinin yabancı yoldaşlarına elini uzatabilmesinin ve uzatmak zorunda olmasının nedeni budur,onlarla birlikte şu veya bu biçimde 1 Mayıs'ı kutlama zorunluğunun nedeni budur.

Rus işçileri bu gün, özgür ülkelerdeki yoldaşlarla birlikte altın danayı saymadıklarını ve saymayacaklarını açıklamak zorundadırlar.

Onlar, bütün ülkelerin işçilerinin genel taleplerine, Çarlığın yıkılması ve Demokratik Cumhuriyetin kurulması doğrultusunda kendi Rus taleplerini eklemek zorundadırlar.

"Hükümdarlığın despotlarından nefret ediyoruz!" "Çok çile çekmiş halkın zincirlerine saygılıyız!" Kanla lekelenmiş Çarlığa ölüm! Soylu toprak zulmüne son! Fabrikalarda, işyerlerinde, ocaklarda patron zulmüne son! Köylüye toprak! İşçiye 8 saatlik işgünü! Rusya'nın tüm vatandaşlarına Demokratik Cumhuriyet!

Genel taleplerden başka, Rus işçilerinin bugün açıklamak zorunda oldukları budur.

Rus liberalleri kendilerine ve başkalarına, Çarlığın Rusya'da sağlamlaştığını, halkın en önemli ihtiyaçlarını karşılayabildiğini söylediklerinde, yalancılık ve sonuncu Nikolaus'a uşaklık yapıyorlar.

Rus liberalleri bütün ton çeşitlerinde devrimin öldüğünü ve "yenilenmiş" bir düzende yaşadığımızı söylediklerinde, dolandırıcılık ve ikiyüzlülük yapıyorlar.

Etrafa bir bakın: Bir bunca çile çeken Rusya, "yenilenmiş", "mutlu" bir ülkeye benziyor mu acaba?

*** Bachanalie:** Tanrı Dionysos'a adanan şölenler/çn.

Demokratik bir anayasa yerine, darağacı ve barbar istibdat rejimi!

Bütün halk tarafından taşınan bir parlamento yerine, kara toprak sahiplerinin kara Duması!

"Burjuva özgürlüğünün sarsılmaz temelleri yerine", daha 17 Ekim Manifestosunda vadedilmiş olan, söz, toplantı, basın örgütlenme ve grev özgürlüğü yerine, "yasakların" ölü eli; yasak gazeteler, sürgün edilen redaktörler, dağıtılan sendikalar, darmadağın edilen toplantılar!

Kişinin dokunulmazlığı yerine, hapishanelerde işkenceler, vatandaşların alaya alınması, Lena-altın ocaklarında grevlerle kanlı hesaplaşmalar!

Düzenli devlet ekonomisi yerine, idari kısımlarda, demir-yolu işletmelerinde, orman işletmesinde, bahriye vekâletinde dolandırıcılık.

Hükümet mekanizmasında düzen ve disiplin yerine, mahkemelerde sahtekârlık, poliste şantaj ve rüşvet, Ochrana'da cinayet ve provokasyon!

Rusya'nın enternasyonal büyüklüğü yerine, Rus "politikasının" yakın ve uzak-doğu meselelerinde acıklı fiyaskosu, kanayan İran meselesinde yıkıcı ve cellat rolü!

Nüfusun rahat ve mutlu yaşamı yerine, kentlerde intiharlar, köylerde 30 milyon köylünün korkunç açlığı!

Ahlakın sağlığa kavuşturulması ve arındırılması yerine, manastırlarda, resmi moralin bu kalelerinde görülmemiş fuhuş!

Ve manzaranın tamamlanması için, Lena altın ocaklarında yüzlerce emekçinin vahşice kurşunlanması!...

Kazanılan özgürlüklerin yıkıcıları, darağaç ve kurşun taraftarları, "yasaklar"ın ve "yağcılığın" yazarları, hırsız yöneticiler, hırsız mühendisler, yağmacı polisler, katil Ochrana memurları, fuhuş yapan Rasputinler* -işte alın "yenilenmiş" Rusya'yı!

Ve dünyada hala, Rusya'da herşeyin en güzel düzende olduğunu, devrimin öldüğünü iddia etme cesaretine sahip insanlar var!

Hayır yoldaşlar, nerede milyonlarca köylü açlık çekiyor ve işçiler bir grev nedeniyle kurşunlanıyorsa, orada devrim, insanlığın utancı -Rus Çarlığı- dünya yüzünden kaybolasıya değin, yaşayacaktır.

Ve bugün, 1 Mayıs günü biz şu veya bu biçimde, mitinglerde, kitle toplantılarında, veya gizli toplantılarda -en elverişli hangisi ise- Çarlık monarşisinin tamamen yıkılması için savaşacağımıza ant içtiğimizi, Rusya'nın kurtarıcısı, gelen Rus devrimini selâmladığımızı açıklamalıyız!

O halde gelin, yabancı ülkelerdeki yoldaşlarımıza el uzatalım ve onlarla birlikte haykıralım:

Kahrolsun kapitalizm!

Yaşasın sosyalizm!

Rus devriminin bayrağını yükseltelim ve üzerine yazalım:

Kahrolsun Çarlık monarşisi!

Yaşasın Demokratik Cumhuriyet!

Yoldaşlar! Bugün 1 Mayıs'ı kutluyoruz!

Yaşasın 1 Mayıs!

Yaşasın uluslararası Sosyal-demokrasi!

Yaşasın Rus Sosyal-demokrat İşçi Partisi!

RSDİP'nin Merkez Komitesi

Nisan 1912'de özel bildiri olarak yayınlanmıştır. Rusça elyazmasına göre. (Stalin, Cilt 2, sayfa 210-215, Türkçe)

***Rasputin:** Bir Rus rahibi. Saraydaki kadınlar yoluyla Çar üzerinde etki sahibi olmuştur. 1916 da Prens Jussupon tarafından öldürülmüştür/çn.

Aşağıda elimize geçen TKP/ML (BOLŞEVİK) Merkez Komitesi imzalı 1 Mayıs Çağrısı'nı aynen yayınlıyoruz

HAYDİ 1 MAYIS'A; HAYDİ 1 MAYIS'IN DEVRİMCİ GELENEĞİNİ YAŞATMAYA!

TÜRKİYE/KUZEY KÜRDİSTAN'IN TÜRK-KÜRT-ERMENİ-ARAP... TÜM MİLLİYETLERDEN ERKEK VE KADIN İŞÇİLERİ!... TÜM EZİLENLER-SÖMÜRÜLENLER!...

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNİN EMPERYALİZM/SOSYAL-EMPERYALİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE KARŞI BİRLİĞİNİN-DAYANIŞMASININ-MÜCADELESİNİN SİMGESİ; BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİNİN EZİLEN HALKLARLA PROLETER DÜNYA DEVRİMİ MÜCADELESİNDE BİRLİĞİNİN SİMGESİ **1 MAYIS**'TA SİZLERE SESLENİYORUZ!

12 EYLÜL ASKERİ FAŞİST CUNTASININ İŞÇİ SINIFI VE EMEKÇİ HALK-YIĞINLARINDAN KORKUSU SONUCU "BAHAR BAYRAMI" OLARAK BİLE KUTLANMASINI YASAKLADIĞI VE NORMAL İŞ GÜNÜ İLAN ETTİĞİ **1 MAYIS**, DÜNYA İŞÇİ SINIFININ MÜCADELESİ İLE HAKİM SINIFLARDAN SÖKE SÖKE KOPARDIĞI **MÜCADELE** GÜNÜDÜR!

GÖREV BU MÜCADELE GÜNÜNÜ, BULUNULAN HER ALANDA, ONUN DEVRİMCİ GELENEĞİNE UYGUN OLARAK KUTLAMAKTIR!... GÖREV; GÜNEY AFRİKA'DA EN AŞIRI IRKÇILIĞA KARŞI SİYAH EMEKÇİLERLE, FİLİSTİN'DE SİYONİZME KARŞI DİRENEN ARAP HALKI İLE, KOSOVO'DA SIRP ŞÖVENİZMİNE KARŞI DİRENEN ARNAVUT EMEKÇİLERLE, GÜNEY KORE'DE DİRENEN İŞÇİLERLE, BATI ALMAN EMPERYALİZMİNİN ZİNDANLARINDA HAKLI TALEPLERİNİ ELDE ETMEK İÇİN ÖLÜM ORUCUNDA BULUNAN DEVRİMCİ TUTUKLULARLA VS. VS.; KISACASI BÜTÜN DÜNYADA EZİLMEYE, HORLANMAYA, SÖMÜRÜLMEYE KARŞI DEVRİMCİ MÜCADELELERLE, BÜTÜN ÜLKELERİN ERKEK VE KADIN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARLA OMUZ OMUZA PROLETER DÜNYA CEPHESİNİN NEFERLERİ OLARAK HAREKET ETMEKTİR!

● BELİRLEYİCİ OLAN, 1 MAYIS'IN "YASAL" HALE GELİP GELMEYECEĞİ DEĞİL, ONUN HANGİ İÇERİKLE ANILACAĞI, KUTLANACAĞIDIR!

İŞÇİ ARKADAŞ!

HAYATI HER GEÇEN GÜN DAHA ÇEKİLMEZ KILAN, ZAM ÜSTÜNE ZAM, VERGİ ÜSTÜNE VERGİ İLE SENİ SOYAN, SENİ EN AĞIR ŞARTLARDA UCUZ ÜCRET KÖLESİ OLARAK ÇALIŞTIRAN, GREV HAKKINI, SENDİKAL ÖRGÜTLENME HAKKINI FAŞİST YASALARLA OLAĞANÜSTÜ SINIRLAYAN, SANA SİYASİ ÖRGÜTLENME HAKKI TANIMAYAN; EMPERYALİZME BAĞIMLI HAKİM SINIFLARIN FAŞİST DEVLETİDİR!

SINIRLI TALEPLERLE YÜRÜTTÜĞÜN GREV MÜCADELELERİNLE, DİRENİŞ EYLEMLERİNLE GÜCÜNÜ GÖSTERDİN! HAKİM SINIFLARIN KURMAK İSTEDİĞİ MEZAR SESSİZLİĞİNİ PARÇALADIN!

BU MÜCADELELERDE GÖRDÜN Kİ, GÜYA SENİN HAKKINI SAVUNAN SENDİKA AĞALARI, SENİN HAKKINI PATRONLARA PEŞKEŞ ÇEKEN SATILMIŞLARDIR! SINIRLI EKONOMİK TALEPLERİNİ ELDE ETMEK İÇİN BİLE, BU MÜCADELEYİ YÜRÜTECEK, SENDİKA AĞALARINDAN BAĞIMSIZ BİR ÖRGÜTLENMEYE İHTİYACIN VARDIR! BU ÖRGÜTLENME, <u>HER İŞYERİNDE</u> OLUŞTURACAĞIN <u>GREV VE MÜCADELE KOMİTELERİDİR!</u>

AMA SINIRLI EKONOMİK VE SİYASİ TALEPLERLE YÜRÜTECEĞİN MÜCADELE, BU MÜCADELE NE KADAR GEREKLİ VE BAŞARILI OLURSA OLSUN, SENİN KURTULUŞUN İÇİN YETERLİ DEĞİLDİR! SENİN GERÇEK KURTULUŞUN, ÜCRET KÖLESİ DURUMUNUN DEVRİMLE ORTADAN KALDIRILMASI İLE OLACAKTIR. SENİN, VE SENİNLE BİRLİKTE TÜM EZİLENLERİN-SÖMÜRÜLENLERİN GERÇEK KURTULUŞU, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ ŞARTLARINDA ÜRETİM ARAÇLARI ÜZERİNDEKİ ÖZEL MÜLKİYETİN YOK EDİLMESİNDEDİR. KURTULUŞUN SOSYALİZMDEDİR. BÜTÜN DÜNYA ÜLKELERİNİN PROLETERLERİ İLE OMUZ OMUZA SINIF MÜCADELESİNİN DÜZ YOLUNDAN VARACAĞIN KOMÜNİZMDEDİR!

İŞÇİ ARKADAŞ!

İNSANIN İNSANA KULLUĞUNUN YOK EDİLDİĞİ SOSYALİZME-KOMÜNİZME GİDEN YOLDA, FAŞİST T. C. DEVLETİNİ PARÇALAYACAK, EMPERYALİZME BAĞIMLILIK ZİNCİRİNİ KOPARACAK, FEODALİZMİN TÜM KALINTILARINI TASFİYE EDECEK, EMEKÇİLER İÇİN, HALK İÇİN GERÇEK DEMOKRASİYİ KURACAK, SOSYALİZME GİDEN YOLU TEMİZLEYİP AÇACAK OLAN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELESİ, 1 MAYIS'TA, ONUN DEVRİMCİ GELENEĞİNİ YAŞATMAK İÇİN, MERKEZE KOYMAN GEREKEN MÜCADELEDİR!

SENİN MÜCADELENİ DÜZEN SINIRLARI İÇİNDE TUTMAYI KENDİNE MESLEK EDİNMİŞ; SENİN MUHALEFETİNİ KENDİ İKTİDAR DALAŞININ KALDIRACI YAPMAK İSTEYEN "DEMOKRAT", "SOL" MASKELİ HAKİM SINIF PARTİLERİNİN; EMPERYALİZME VE ONUN UŞAKLARINA UŞAKLIK EDEN SENDİKA AĞALARININ; SENİ İNCE TAKTİKLER ADINA HAKİM SINIFLARIN "SOL"

MASKELİ SİYASİ TEMSİLCİLERİNİN ARDINA TAKMA GÖREVİNİ YÜKLENMİŞ "YASAL" SOSYALİSTLERİN; VE HER TÜRDEN OPORTÜNİSTLERİN SENİN ÖNÜNE SÜRDÜĞÜ, DÜZEN SINIRLARI İÇİNDEKİ SAHTE MÜCADELE LAPASI İLE ALDATILMANA İZİN VERME! DÜŞMANIN, HAKİM SINIFLARIN YALNIZCA ŞU VEYA BU KLİĞİ DEĞİL, BİR BÜTÜN OLARAK EMPERYALİZMİN UŞAĞI HAKİM SINIFLAR; ONLARIN FAŞİST T.C. DEVLETİDİR. SEN, TOPLUMUN ÖNCÜ SINIFI OLARAK YALNIZCA KENDİ ÖZEL TALEPLERİNİ DEĞİL; KÖYLÜLÜĞÜN, EZİLEN MİLLİYETLERİN, TÜM EZİLENLERİN VE DİRENENLERİN MUCADELESİNE SAHİP ÇIKMAK, ONLARIN TALEPLERİNİ DE SAVUNMAK GÖREVİNE SAHİPSİN. KURTULUŞUN YOLU, BU DEVLETİ PARÇALAYIP, İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ-DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜĞÜNÜ KURMAKTAN GEÇER!

1 MAYIS'TA, DAHA İYİ ŞARTLARDA ÜCRET KÖLELİĞİ İÇİN DEĞİL, ÜCRET KÖLELİĞİNİ YIKMAK İÇİN DEVRİM MÜCADELESİNİN KIZIL BAYRAĞINI KALDIR YÜKSEKLERE! SENİN ZİNCİRLERİNDEN BAŞKA KAYBEDECEĞİN YOKTUR! KAZANACAĞIN KOCA BİR DÜNYA VARDIR!

KÖYLÜLER!
SİZİ YOKSULLUĞA, HER GEÇEN GÜN DAHA FAZLA YOKSULLUĞA İTEN, SİZE ÖRGÜTLENME HAKKINI YASAKLAYAN, SİZE DEMOKRASİ ADINA FAŞİZMİ SUNAN, EMPERYALİZME BAĞIMLI HAKİM SINIFLARIN FAŞİST DEVLETİDİR. ÖZAL'IN GİTMESİ, DEMİREL'İN, İNÖNÜ'NÜN VEYA BİR BAŞKA EMPERYALİST UŞAĞININ GELMESİ İLE ÇÖZÜLECEK HİÇBİR SORUN YOKTUR! KURTULUŞUNUZ TÜRKİYE'DE/KUZEY KÜRDİSTAN'DA GERÇEK DEMOKRASİYİ GETİRECEK, TOPRAK VE TARIM SORUNUNU DEVRİMCİ TARZDA ÇÖZECEK, AĞALIĞIN-TEFECİLİĞİN KÖKÜNÜ KAZIYACAK OLAN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNDEDİR! İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELESİNE SARILIN!

KÜRT ULUSU!
ERMENİ, ARAP, ÇERKEZ, VB. TÜM EZİLEN MİLLİYETLER!
SİZE YAŞADIĞINIZ HAYATI CEHENNEM EDEN, SİZİ AŞAĞILAYAN, MİLLİ ZULMÜN HER TÜRÜNÜ UYGULAYAN, ERMENİ ULUSUNUN KANINDA ELİNİ YIKAYARAK YÜZYILIN İLK 'ULUSAL TOPLU KIYIMI'NIN SUÇLUSU OLAN; KÜRT ULUSUNUN AYRI DEVLET KURMA HAKKINI ALÇAKÇA GASP EDEN, VE BUGÜN DE ONU YOKETME SAVAŞI YÜRÜTEN; 1974'TE KIBRIS'I FAŞİST İŞGAL ALTINA ALAN, VE İŞGAL ETTİĞİ BÖLGEDE KENDİNE BAĞLI KUKLA BİR 'DEVLET' KURAN, EMPERYALİZME BAĞIMLI HAKİM SINIFLARIN FAŞİST DEVLETİDİR. SİZİN GERÇEK KURTULUŞUNUZUN YOLU, KÜRT ULUSUNUN AYRI DEVLET KURMA HAKKINI ÖZGÜRCE KULLANABİLECEĞİ ŞARTLARI YARATACAK, VE TÜM MİLLİYETLERE TAM HAK EŞİTLİĞİ SAĞLAYACAK OLAN İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNDEN GEÇER!

KÜRT İŞÇİ ARKADAŞ!... TÜRK İŞÇİSİNİN GÖREVİ, KÜRT ULUSAL SORUNU BAĞINTISINDA, HERŞEYDEN ÖNCE KÜRT ULUSUNUN AYRILMA HAKKINI KAYITSIZ-ŞARTSIZ SAVUNMAK İKEN; KÜRT İŞÇİLERİN GÖREVİ, 'BİRLEŞME ÖZGÜRLÜĞÜ' ÜZERİNDE DİRENMEKTİR. KURTULUŞ BURJUVA MİLLİYETÇİLİĞİNDE DEĞİL, PROLETER ENTERNASYONALİZMİNDEDİR. 1 MAYIS'TA DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ BAYRAĞINI YÜKSELTİN!

SINIF BASKISININ YANINDA, VE MİLLİ BASKININ YANINDA, BİR DE CİNSİYET BASKISI ALTINDA YAŞAYAN EMEKÇİ KADINLAR!
ÇİFTE (VE ÜÇLÜ) KÖLELİK ZİNCİRİNİ KIRACAK, SİZİN ÖZGÜRLEŞMENİZİN YOLUNU GERÇEKTEN AÇACAK OLAN, DEMOKRATİK HALK DEVRİMİDİR. 1 MAYIS'TA BULUNDUĞUNUZ HER ALANDA DEVRİMİN KIZIL BAYRAĞINI YÜKSEKLERE KALDIRIN!

SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLER!
SÖZÜMÜZ EN BAŞTA SİZLEREDİR! BUGÜN 'YA SOSYALİZM - YA BARBARLIK' ŞIARI, HER ZAMANKİNDEN DAHA GÜNCEL OLARAK KENDİNİ DAYATIYOR. BİR YANDAN BARIŞ MELEĞİ KESİLİRKEN, DİĞER YANDAN DÜNYAYI GERİCİ SAVAŞLARLA KANA BOYAYAN; EN FAZLA KÂR İÇİN İNSANLIĞIN DOĞAL YAŞAMA KAYNAKLARINI KURUTMAYA YÖNELEN EMPERYALİZMİ/SOSYAL-EMPERYALİZMİ TARİHE GÖMMEK, İNSANLIĞI BARBARLIĞIN ÇUKURUNA DÜŞMEKTEN KURTARMAK TARİHİ MİSYONU, MODERN TOPLUMUN SONUNA DEK DEVRİMCİ TEK SINIFI OLAN İŞÇİ SINIFININ OMUZLARINDADIR. İŞÇİ SINIFININ SINIF OLARAK BU TARİHİ MİSYONU YERİNE GETİRMESİNDE İSE EN BÜYÜK SORUMLULUK, SINIF BİLİNÇLİ, KOMÜNİST ÖNCÜ İŞÇİLERİN OMUZLARINDADIR.

DEVRİMDE İŞÇİ SINIFININ ÖNDERLİĞİ, DEVRİMİN YARI YOLDA TAKILIP KALMAMASI İÇİN MUTLAK GEREKLİLİKTİR. İŞÇİ SINIFININ DEVRİMDE ÖNDERLİĞİNİ SAĞLAYACAK OLAN İSE, ONUN MARKSİZM-LENİNİZM SİLAHI İLE DONANMIŞ, İŞÇİ SINIFININ EN BİLİNÇLİ, EN FEDAKÂR, ÖNCÜ KESİMLERİNİ İÇİNDE BARINDIRAN BOLŞEVİK PARTİDİR.

BÖYLE BİR PARTİYİ, MARKSİZM-LENİNİZM ADINA KONUŞAN HER SOYDAN VE BOYDAN OPORTÜNİZME-REVİZYONİZME KARŞI; RUS SOSYAL-EMPERYALİZMİNİN İDEOLOJİSİ MODERN REVİZYONİZME, "SOL"CULUK ADINA DÜZENİ AYAKTA TUTMAYA YÖNELİK REFORMİZMİN HER TÜRÜNE, TROÇKİZME, EURO-KOMÜNİZME, BUGÜNKÜ AEP ÇİZGİSİNİ MARKSİST-LENİNİST GÖSTEREN OPORTÜNİZME, 'MAO ZEDUNG DÜŞÜNCESİ'Nİ VE MAOİZMİ SAVUNMA ADINA LENİNİZME SALDIRAN OPORTÜNİZME, MİLLİYETÇİLİĞİN HER TÜRÜNE, YENİLGİCİLİĞE, İNKÂRCILIĞA, LEGALİZME KARŞI KESİNTİSİZ VE KARARLI BİR MÜCADELE İÇİNDE İNŞA ETMEK, BUGÜNÜN ESAS GÖREVİDİR.

BÜTÜN DÜNYADA "SOL"CULUK, "SOSYALİST"LİK, "KOMÜNİSTLİK" ADINA DA KOMÜNİZME SALDIRILARIN STALİN'İN ŞAHSINA VE ESERİNE KARŞI YOĞUNLAŞTIĞI BU 1 MAYIS'TA; ONU DEVRİMCİ GELENEĞİNE UYGUN BİÇİMDE KUTLAMAK; AYNI ZAMANDA STALİN'İN MARKSİST-LENİNİST ESERİNİ ONA YÖNELEN HER TÜRDEN SALDIRIYA KARŞI SAVUNMAK, STALİN'İN KIZIL BAYRAĞINI YÜKSEKLERE KALDIRMAK DEMEKTİR.

1 MAYIS'I ÜLKEMİZDE DEVRİMCİ GELENEĞİNE UYGUN KUTLAMAK, SINIF BİLİNÇLİ İŞÇİLER AÇISINDAN HERŞEYDEN ÖNCE PARTİ İNŞASI GÖREVİNE SARILMAK, TKP/ML(BOLŞEVİK)'İN İNŞASINA OMUZ VERMEK DEMEKTİR!

- EMPERYALİZME, SOSYAL-EMPERYALİZME VE HER TÜRLÜ GERİCİLİĞE ÖLÜM!
- FAŞİZME Ö L Ü M ! Y A Ş A S I N D E V R İ M !

TKP/ML(B) MERKEZ KOMİTESİ
TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST(BOLŞEVİK)

Türkiye ve
Kuzey Kürdistan
İşçi Sınıfının
Komünist Önderi

İBRAHİM KAYPAKKAYA ve
Tüm Devrim Şehitleri

Mücadelemizde Yaşıyor,
Yaşayacak !

YEREL SEÇİM YAPILDI. SIRADA CUMHURBAŞKANLIĞI SEÇİMİ VE ERKEN GENEL SEÇİM VAR ...

BİR KEZ DAHA : SEÇİM DEĞİL; DEVRİM !

Hakim sınıfların siyasi temsilcilerinin kendi aralarındaki iktidar dalaşında önemli bir yere sahip olan 26 Mart seçimleri yapıldı.

Bu seçimler hakim sınıfların siyasi partileri arasındaki oy dengelerinin değiştiğini; bugünkü ANAP iktidarının oy desteğinin % 21,75'lere düştüğünü gösterdiği noktada; hakim sınıflar açısından aşılması gereken bir siyasi buhranın habercisi oldu.

Şimdi hakim sınıfların siyasi partilerinin oy desteğindeki artış ve eksilmelerin gösterdiği doğrultuda, yeni hükümet arayışları; yeniden mevzilenmeler gündemde. Önümüzdeki aylar özellikle cumhurbaşkanlığı seçimi; ve hakim sınıfların istikrarlı bir hükümet açısından kaçınılmaz hale gelen bir erken genel seçimin ne zaman yapılacağı sorunları üzerinde, hakim sınıf temsilcilerinin kendi aralarında kapışacakları; ve iktidar dalaşlarında, yine "halk desteği" arayacakları aylar olacak.

Açıktır ki, hakim sınıfların siyasi temsilcilerinin kitleler önünde birbirlerinin kirli çamaşırlarını yıkadıkları; birbirlerini teşhir ettikleri; birbirlerini yedikleri ve kendi çıkarları gereği yığınları doğrudan politika içine çekmek zorunda oldukları bu dönem; komünist propaganda, örgütlenme çalışması için fırsatları, imkanları arttıracaktır.

Sorun, bu fırsatların nasıl değerlendirileceği sorunudur.

Devrimcilik, komünistlik adına konuşan grupların büyük çoğunluğu, yerel seçimlerde de, var olan fırsatları esas olarak hakim sınıfların bir bölümünün kuyruğuna takılma; ya da ince taktikler adına kitleler içinde hayaller yayma, sonuçta düzeni ayakta tutma işinde "değerlendirdiklerini" bir kez daha gösterdiler.

Yerel seçimde propagandalarını esas olarak ANAP'ın gitmesi üzerine kuran, TB-"K"P ve "S"P'li revizyonistler; sonuç olarak SHP destekçiliği görevini yerine getirdiler.

Güçleri, işçi sınıfı ile bağları açısından acınacak durumda olan çoğu devrimci safta olan oportünist grupların ise seçim taktikleri, üç aşağı-beş yukarı farklara rağmen, esasta "bağımsız adaylara", "bağımsız sosyalist adaylara" oy verin çağrısı tarafından belirlendi. Ama bu bağımsız adayların, "bağımsız sosyalist" adayların somut olarak kimler olduğu belirtilmeden yapılan **genel çağrılar**, yığınlar açısından yalnızca kandırmaca anlamını taşıyordu. Çünkü eğer "bağımsız aday" varsa, bunlar seçim yapılan alanların % 1'ini bile kaplamayan nicelikte idi. Yaptıkları propagandanın ise, bugünkü Türkiye - Kuzey Kürdistan şartlarında zaten gerçek anlamda "sosyalist" olma imkanı yoktu;yoktur. Yani sonuç olarak devrimcilik adına, genelde olmayan "hayali" adaylara "oy verin" çağrıları yapıldı; hayali olmayan adaylarda ise "oy verin" çağrısı yapılanlar gerçekte sosyalist propaganda yapma durumunda değildi. Sonuçta yığınlar "sosyalist"lik adına kendisi burjuva-reformist olan program savunanları tercihe çağrıldı! Bazı oportünistler "taktik" adına, hem de "halk savaşını" savunma iddiasında olan, **yerel seçimlerle** mevcut sistem içinde işçi sınıfının iktidarı ele geçirdiği parça yaratılabileceği gibi aptallıkları savunacak kadar kendilerini kaybettiklerini gösterdiler. (Bkz. Yeni Demokrasi, Özel Seçim Sayısı, Şubat 89)

Biz;oportünistlerin bu yaptıklarının, gelecekte yapacaklarının teminatı olduğunu düşünüyoruz. Onlar, önümüzdeki dönemde de yine durumu doğru değerlendirmeden güçlerini doğru değerlendirmeden, sonuç olarak düzenin seçim oyununa kendi etkiledikleri insanları da katma anlamına gelen tavırlarını sürdürecektir.

Biz komünistler, gerçekten komünist / devrimci bir program temelinde kendi bağımsız adaylarımızla seçimlere katılma imkanları ortaya çıkana dek -bu imkanları yaratacak olan işçi sınıfının sınıf

mücadelesi ve örgütlü komünist güçlerdir- seçimlere gerçekte olmayan "bağımsız sosyalist adaylara oy verin" çağrıları ile katılmayı, "seçim oyunu oynama" olarak değerlendiriyoruz.

Önümüzde duran yoğun seçim kavgaları , seçim propagandaları döneminde, en temel sorun; bizim dikkatleri, hakim sınıflar arasındaki dalaştan; işçi sınıfı ile burjuvazi, ezilen-sömürülen yığınlar, halk ile, hakim sınıflar arasındaki çelişme ve çatışmalara çekmemizdir.

26 Mart seçimleri, bizim seçimler için yaptığımız çağrı bildirisinde de söylediğimiz gibi, esasta hakim sınıfların kendi aralarındaki, iktidardan pay kapma dalaşı açısından önemli idi.

Ama hakim sınıflar içindeki dalaş, onlar içindeki çatlaklar, proletarya açısından hiç bir zaman **esas sorun değildir.** Bunlar yararlanılacak olgulardır. Ama yararlanabilmek için de, yararlanacak durumda olmak gerekir!

26 Mart döneminde de, ondan önce ve sonra da, 26 Mart seçimlerinden çok daha önemli gelişmeler vardır Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da...

Türkiye işçi sınıfının kendiliğinden hareketi, ekonomik taleplerle de olsa, çığ gibi büyümekte, yarattığı pasif direniş biçimindeki eylem tipleri ile, yüz binleri kapsamaktadır.

Ve bu hareket, sendika bürokrasisini aşma **eğilimlerini** açıkça göstermektedir.

Şimdi hakim sınıfların eteği tutuşmuş vaziyettedir.

İşte bizim dikkatimizin merkezine koymamız gereken gelişme budur. Budur, gelecek açısından belirleyici önemde olan...

Özal gider, Demirel gelir. O gider, İnönü gelir, Ecevit gelir... Faşist düzen kalır! Bu, hakim sınıflar açısından en iyi halde, bir "nöbet değişi" olur. Komünistler açısından bunlar hesaba dahil edilmesi gerekli olgulardır. Ama kesinlikle, hesaplar bunlar üzerine kurulmamalıdır. Hesaplar, işçi hareketi üzerine; işçi sınıfı hareketi ile komünizmin birleştirilmesi sorunu üzerine kurulmalı,bunun üzerine yoğunlaşılmalıdır.

Hesaplar, ülkemizde işçi sınıfı ile köylülüğün ittifakı -her şeyden önce de yoksul köylülükle ittifak üzerine kurulmalıdır. Hesaplar milli baskıya karşı başkaldırının sosyalist devrimin yolunu açacak demokratik halk devriminin gücü haline getirilmesi üzerine kurulmalıdır. Hesaplar emekçi kadınların erkek egemenliğine karşı mücadelesinin demokratik halk devriminin gücü olması üzerine kurulmalıdır. Hesaplar, tüm katmanların demokratik talep ve hareketlerinin devrim potasında eritilmesi üzerine kurulmalıdır.

"Seçim değil devrim!"in bugün kazandığı özel anlam; işçi sınıfının öncü kesimlerini Komünist Partisi içinde birleştirmek; işçi sınıfı hareketini burjuvazinin etkisinden çıkarıp, komünist önderlik altında birleştirmek için, bugün somut olarak hangi adımları atmamız gerekir sorununa doğru cevap vermektir.

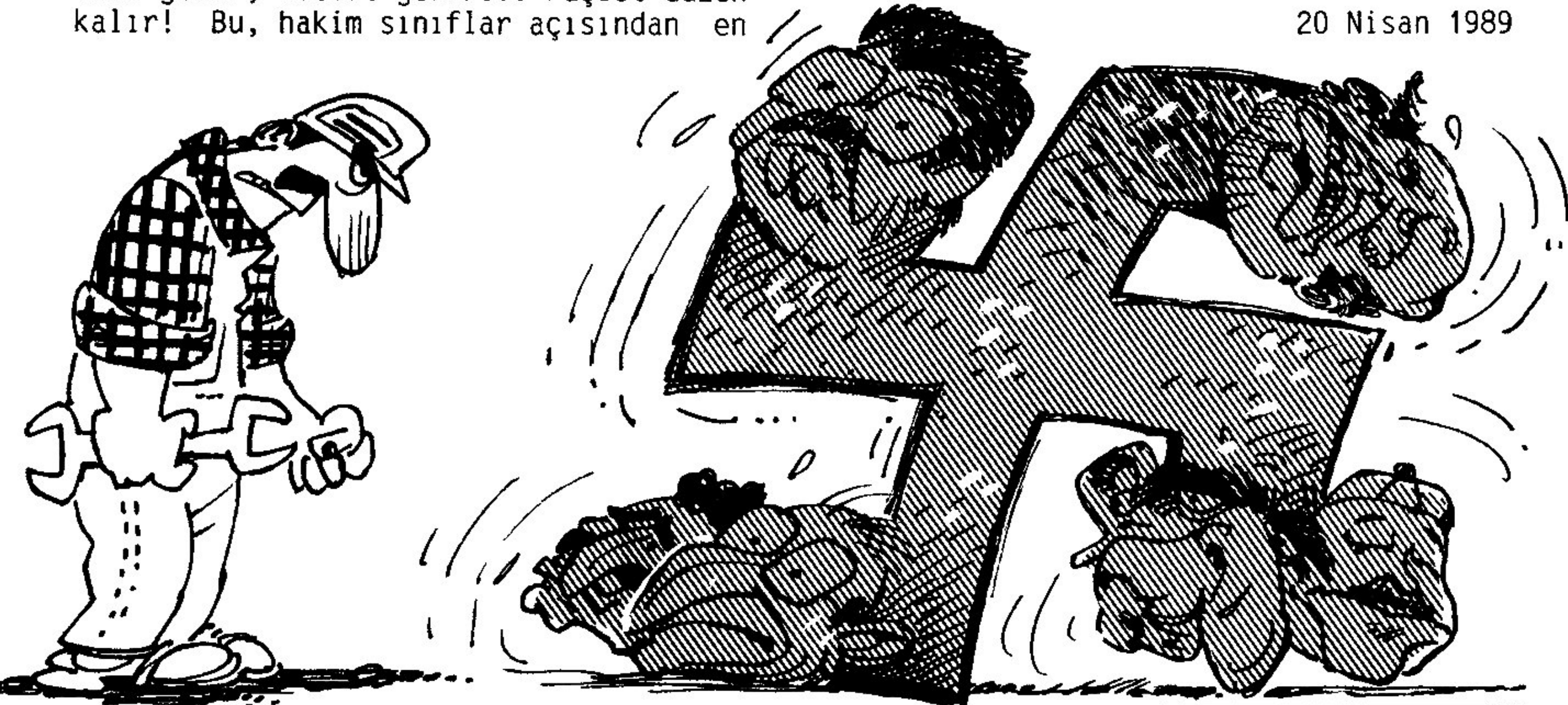
O cevabı da biz verdik:

- Parti inşasının her alanda derinleştirilmesi !

- İşçilerin kitle hareketi içine, ajitasyon şiarı olarak GREV KOMİTELERİ şiarının taşınması !

Budur bizi güçlendirecek; işçi sınıfının tarihi misyonunu yerine getirme yönünde ilerletecek olan !...

20 Nisan 1989

" DEVRİMCİ SENDİKAL BİRLİĞİN " NASIL SAĞLANACAĞI KONUSUNDA YANLIŞ BİR PLAN

BOLŞEVİK PARTİZAN Sayı **49**'da yayınlanan "Bugün İşçi Hareketi Nerede ve Nasıl Birleşmelidir?" başlıklı yazı, bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan'da var olan faşist ve reformist sendikacılığa karşı, Bolşevik Partizan sayfalarında göreceli olarak geniş ve detaylı somut öneriler getiren ilk yazıdır.

Bu nedenle tartışmaya sunulan bu yazıya genişçe tavır takınmak, yalnızca tartışmayı ilerletmek açısından değil, ama aynı zamanda bu yazının kendi çapında ilkliği açısından da gereklidir.

"Bugün İşçi Hareketi Nerede ve Nasıl Birleşmelidir?" başlıklı yazı, hem işçi sınıfı hareketinin devrimci bir sınıf hareketi haline gelebilmesi için; hem de komünist hareketin işçi sınıfı hareketi ile birleşmesi için, doğru olarak, devrimci sendikaların "özel bir önemi" (BP 49, Sf. 30, sütun 1) olduğunu savunmakta; buradan yola çıkarak, *"önümüze sınıf sendikacılığı ilkelerine uygun bir sendikal mücadele perspektifi koymak, belirli bir zaman dilimi içinde devrimci birleşik sınıf sendikaları örgütlemek" (BP 49,Sf.31 sütun 1)* görevini ileri sürmektedir.Yine doğru olarak, *"böyle bir sendikal birlik işçi sınıfının dağınık güçlerinin aynı ilkeler, aynı amaç çerçevesinde birleşmesini sağlayacak, sınıfı bugünkü uyuşukluğundan kurtaracaktır." (BP 49,Sf.31,sü2)* denmekte (Bu bağlamda "doğru"luk tespitimiz, "sınıfın bugünkü uyuşukluğu" konusunda söylenenlerle ilgili değil kuşkusuz. İşçi sınıfı bugün bir "uyuşukluk" içinde değil; giderek ivme kazanan bir eylemlilik/hareketlilik içinde. Bu hareketlilik, yer yer sendika bürokrasisini zorlama; sendikaların çerçevesini aşma durumunda. Tabii ki henüz sosyalist bilinçle birleşmiş bir işçi hareketi söz konusu değil. Ama bunda suç; işçilerin uyuşukluğunda değil...) ve devamla *"işçi sınıfının bugünkü sendika yasalarının sınırlarına kapanarak, sınıf sendikacılığı ilkelerine dayalı bir sendikal örgütlenmeyi gerçekleştirmesi olanaksızdır.Bunun için öncelikle yasal çerçeve dışında yürütülecek mücadelenin koşullarının oluşturulmasına çalışılmalıdır" (BP 49, Sf. 33, sü. 1)* tespiti yapılmaktadır.

Gerçekten de işçi sınıfı güçlerinin birleştirilmesinde, işçi sınıfının sınıf savaşımının ilk örgütlü derslerini aldıkları birlikler olmasında; parçalanmış, birbirleri ile rekabet halindeki işçilerin ortak hareket etmesinde, sınıf dayanışmasının pekiştirilmesinde güçlü araçlar olan sendikalara Marksizm-Leninizm özel bir önem verir.

Yalnızca işçi sınıfının sermayeye karşı yürüttüğü günlük gerilla savaşının başarısı için değil; aynı zamanda işçileri kapitalist düzene kölece bağlayan ücretli emeğin ortadan kaldırılması için yürütülecek cephe savaşında da, sendikalar işçi sınıfı için vazgeçilemez savaş organlarıdırlar.

Sendikalar, işçi sınıfının dağınıklık ve ortak sınıf hareketinden yoksunluğuna son vermenin, onu bağımsız bir sınıf haline getirmenin güçlü örgütsel araçlarıdırlar.

"Bugün İşçi Hareketi Nerede ve Nasıl Birleşmelidir?" başlıklı yazı, bir yandan işçi sınıfı hareketinin **sınıf mücadelesi ilkeleri temelinde devrimci bir sendikal örgütlenmeye** sahip olması gerekti-

ği düşüncesini perspektif olarak ortaya koyduğu yerde ve birliği Türk-İş veya DİSK içinde sağlama düşüncelerine karşı çıktığı yerde ve ölçüde, doğru düşünceleri savunmakta; diğer yandan ise, siyaset sendika ya da parti-sendika, devrim - reform ilişkileri bağıntısında; ve doğru olarak konulan perspektifin bugün nasıl ve hangi yöntemlerle gerçekleştirilebileceğini açıkladığı noktalarda yanlış, evet ileri sürülen doğru perspektifin geliştirilmesinin önünde engel olacak öneriler ileri sürmektedir.

Şimdi bu söylediğimizi tek tek noktalarda açalım.

I. YANLIŞ BİR SENDİKAL MÜCADELE ANLAYIŞI

Yazının çıkış noktasındaki en temel yanlışlarından biri, "siyasal mücadele" ile "sendikal mücadeleyi" yanlış bir şekilde **karşı karşıya koyan** tavrıdır.

Yazıda:

"Sendikal mücadele siyasal mücadeleye tabidir. Ve sonuç olarak (abç) siyasal mücadeleye hizmet eder. Ama esas anlamı ile işçi sınıfının ekonomik mücadelesini örgütleyen ve yürüten, mesleki, demokratik, kitle örgütlenmesidir." (BP 49, Sf. 30, sü. 1) ***(Bundan sonra, kaynak belirtilmeyen bütün alıntılar, Bolşevik Partizan Sayı 49'da yeralan ilgili yazıdandır.)***

denerek, çok açık bir şekilde, sendikaların ancak "ekonomik mücadele" üzerinden, **dolaylı** olarak "siyasal mücadeleye hizmet" edebileceği kabul edilmekte; sendikaların **doğrudan** mücadele görevi, "ekonomik mücadele" ile izin verilmez bir şekilde **sınırlandırılmakta, darlaştırılmaktadır.** Bu yaklaşımın, sendikaları **herşeyden önce** "ücret köleliği sistemine son vermek için işçi sınıfının kitlesel mücadele araçları" olarak gören, Marksist-Leninist yaklaşım ile bağı yoktur. Savunulan anlayış, -niyet ne olursa olsun- sendikaları "ekonomik mücadele" araçları olarak gören, bununla sınırlayan anlayıştır.

Bu anlayış, yazının bir kaç değişik yerinde daha dile gelmektedir. İşte örnekleri:

"İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu, ücretli köleliğin tümden ortadan kaldırılacağı sosyalist bir devrimle mümkün olacaktır. Bu da, bütün mücadele biçimlerinin odağına siyasal mücadeleyi koymamızı zorunlu kılmaktadır. ..." (Burda siyasal mücadeleden anlaşılan, görüldüğü gibi, gerçekte herhangi bir siyasal talep için mücadele değil, sosyalizm için iktidar mücadelesidir. Zaten bütün yazıda "siyasal mücadele" bu anlamda kullanılmakta - dır./BN) *"Çalışmaların odağına siyasal mücadele konulmadıkça, mücadele ne denli kararlı sürdürülürse sürdürülsün, ekonomik amaçlı sendikal mücadelenin (abç) sınırları dışına çıkamaz. ..." "Eğer sendikal mücadeleye gereken önem verilmez ve sınıfın ekonomik taleplerinin çözümü için mücadele edilmezse (abç) hem siyasal mücadelenin ayakları havada kalır, hem de sınıfın somut talepleri üzerinde yaratılacak kitlesel birliği sağlanamaz. Bu nedenledir ki, siyasal mücadeleye bağlı olarak etkin bir sendikal mücadele (abç) sürdürülmelidir."*

Burda söylenenler oldukça açıktır. Tezler halinde toparlarsak:

* Siyasal mücadele sosyalizm mücadelesidir.
* Sendikalar (siyasal mücadele araçları yani) sosyalizm için mücadele araçları değildir.
* Sendikal mücadele "ekonomik taleplerin çözümü için mücadele"dir.

Sendikalara bu yaklaşım, "sendikaları partiye mümkün olduğunca yakınlaştırma" siyaseti, sendikalar konusunda temel siyaseti olan komünist yaklaşımdan uzaktır.

Sendikalar, tabii ki salt ekonomik taleplerin çözümü için mücadele araçları değildir, olamaz. Onlar aynı zamanda siyasal talepleri de elde etmenin araçlarıdır. Ve evet sendikalar doğrudan doğruya "ücret köleliğini ortadan kaldırmanın da araçları" olmalıdır.

Tabii ki bu kendiliğinden olmaz. Sendikaların bu gibi araçlar haline gelmesinin ön şartı, komünistlerin sendikalarda siyasetlerini hakim kılmasıdır. Ama tabii ki, sendikalara "siz ekonomik mücadele örgütüsünüz", "Parti siyasi mücadele örgütüdür" biçiminde bir siyaset savunan "komünistlerin" değil. Böyle bir siyaset; siyaset için "siyasi partiler", ekonomik talepler için güya siyaset dışı(!) "sendikal örgüt" savunan siyaset, gerçekte burjuvazinin siyasetidir. Bu siyasetin gerçek hayatla da ilgisi yoktur.

Sendikalar, işçilerin kitle örgütleri olarak her zaman siyasetin ta göbeğinde olmuştur. Bir farkla ki, burjuvazi, sendikaları elinde tuttuğu şartlarda, siyasetini "siyaset yapmama" adına yürütmüştür, yürütmektedir. Proletarya, bu sahtekarlığın karşısına, siyasetin ekonomiden koparılamayacağı gerçeğini haykırarak çıkmak; sendikaların siyaset yaptığı, ve bunun işçilerin en doğal hakkı olduğunu;

ve bizim istediğimiz siyasetin, sendikalara hakim kılmak istediğimiz siyasetin, sendikaları "ücret köleliğine karşı savaşın" doğrudan araçları yapan siyaset olduğunu ortaya koymak zorundadır.

Yazıda bir başka yerde, siyaset ile ekonomiyi; sosyalist-siyasal mücadele ile; sendikal-ekonomik mücadeleyi yanlış bir bıçimde birbirinden koparan yaklaşım, görev tespiti yapılan yerde, "devrimci birleşik sınıf sendikaları örgütlemek için" "sınıfa siyasal bilinç yanında sendikal bilinç taşımak" görevinin tespit edildiği yerde açıkça görülmektedir.

Komünistler açısından işçi sınıfına taşınacak bir tek bölünmez bilinç vardır: Sosyalist (Komünist/Marksist-Leninist)bilinç! İşçilere dışardan komünistlerin taşımak zorunda olduğu bilinç, işçilerin kendi mücadeleleri içinde kendiliğinden elde edemeyecekleri bilinç budur!

Lenin'in **Ne Yapmalı**'sı, Bolşevik Partinin "ideolojik temelleri"nin ortaya konduğu bu eser, baştan sona bu temel gerçek üzerine kuruludur.

Yazıyı yazan yoldaşın anladığı anlamda "ekonomomik mücadele bilinci"ni (o buna "sendikal bilinç" diyor, Lenin "trade - unioncu, sendikalist bilinç" diyor..), işçi sınıfı içine taşımak görevi diye bir görev, gerçekte komünistlerin görevi değildir. Bu bilinç, kendiliğinden ortaya çıkan, bilinçlenmenin ilkel-basit biçimidir.

Yoldaşın anladığı anlamda uygulandığında, işçilere, sosyalist bilincin yanında götürülmesi, taşınması gerekli bilinç, "işçilerin ekonomik talepler temelinde mücadele etmesi" bilincidir. İyi ama bu bilinç temelinde verilecek mücadele nasıl bir mücadeledir? Düzen çerçevesi içinde, reform mücadelesi değil midir? Evet adına devrimci de dense, düzeni karşısına almadığı için, reformist bir mücadele değil midir? Komünistler geniş kitlelere reformist bilinç mi taşıyacak?

İşçi sınıfına komünistlerin taşıması gereken tek ve bölünmez sosyalist bilinci, siyasal ve sendikal olarak ikiye ayırmanın anlamı nedir?

Bunun anlamı: Siyasal mücadele vermek için siyasal partide örgütlenin! İktisadi mücadele vermek için ve iktisadi reformlar uğruna mücadele için sendikalarda örgütlenin(!)dir. Bu, adına devrimci sendikalar da dense, "sınıf mücadelesi ilkesini kendisine temel alan sendikalar" da dense, devrimci sınıf mücadelesi ilkesini değil, iktisadi talepler uğruna, reformlar uğruna mücadele ilkesini temel alan sendikal birliğin savunulması demektir.

Bunun Marksist-Leninist literatürdeki adı "sendikalizm"dir.

Marks, Engels, Lenin, Stalin; sendikaları siyaset dışı, ya da siyasete en iyi halde dolaylı olarak katılan araçlar olarak görüp, gösterme; onları "ekonomik mücadele" ile sınırlama yanlışına karşı sürekli mücadele yürütmüşler, Marks'ın "emekle sermaye arasındaki günlük gerilla savaşında (işçilerin elinde) vazgeçilmez bir (silah) olan sendikalara, ücretli emek sisteminin ortadan kaldırılması için örgütlü araçlar olarak çok daha önemlidir" tespitleri, teori ve pratiklerinde komünistlerin çıkış noktası olmuştur.

Sendikalar ve parti arasındaki ayrılık; amaçların ayrılığında; (biri ekonomik mücadele, diğeri siyasi mücadele(!) değil!) bunlarda olması gereken bilincin ayrılığında (birinde ekonomik mücadele bilinci diğerinde siyasal mücadele bilinci!!! değil) değil; kitlelerin farklılığında, mücadele yöntemlerinin, mücadele şartlarının farklılığında, vb. yatmaktadır.

Sonuç olarak, sendikalar, yazıyı kaleme alan yoldaşın yaklaşımı ile en iyi halde, ekonomik reform araçları olarak kavranmaktadır. Bu yaklaşım -yine niyet ne olursa olsun- sendikalar konusunda sendikalist-reformist bir sapmanın yaklaşımıdır.

Soruna bu temel yanlış yaklaşımdan yanlış planların çıkması kaçınılmazdır. Nitekim öyle de oluyor:

II. YANLIŞ BİR PLAN

Yazı, "Yeni bir devrimci işçi konfederasyonu oluşturmak" hedef ve perspektifine varmak için, bugün ne yapılması gereklidir sorusuna, şu cevabı veriyor:

"Yeni bir devrimci işçi konfederasyonu oluşturmak için, işçi sınıfını şu ya da bu oranda etkileyen devrimci örgütlenmeler arasında, sınıfın devrimci birliğine hizmet edecek, ilkeli bir yakınlaşmanın, bir güç birliğinin oluşması gerekmektedir. Bunun yolu da, halk güçleri arasında samimi bir güven ortamının oluşmasından geçer."

"Geçmiş pratik gösterdi ki, sendikal mücadeleye dar grupçu bir anlayışla yaklaşmak, sendikalara siyasal bir misyon yüklemek, (Bu, bir önceki noktada aktardığımız görüşün yinelenmesi... Sendikalar siyasal misyona sahip değildir !!! Böylesi sendikalar tam da burjuvazinin istediği örnek (!) sendikalar olur!/BN) *sınıfın gücünü bölmenin ötesinde bir işe yaramamıştır."*

İşte devrimci sendikal birliği oluşturmak için **bugün** yapılması gerekenler bağıntısında, yazıyı yazan yoldaşımızın **merkeze** koyduğu görev bu.

İşçi sınıfını şu veya bu oranda etkileyen (Bu, şu veya bu oran meselesinde, oranın şu veya bu olması hiç de önemsiz değildir aslında. Ve gerçek durum odur ki, sözkonusu örgütlerin işçi sınıfı içindeki **gerçek gücü ve etkisi yok denecek kadar azdır.** Bu yüzden salt bu **pratik** nedenden bile **sınıfın birliğinin sağlanması** bağıntısında, bu örgütlerin yan-yana gelmesinin oynayacağı rol, "gerçek güçleri" kadardır! Yani "yok denecek kadar az"dır. Ama bu, meselenin esası da değildir. Meselenin esasına aşağıda geleceğiz.) devrimci örgütlenmeler arasında "samimi bir güven ortamı" oluşacak; ve bunlar arasında "ilkeli bir yakınlaşma - güç birliği" oluşacak!

Sendikalara sakın ha "siyasal bir misyon yüklemek gibi" sınıfın gücünü bölen, dar-grupçu anlayışla yaklaşılmayacak!

Bu plan, sendikalarda işçi sınıfının devrimci bir temelde birliğinin, ancak ve yalnız proletaryanın temsilcileri (komünistler) önderliğinde olabileceğini; komünistlerle, komünizm adına konuşan çok çeşitli oportünist-revizyonist (bunlar devrimci de olsalar !) gruplar arasında ilkesel, özsel ayrımlar bulunduğunu **sınıfın** devrimci temelde, sınıf mücadelesi temelinde sendikal birliğinin, komünizm adına konuşanların -bunlar devrimci olması şartı ile- "samimi bir güven ortamı" sonrasındaki "güç birliği" üzerinden **değil; sınıf içinde ve önünde Marksizm-Leninizm'in her türlü çarpıtılmasına karşı tavizsiz ideolojik, pratik-siyasi mücadele ile sağlanacağını kavramayan** bir plandır.

Sorun, "niyet", "samimiyet", "güven ortamı", "yakınlaşma", vb., vb. sorunu değildir. Her biri işçi sınıfı içinde etki kazanmak için mücadele yürüten çok değişik sınıf ve katmanların, çok değişik siyasi örgütleri vardır.

Bunlardan **yalnızca işçi sınıfının gerçek temsilcileri, gerçek komünistler, sınıfın devrimci sınıf mücadelesi temelinde sendikal birliğini sağlama yetisine sahiptir.** Diğerleri de sınıfı birleştirebilir. Ama devrimci sınıf mücadelecisi bir çizgi, sendikalarda komünist bir çizgi temelinde değil.

Yazıyı yazan yoldaş, işçi sınıfının sendikalarda "sınıf mücadelesi ilkesi" temelinde birliğini, **devrimci** grupların yakınlaşması, anlaşması üzerinden sağlamayı planlayarak, ülkemizde **devrimci** gruplar içinde burjuvazinin bir kesiminin siyasi temsilcileri olduğu gerçeğinin üzerini örtüyor; işçi sınıfı devrimcileri ile, diğer devrimciler arasında nitelik farklarını siliyor! Niyet ne olursa olsun; objektif olarak sunulan planın anlamı budur.

Sonuç olarak, işçi sınıfının "devrimci sendikal birlik ilkelerine" dayalı birliği, **devrimci** grupların sendikal birlik alanındaki "samimi", "iyi niyetli" vb. ortak çabalarına bağlanıyor. Yani bu planı sunan yoldaşa göre, sendikal alanda en baştan konulan hedef, küçük-burjuvazi ile proletaryanın sendikalarda ortak önderliğidir! Sunulan görüşlerin bundan başka objektif anlamı yoktur. Veya işçi sınıfını şu veya bu oranda etkileyen **tüm devrimci gruplar**, "halk güçlerinin", vb. gerçekten işçi sınıfı devrimcisi olduğu var sayılmaktadır. Ki durumun bu olmadığı açıktır. Öyle veya böyle, bu konudaki plan kesinlikle yanlış; oportünist bir birlik anlayışı temelinde yükselen bir plandır.

Burda savunulan plan, -dikkat edilsin-komünistlerin, sendikal çalışma alanında (da), **şu veya bu somut eylem için,** küçük-burjuva devrimcileri ile, diğer devrimci gruplarla, onların etkisi altındaki kitlenin de eylemde ortak hareketini sağlamak amacı ile, yapacağı geçici bir anlaşma veya eylem birliği planı değildir.

Şu açıktır ki, böyle eylem birlikleri, geçici anlaşmalar ilke olarak red edilmeyecek; doğru bir şeydir. Hayır! Sunulan plan, **işçi sınıfının devrimci sendikal birliğini sağlamak amacıyla,** devrimci grupların yanyana gelmesi, anlaşması pla-

nıdır. Bu, açık-seçik sınıfın devrimci sendikal birliğinin, işçi sınıfı devrimcileri ile, diğer devrimci sınıf ve tabakaların devrimcilerinin **anlaşması** temelinde sağlanacağının sağlanabileceğini varsaymaktır. Ki bu, ilkesel olarak yanlıştır.

Küçük-burjuvazi ile, proletaryanın "devrimci sendikal birlik" konusunda **programatik olarak** anlaşabileceğini var saymak, bunlar arasındaki ilkesel, özsel ayrılığı görmemektir.

Ama bunun da mantıki bir temeli vardır. Eğer sendikal mücadele, salt "ekonomik haklar", "ekonomik çıkarlar" için mücadele olarak görülür; sosyalizm mücadelesi partiye devredilir; ve "sendikalara siyasal bir misyon" yüklenmez ise; bu noktadan itibaren, küçük burjuva devrimcileri ile proleter devrimciler arasında birliğin temelleri genişler!

Yanlış birlik planının ardında yatan, bir noktada da sendikal mücadele konusundaki yanlış görüşlerdir.

III. YANLIŞ BİR İLKELER BÜTÜNLÜĞÜ

Yazıyı yazan yoldaş, "devrimci sendikal birlik"in hangi ilkeler etrafında örgütlenebileceği sorusuna da cevap arıyor. Bu ilkelerde sürekli bilinçte tutulması gerekli olan çıkış noktaları, ilk iki noktada eleştirdiğimiz noktalardır.

Bu **ilkeler,** sınırlamasız tüm **devrimci güçlerin** üzerinde birleşmesi gereken ilkeler olarak kavranıyor. Okuyucu, bunu bir an bilinçten uzak tutmamalıdır.

İlkelerin en başında, *"İşçi sınıfının gerçek kurtuluşu, ücret köleliğinin tümden ortadan kaldırılacağı sosyalist bir devrimle mumkün olacaktır"* deniyor.

Bu tespit doğrudur. Ama bu tespit doğru olduğu kadar, bu ilkeyi gerçekten ancak komünistlerin savunabileceği de doğrudur! Sosyalist devrimin savunulmasının "küçük-burjuva devrimcileri" ile birlikte düşünülmesi, bu konuda Marksist-Leninist pozisyonların terkedilmesi anlamına gelir.

Kaldı ki, bu maddenin devamında, yukarda da ortaya koyduğumuz gibi, siyasal mücadele ile sendikal mücadele izin verilemez bir biçimde birbirinden ayrılmaktadır.

İlkeler içinde, dördüncü maddede yukarda da eleştirdiğimiz, "sendikal mücadeleye dar grupçu bir anlayışla yaklaşmamak" adına, "sendikalara siyasi bir misyon yüklememek" gibi görüşler savunuluyor. İşçi sınıfının devrimci sendikal birliğinin "halk güçlerinin siyasal örgütlenmeleri arasındaki devrimci güç birliği, dayanışma" üzerinden sağlanacağı düşüncesi savunuluyor. Ve *"... devrimci sendikal birlik oluşturma mücadelesinin merkezinde ortak ilkeler çerçevesinde devrimci güçbirliğinin yaratılması durmaktadır." (abç)* deniyor.

Söylenenler çok açıktır: Devrimci sendikal birlik; proletaryanın ve küçük-burjuvazinin "devrimci güçbirliği" üzerinden oluşacaktır! "Devrimci sendikal birlik" için proletaryanın temsilcisi **komünistlerin önderliği**; sonuç olarak **proletaryanın hegemonyası** düşüncesi bir kenara bırakılmıştır. Hem de proletaryanın en temel örgütlerinden birinde vazgeçilmiştir bu düşünceden.

Lenin, "Rus Sosyal Demokrasisi'nde Reformizm" başlıklı makalesinde şöyle diyor:

*"Modern toplumun tek tutarlı devrimci sınıfı olarak proletarya önder olmalıdır; tüm halkın tam demokratik dönüşüm için mücadelesinde, **tüm** emekçilerin ve sömürülenlerin ezenlere ve sömürenlere karşı mücadelesinde hegemonya onda olmalıdır. Proletarya ancak bu hegemonya fikrinin bilincine vardığı ve bunu uyguladığı ölçüde devrimcidir. Bu görevin bilincine varmış proleter, köleliğe karşı başkaldırmış bir köledir. Kendi sınıfının hegemon olması fikrinin bilincine sahip olmayan ya da bu fikri reddeden bir proleter henüz kölelik durumunu kavramayan bir köledir; o en iyi halde, köleliğin ortadan kaldırılması için değil, ama kölelik durumunu düzeltmek için mücadele eden bir köledir."*

Lenin, yazının devamında, "hegemonya

partisi değil, sınıf partisi" şiarı ile ortaya çıkan, bu ikisini sahtekarca karşı karşıya koyan reformistlere karşı polemiğinde,

"Hegemonya fikrinden vazgeçilmesi, Rus Sosyal-demokrasisi içindeki reformizmin en kaba biçimidir." (Lenin, Cilt 17, Almanca, Sf. 219-220 / Türkçe'de "Tasfiyecilik Üzerine" de Sol Yayınları, Sf. 209 210, -Çevirisi kötü!-) tespitini yapıyor.

Yazıyı kaleme alan yoldaş, komünistler açısından, **işçi sınıfının devrimci sendikal birliğinin,** bu birlik içinde **proletaryanın** -dolayısı ile komünistlerin- **önderliği olmaksızın düşünülemeyeceğini;** bunun ise, **proleter devrimcisi (yani komünist) olmayan devrimci örgütlere** karşı amansız bir ideolojik mücadele demek olduğunu, **onların işçi sınıfı içindeki etkisi kırılmadan, sınıfın devrimci temelde birliğinin mümkün olmadığını** kavramamıştır.

Bunun sonucunda, o bütün "ilkeleri" içinde, tek sözcük ile proletaryanın hegemonyası -önderliği- düşüncesinin yanına bile uğramamaktadır. Çünkü bu, onun düşüncesine göre, herhalde "sendikalara siyasal misyon yükleme" anlamına gelir, "grupçuluk" olur, vb.

Açıktır ki, en baştaki sakatlık, küçük burjuva devrimcileri ile, komünistlerin "devrimci sendikal birliği" sağlamak için "ortak platformu"nun düşlenmesi,planlanmasıdır. Böyle bir "ortak platform"da proletaryanın egemenliği düşüncesi,tabii ki gerçek anlamda yer alamaz (laf düzeyinde yer alması halinde, yalnızca bilinç karartmaya hizmet eder).

Yazıyı yazan yoldaş, genel bir "devrimci sorumluluk"a çağrı yapmaktadır. Halbuki, komünistler açısından işçi sınıfının sendikal birliğinin, devrimci sınıf mücadelesi ilkeleri temelinde sağlamasında, komünistlerin dayanacağı ve güveneceği güç, öncelikle kendi örgütlü komünist güçleri; komünist sorumluluklarıdır.

Sınıfın devrimci sendikal birliğinin sağlanması çalışmasında; komünistler dışındaki devrimci gruplara karşı tavırın en önemli temel taşının, onların işçi sınıfı içindeki etkisini kırmak için, onlara karşı amansız ideolojik mücadele olduğunun kavranmadığı (bu, tabii ki somut eylemler için eylem-birliğini dıştalamaz.), bu birliğin önündeki engeller sayılırken de görülmektedir.

İlkelerin 3. maddesinde;

"Sendikal mücadelenin hedefine Türk-İş in en geniş anlamda teşhiri konmalı ... ancak bu yapılırken ... reformcu uzlaşmacı anlayışlara karşı da mücadele yürütülmelidir" denmektedir.

Reformcu, uzlaşmacı anlayışların açıklandığı yerde ise, bunun DİSK ile ilgili olduğu görülmektedir.

Mücadele hedefleri içinde, **açıkça devrimci grupların yanlış sendikal birlik anlayışları,** ve buna uygun pratikleri **yoktur**!

Halbuki, eğer soruna gerçekten de öncelikle öncülerin kazanılması açısından yaklaşılırsa; sorunun esasının Türk-İş'e karşı mücadele olmadığı, olamayacağı görülmek zorundadır. Kendine devrimci diyen işçilerin çok büyük çoğunluğu Türk-İş'in "patron sendikası", "sarı sendika" vb. olduğunun bilincindedir.

Ama bunların çok önemli bölümü hala DİSK'in ne olduğunu görmemektedir. Hele hele devrimci örgütlerin yaklaşımlardaki farklılıklar konusunda hemen tümü ile bilgisiz durumdadır. Hal böyle iken, bugün "devrimci sendikal birlik" mücadelesinin merkezine "Türk-İş'e karşı mücadele" konması; durumu kavramayan yanlış bir planın ürünüdür. Ve **devrimcilerle** arayı bozmama isteğinin ürünüdür.

İlkeler içinde, enternasyonalizm sorunu da ele alınmaktadır. 5.Madde buna ayrılmıştır. Ama burda enternasyonalizme yaklaşım, milliyetçi bir yaklaşımdır.Şöyle ki; proletaryanın uluslararası bir sınıf olduğu, ve onun uluslararası görevlerinin çıkış noktası olması gerektiği düşüncesi, bu maddenin temelinde yatmamaktadır. "Yeni bir sendikal birlik mücadelesi"nin "ilkeleri arasına diğer ülkelerde sınıf kardeşleri ile dayanışmayı koyması", "Dünya Komünist Hareketi'nin bugünkü güçsüzlüğüne" bağlanmakta, bununla gerekçelendirilmektedir! Halbuki enternasyonalizm, hareketin güçlü, ya da güçsüz olması ile gerekçelendirilemez. O, hareketin en temel özsel çıkış noktalarından biridir.

Bunun da ötesinde, proleter enternasyonalizmi, sonuç olarak "Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfının bugünkü geri durumunda diğer ülkelerin proletaryasının desteğini sağlaması bakımından son derece önemlidir" denerek; yine "hareketin geri durumu" ve her şeyden önce de "Türkiye-Kuzey Kürdistan işçi sınıfının ... destek bulması" çıkış noktası yapılmaktadır. Aynı ve bir tek sınıfın, dünya proletaryasının, değişik alanlarda mücadele eden bölümleri olunduğu düşüncesi,bu yaklaşımda yoktur! Yaklaşım; faydacı, milliyetçi bir yaklaşımdır. Burda tabii ki yine niyeti değil; objektifliği tartışıyoruz!

IV. ATILMASI GEREKEN ADIMLAR KONUSUNDA YANLIŞLAR

Bugün, sınıfın devrimci sendikal birliğini sağlama yönünde atılması gerekli somut adımların ne olması gerektiği konusunda, biz bundan önceki sayıda yayınlanan **"Grev Komiteleri"** başlıklı yazımızda görüşlerimizi ortaya koyduk.

Bizim için işçi sınıfının **devrimci sendikal birliği** ancak uzun süreli bir **mücadele içinde, işçi sınıfı içindeki** her türden **oportünist-revizyonist görüşün** ideolojik mücadele ile **etkisinin kırılması sonucu varılacak** bir **hedeftir.**

Bu hedefe varmak için **bugün** atılacak **ilk somut adım**, işçilerin kitleler halinde kendi taleplerine, mücadelelerine sahip çıkmasını kolaylaştıracak, işçileri sendika bürokrasisi ile ve evet devlet ile de karşı karşıya getirecek **GREV KOMİTELERİ** şiarının yaygınlaştırılması;bunun hayata geçirilmesidir.

Biz bunun dışındaki tüm planların, ne hareketin gerçek durumu ile; ne de özel olarak komünist, genelde de "devrimci" güçlerin, hareketi içindeki gerçek gücü ile ilgisi olmadığını düşünüyoruz.

Bu düşünceler temelinde atılacak adımlar bağıntısında eleştirdiğimiz yazıda söylenenlerin yanlış olduğunu söylüyoruz.

Sayılan 18 maddeye temel olan anlayış ve yaklaşım kökten yanlıştır. Ama bunun ötesinde, orada söylenenlerin içinde bir çok özel yanlış da vardır.

Örneğin birinci maddede, ideolojik mücadelede görüş ayrılıkları sorununa yaklaşım, uzlaştırıcıdır.

İkinci maddede ve sonrasında dile gelen anlayış, **tabanda** gerçek anlamda bir güç olmadan (ya da bu var sayılıyor, ama gerçek durumla çelişen bir tespit) **tavanda** gerçekleştirilecek "merkezi" bir genel komite üzerinden tabana gitme anlayışıdır: Ki tam da sendika örgütlenmesinde bu sorunu tersten ele almaktır. Devrimci sendikal örgütlenme, tabanda belirli bir seviyeye geldiğinde, o merkezi olarak birleştirilme talebini zaten gündeme getirecektir. Bugün -ya da atılacak adımlar içinde- merkezi örgütlenme için "genel komite" önerisi pratik uygulamada en iyi halde devrimci örgütlerin bir koalisyonu olur.

18. maddede, Türk-İş'te "yönetimleri ele geçirmek" için çalışma planı; bunun sendika aygıtını değil (bu, Türk-İş bağıntısında olmayacak iştir.), sendikadaki işçilerin çoğunluğunu kazanma çalışması olduğu bilince çıkartılmadığı ölçüde ve sürece yanlıştır, vb..

V. TALEPLER: REFORM/DEVRİM İÇİÇE.. NEYİN REFORM NEYİN DEVRİM TALEBİ OLDUĞU BELLİ OLMAYAN BİR KARMAŞIKLIK; VE HAYALİ REFORM TALEPLERİ SAVUNUSU ÜZERİNDEN REFORMİZM

"Bugün İşçi Hareketi Nerde ve Nasıl Birleşmelidir" yazısını kaleme alan yoldaş, "devrimci sendikal birliği sağlama çalışmasında "önümüze koymamız gereken talepler"i 21 madde halinde sıralamış.

Burda eleştirilerin daha iyi anlaşılabilmesi için, okuyucuların tümünün elinde, **BOLŞEVİK PARTİZAN Sayı 49**'un olmayacağından yola çıkarak, eleştirilen talepleri olduğu gibi aşağıya alıyoruz:

.....

Bu çalışmalarda önümüze şu talepleri koymalıyız:

1) Bugünkü çalışma yaşamını düzenleyen başta, 2821 ve 2822 sayılı yasalar olmak üzere tüm kararnameler ve kanunlar iptal edilmelidir. Başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm çalışan kesimlerin ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde yeni yasalar çıkarılmalıdır.

2) Sendikalar üzerindeki tüm baskılara son verilmeli, sendika kurma hakkı hiç bir yasayla sınırlandırılmamalıdır.

3) Sendika kurmak tüm çalışanlar için yasal hak olmalıdır.

4) Sendikaların üye kitlesi sendika yönetimlerini seçmede ve çalışmaları denetlemede etkin kılınmalıdır.

5) İşçi sınıfı, toplu sözleşme görüşmelerine, ilgili işyerinde seçeceği temsilciler aracılığı ile, işveren ve sendika temsilcilerinin yanında doğrudan taraf olarak katılmalıdır.

6) Toplu sözleşmelerde, işverenin imtiyazlı olmasını sağlayan tüm yasalar iptal edilmelidir.

7) Tek tip toplu sözleşme uygulamasına son verilmelidir.

8) Sendikasız işçi çalıştırılması kanunla yasaklanmalı, çalıştıran işverenler için caydırıcı ağır cezai hükümler getirilmelidir. Bu konuda etkin bir denetim sağlanmalıdır.

9) 18 yaşın altında işçi çalıştırılması yasaklanmalı, bu konuda sendikaların da içinde yer alacağı etkin denetim organları kurulmalıdır.

10) İşçi kendi seçeceği temsilciler aracılığı ile, işyeri yönetimine katılmalı, ilgili işyerinde çalışan işçilerin, sağlık, iş güvenliği, kreş, vb. sorunlarının çözümünde yetkili olmalıdır.

11) En düşük işçi ücreti, eğitim, konut, beslenme, giyim, sağlık ihtiyaçları başta olmak üzere, tüm sosyal gereksinimle-

rini karşılayacak ve işçinin ailesi ile çağdaş ölçülerde yaşamasını sürdürmesine yetecek düzeyde belirlenmelidir. Toplu sözleşmelerde bunlar esas alınmalıdır. İşçi ücretleri hiç bir koşul altında bu düzeyin altına düşmemelidir.

12) Her işyerinde -çocuklu kadınların çalıştığı- ihtiyacı karşılayacak kadar kreş açılmalıdır.

13) 1 Mayıs, işçi sınıfının "Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü" olarak yasalaştırılmalıdır.

14) Grev, hiç bir kısıtlamaya tabi olmaksızın tüm çalışanların istedikleri zaman başvuracakları yasal bir hak olmalıdır.

15) Lokavt yasaklanmalı, her ne gerekçe ile olursa olsun, işçinin işten atılmasını engelleyecek yasal düzenlemeler yapılmalıdır. İşçinin kendisinin işten ayrılması durumunda, birikmiş tüm hakları kesintisiz ödenmelidir.

16) Ücretler vergi dışı tutulmalıdır.

17) İşçi sınıfının ve diğer çalışan kesimlerin siyasal yaşama katılmasını engelleyen tüm yasalar iptal edilmeli, siyasal yaşama katılmak bir hak olarak yasal güvence altına alınmalıdır.

18) YHK, KTSKK gibi kuruluşlar tümden kapatılmalıdır.

19) Sendikalar, siyasal iktidarın baskı ve denetiminden uzak tutulmalıdır. Siyasal iktidara bu hakları veren tüm yasalar iptal edilmelidir.

20) İşçi sınıfının diğer ülkelerin işçi sınıflarıyla dayanışmasını engelleyen tüm yasalar iptal edilmelidir.

21) Toplantı ve gösteri yürüyüşlerini kısıtlayan, kullanılmaz hale getiren tüm yasalar iptal edilmelidir. İşçi sınıfı, demokratik kamuoyunu oluşturmada etkili olan bu hakkını istediği zaman kullanmalıdır.

İşçi sınıfının devrimci sendikal birliğini sağlamak için, hareket içine taşınacak taleplerin nasıl tespit edilmesi ve hangi talepler olması gerektiği sorunu, belirleyici önemde bir sorundur.

Biz henüz, yoldaşın yaptığı gibi bir somut talepler kataloğu tespit etmiş durumda değiliz. Şu durumda yaptığımız, bugün hareketin içinde bulunduğu somut durumdan, gücümüzden, görevlerimizden, vb. yola çırak, işçilerin örgütlenmesi yönünde temel şiarı (GREV KOMİTELERİ) tespit etmektir. Daha geniş bir talepler kataloğu ancak hareketin kendisi ile daha sıkı bağlar; ve işçi sınıfı mücadelelerinin (geçmiş mücadele deneyimlerinin de) tam bir değerlendirmesi; Türkiye-Kuzey Kürdistanda işçi sınıfının içinde bulunduğu somut durumun (yasal ve gerçek durum) tam bir değerlendirilmesi temelinde ortaya konabilir ve konacaktır.

Bizim şu an yoldaşın sunduğu gibi bir talepler kataloğumuz olmamasına rağmen, bu talepler kataloğu konusunda söyleyecek şeylerimiz vardır.

Önce genel yaklaşım:

Biz böyle bir talepler kataloğu tespit edilirken;

a) **reform talepleri ile devrim taleplerinin kesin hatları ile birbirinden ayrılması** gerektiğini düşünüyoruz:

Bu yapılmadığı, ancak devrimle elde edilmesi mümkün olan taleplerin; düzen sınırları içinde elde edilmesi mümkün olan taleplerle içiçe; ve bunların devrim talebi olduğu, ancak devrimle elde edilebileceği belirtilmeden konması halinde, düzenin niteliği hakkında hayal yayılır, reformist bir konum savunulmuş olur.

Mesela Lenin 1912'de, tasfiyecilerin "Örgütlenme Özgürlüğü" şiarını, onlar bu şiarı "anayasal reform" şiarı olarak savunduğu için, veya bu şiarın anayasal reform talebi olarak savunulmasından kendilerini ayırmadıkları için, reformist bir şiar olarak reddediyor! (Bkz. Lenin'in "Örgütlenme özgürlüğü şiarı işçi hareketinin temeli olabilir mi?" makalesi, Cilt 18, Sf. 231-233, Almanca)

b) **Devrim taleplerinin, bütün taleplerin çıkış noktası olması, taleplerin merkezinde durması,** reform taleplerinin bu temel taleplere bağlı olarak savunulması gerektiğini ve her mücadele içinde, komünistlerin bu temel talepleri taşımayı esas görev olarak kavramaları gerektiğini düşünüyoruz.

Bunun yapılmadığı şartlarda, yapılan kendimizin reform talepleri ile sınırlandırılması; veya reform taleplerinin merkezde durması anlamına gelir ki, tavır kaba veya "ince" reformizm olur.

Örneğin, yine 1912'de, tasfiyecilerin seçim platformunda yer alan, *"Sosyal-demokrasi tabii ki programatik olarak demokratik cumhuriyetten yanadır, ama* ***bugünkü*** *seçim kampanyasında* ***somut taleplerimiz şunlardır"*** deyip, ardından reform taleplerinin dizilmesi ve "demokratik cumhuriyet"in onunla birlikte diğer temel devrim taleplerinin "programa" havale edilmesini, Lenin, reformizm olarak damgalamıştır. (Bkz. "Reformistlerin ve Devrimci Sosyal-demokratların Seçim Platformları", Lenin, Eserler, Almanca, Cilt 18, 370-379)

c) **Reform taleplerinin savunulduğu yerde, hayali talepler değil;** sınıfın uğrunda gerçekten mücadele ettiği, ve onun yaşama ve mücadele şartlarında gerçekten

düzelmeler getirecek **gerçek reform talepleri savunulmalıdır.**

Bu bağlamda, mesela Çarlık şartlarında "Anayasal reform talebi olarak örgütlenme özgürlüğü" talebinin savunulmasını Lenin, "hayal", "Reformlar içinde en olanaksız olanı" savunmak, vb. olarak adlandırıyor. Buna karşı işçi sigortası, sağlık kasası, vb. için yürütülen mücadeleyi, "siyasi olgu"lar için mücadele olarak adlandırıyor. (Bkz. "Örgütlenme özgürlüğü ....", Cilt 18, Sf. 231-233)

Talepler kataloğu, **ne** reform devrim taleplerini kesin hatları ile birbirinden ayırma; **ne** devrim taleplerini merkeze koyma; **ne de** gerçek reformlarla, hayalleri birbirinden ayırma noktalarında, doğru Marksist-Leninist konumda durmaktadır.

Şimdi tek tek maddelerde bu dediklerimizi gösterelim:

1. talebin, birinci cümlesi, var olan yasa ve kararnamelerin iptal edilmesini talep etmektedir. Bu talep, kendini 2821-2822 sayılı yasalar'(ve bunun ötesinde, somut olarak adı verilebilecek belirli yasalar) la sınırlasa, bugünkü düzen içinde elde edilebilir, somut bir reform talebi olurdu. Ve böyle bir talep, bugün hakim sınıfların sözcülerinin bir bölümü tarafından da "İLO standartlarına uygun hale getirilme" biçiminde de savunuluyor.

Ama yoldaşımız, kendisini şu ya da bu yasa ile sınırlamıyor. O, "çalışma yaşamını düzenleyen ... tüm (abç) kararname ve kanunların iptali"ni istiyor. İstek, niyet olarak iyidir. Ama, bu istek ciddiye alındığında, aynı zamanda bu düzenin reddi demektir. Çünkü bu düzen, "çalışma yasalarını düzenleyen tüm yasa ve kararname"leri, bunların tümünü(!) iptal etmez. O düzen sürdükçe, yasalarda şu veya bu değişiklikler yapılsa da, tümü iptal olmaz! Eğer istenen bu düzenin değişmesi ise, yani talep, "reform talebi" değil; devrim talebi olarak getiriliyorsa, o zaman bu neden açıkça söylenmiyor?

Örneğin neden, "Bugünkü çalışma hayatının kökten değişmesi, gerçek kurtuluşun tek yoludur; bunun için faşist düzen devrimle yıkılmalıdır. Ancak işçilerin, köylülerin devrimci demokratik Türkiye-Kuzey Kürdistanı'nda çalışma alanında köklü değişiklikler mümkündür" ... vb. denmiyor?

... Varsın egemen sınıflar bir komünist devrimi korkusu ile titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yoktur. Kazanacakları koca bir dünya var. BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ, BİRLEŞİNİZ !

*K. Marx * F. Engels*

Proletaryanın iktidar mücadelesinde, örgütten başka hiçbir silahı yoktur. Burjuva dünyasındaki ... sermaye için zorla çalıştırılarak ezilen ... proletarya, ancak, Marksizmin ilkelerine dayanan ideolojik birlik, ezilen milyonları, işçi sınıfının ordusuna dönüşterecek olan bir örgütün maddi birliği ile sağlamlaştırıldığı zaman, yenilmez bir güç olabilir ve mutlaka olacaktır da..

- V. İ. LENİN -

Bunun denmediği yerde, bu hayalci "tümü iptal edilsin" reform talebi; yalnızca kitlelerin bilincini karartmaya yarar.

Talebin devamında, alternatif olarak istenen, "Başta işçi sınıfı olmak üzere, tüm çalışan kesimlerin ihtiyaçlarına cevap verecek yeni yasalar çıkarılmalıdır" talebi !

"İşçi sınıfı başta olmak üzere, tüm çalışan kesimlerin ihtiyaçlarına cevap verecek yasa (abç)" çıkarmak, herhalde faşist devletin, ya da olabilecek en ileri ölçüde demokratik olan herhangi bir burjuva diktatörlüğü devletinin işi olmasa gerek!

Bu talep, yine devrim talebi olarak getiriliyorsa, o zaman neden bu açıkça söylenmiyor. Neden "işçilerin ihtiyacına cevap verecek yasalar" ancak bugünkü düzenin şiddete dayalı devrimle yıkılması ile; işçilerin, köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü şartlarında -o da henüz yolunu açma anlamında- gerçekleştirilebilir... vb. denmiyor?

Bu şekli ile, bu talep faşist hakim sınıf devletine yöneliyor. Ve onun hakkında hayaller yaymaktan başka bir işe yaramıyor.

2. talep; ikinci bölümünde, "sendika kurma hakkı, hiç bir yasayla sınırlandırılmamalıdır" denen yerde, reform talebi olarak savunulduğunda; yine gerçek reform talebi değil, hayal savunma durumundadır. Çünkü, "sendika kurma hakkı"nı yasal hale getiren, bunun için yasa yapma durumunda olan **hiç bir burjuva devleti**, bu hakkı "sınırlamasız" vermez, veremez!

Bunu beklemek, burjuva devletinin "tarafsız" olduğu, sınıflar üstü olduğu,vb. vb. düşüncelerini savunmak demektir.

Bu talep, eğer reform talebi olarak getirilmiyor ise; o zaman neden doğrudan devrim propagandası yapmadığını yoldaş açıklamak zorundadır.

3. talep, reform talebidir. İlk iki talep arkasından -onlar bunu da içerdiği için- ne anlama geldiği, niçin özel olarak belirtilme ihtiyacı duyulduğu belli değildir.

4. talep, gerçekte ne reform,ne devrim talebidir, O, yalnızca bir dilek, bir isteğin belirtilmesi anlamını taşımaktadır. Bu hali ile "talepler"in içinde yeri yoktur.

5. talep, "İşçi sınıfı toplu sözleşme görüşmelerine ilgili işyerinde seçeceği temsilciler aracılığı ile, işveren ve sendika temsilcilerinin yanında doğrudan taraf olarak katılmalıdır" talebi, kendi içinde tutarsızdır.

Eğer işçiler, işyerinde kendi seçtikleri temsilciler aracılığıyla doğrudan taraf olarak katılma durumunda ise -ki bu kesinlikle doğru bir taleptir-; o zaman toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde sendika temsilcisinin ne işi vardır. O kim adına, hangi taraf adına ordadır?

Bu talep, "... ilgili işyerinde doğrudan seçeceği temsilciler aracılığı ile doğrudan taraf olarak katılmalıdır" biçiminde gerçek bir reform talebi olarak savunulursa doğru olur. **Grev Komiteleri** şiarının içerdiği tam da (-bir noktada-) budur.

6. talep, "toplu sözleşmelerde işverenin imtiyazlı olmasını sağlayan tüm yasalar iptal edilmelidir" talebi, gerçek bir reform talebi değil, hayal talebidir. Yine devleti sınıflar üzeri, tarafsız , vb. bir kurum olarak görüp gösteren bir taleptir. Toplu sözleşmede patronun imtiyazlı olmasını sağlayan şey, şu veya bu yasadan çok -onun gerçek imtiyazı,üretim aracına sahip olma konumudur- yasalar tabii ki bu durumun bir yansıması olabilir yalnızca! Tersi değil! Yani o imtiyazı elinden almak istiyorsanız, üretim aracı üzerindeki mülkiyet "imtiyazına" devrimle son vereceksiniz! Yoldaş, bu noktada da, "olmayacakların en olmayacağını" talep olarak önümüze sürmektedir.

7. talep, gerçek bir reform talebidir. Savunulabilir.

Yalnız bu bağıntıda, işçi sınıfının merkezi, tek tip toplu sözleşme için oldukça uzun süre mücadele ettiği akıl - dan çıkarılmamalıdır. Toplu sözleşmelerde komünistler için hedefin, işçi sınıfının çeşitli bölümleri arasındaki farklılıkları gidermeye yönelik toplu sözleşmeler olduğu unutulmamalıdır. Bunlar göz önüne alındığında, bize bugün yanlış görülen;"tek tip toplu sözleşme"den çok, tek tip toplu sözleşmeyi yapan güçler, ve nasıl yaptıklarıdır. Yani karşı çıkılacaksa; bizim **genelde** bugün tek tip toplu sözleşmeye karşı olmadığımız, bugünkü kullanımına karşı olduğumuzun propagandası ile birleştirilerek savunulmalıdır.

8. talep, işçilerin sendikalaşmasını patronlara ve zora dayandıran bir anlayışın ürünüdür. "Sendikasız işçi çalıştırılması yasaklanmalı", "çalıştıran işverenler için ağır cezai hükümler getirilmelidir" talebi, işçileri patronların zoru ile, işsiz kalma ile korkutarak sendikalara sokma anlamına gelir. Bütünü ile yanlıştır. Sendikalar da, aynı parti gibi, ya gönüllülük temelinde vardır;ya da yoktur. Zoraki sendika, kendi içinde bir anlamsızlıktır! İşçi sınıfının mücadelesi açısından böyle bir "sendika" araç değildir.

Bu madde, sendikasız sözcüğü yerine,mesela "sigortasız" sözcüğü konsa, gerçek bir reform talebi olurdu. Ve bu, doğru da olurdu.

9. talep, bir reform talebidir. Ama bu şekli ile üzerinde fazla düşünülmemiş bir talep olarak görülüyor bize.

Bugün ekonominin önemli yükü, 15 yaşından itibaren, "iktisaden faal nüfus için de" ele alınan 15-18 yaş arasındaki insanların omuzlarındadır. Bunlar geçinmek için çalışmak durumunda ve zorundadır. Hal böyle olunca da, 18 yaşından küçüklere "işçi"liğin tümden yasaklanması, bir çok aileyi bugünkünden daha çok yoksul - luk içine itmek anlamına gelir.

Bu madde, genel yasaklamadan çok;çalışma saatinin sınırlanması, belirli iş kollarında çalışmanın yasaklanması (madenlerde yer altında, vb.) biçiminde ele alındığında doğru olur.

10. talep, bu şekli ile bir reform talebidir. Ancak bu reform talebi, ileri emperyalist ülkelerde "yönetime ortaklık" sahtekarlığı adı altında, işçileri düzene bağlamak için kullanılmaktadır. Buna dikkat edilmeli; "yönetime katılma"nın, gerçek anlamda bir "yönetime katılma" olmadığı bilinci işçilere sürekli verilmelidir. Böyle bir kurumun işleri sayılırken, "işçilerin işe alınması, işten çı - karma" sorunları da sayılmalıdır.

11. talep, bu haliyle hiç bir işe yaramaz. Çünkü "işçinin ailesi ile birlikte çağdaş ölçülerde yaşamasını sürdürmesine yetecek düzey" lafları, herkesin içeriğini istediği gibi doldurmasına uygun, genel laflardır.

Ücret mücadelesinde sınıf bilinçli işçilerin çıkış noktaları şunlar olmalıdır:

* Patronların ellerinde biriken tüm sermaye, bizim yarattığımız artı-değerden oluşmaktadır.
* Onun elindeki tüm sermaye, bizim emeğimizin ödenmeyen bölümünün karşılığıdır.
* O halde ücretin alt sınırı, "ölmeye yetecek kadar ücret" iken; üst sınırı "patronların tüm sermayesinin işçilere dağıtılması" -belirli toplumsal fonlar çıktıktan sonra- dır.
* Sermayenin egemenliğinin en temel direklerinden biri, işçilerin kendi aralarındaki rekabettir.
* Ücret mücadelesinde talepler, patronların sermayesinden mümkün olan en fazlasını, yani işçilerden çalınanın alınabilecek en büyük bölümünü işçilere mümkün olan en eşit biçimde,dağıtacak biçimde tespit edilmelidir.

Bu çıkış noktaları temelinde,her somut toplu iş sözleşmesi döneminde ve toplu iş sözleşmesinde ücret talepleri **somut** olarak tespit edilmek zorundadır.

12. talep de reform talebidir. Ancak bu haliyle yine olmayacak duaya amin diyen bir taleptir. Şöyle ki, "her iş yerinde" talebi, sınırlamasız her iş yeri için taleptir. Yani diyelim ki iki,ya da üç işçi çalışan işyerlerini vb. de kapsar. Ama bu haliyle bu talep uygulanamaz bir taleptir.

İşyerinde kreş talebi, ancak çok sayıda işçi çalıştıran **büyük işletmeler** için uygulanabilir ve doğrudur. Küçük işyerlerindeki kadınlar (ve erkekler de tabii) çocuklarını oturdukları alanda, ya da çalıştıkları bölgede açılması gereken genel kreş ve yuvalara verme imkanına sahip olmalıdır.

13. talep, "Birlik-Mücadele-Dayanışma Günü", devrimci içeriğinden soyutlanarak kavrandığında, reform talebidir.

Bu talep savunulabilir. Savunulurken, reformistlerin ve komünistlerin 1 Mayıs'ın içeriğini nasıl doldurdukları konusunda sürekli aydınlatma çalışması yapılmalıdır. Yoksa SHP'nin yapmak istediği ile ya da "Sosyalist" Parti'nin talebi ile, bizim savunmamız arasındaki köklü fark görülemez.

14. talep, "grev .. in hiç bir kısıtlamaya tabi olmaması" talebi, gerçek bir reform talebi değil, hayaldir.

Bu şekli ile, yasa yapanların niteliği hakkında hayal yayma anlamına gelir.

15. talep, "lokavt yasaklanmalı, her ne gerekçe ile olursa olsun işçinin işten atılmasını engelleyecek yasal düzenlemeler yapılmalıdır" bölümünde, bütünü ile içinde yaşanılan düzen hakkında hayal yayan, "reformlar içinde en olanaksız olanı", hem de "yasal düzenleme" talebi ile savunan bir hayal reformu talebidir. "Her ne gerekçe ile olursa olsun ... işçinin işten atılmasını engelleyecek yasal düzenleme" ciddiye alındığında (!) patronlara patron olmayı yasaklayacak yasal düzenleme isteme demektir.

Lokavtın (toplu işten çıkarmanın) yasaklanmasına gelince: Bu talep, reform talebi olarak savunulduğunda (yani sermayenin iktidarı şartlarında yasa ile lokavtı yasaklama talebi olarak savunulduğunda) gerçek bir reform talebi değil, boş gevezeliktir. Grev ne kadar kapitalizmin kaçınılmaz bir yol arkadaşı ise, lokavt da o kadar kaçınılmazdır. Bu anlamda, **lokavta karşı gerçek bir mücadele, kapitalizmin yıkılması için devrim mücadelesi olmak zorundadır.** Lokavta karşı mücadele devrim mücadelesi olarak kavranıp yürütüldüğünde ve propagandası öyle yapıldığında, bu doğru olur. Bunun dışında bir "lokavt yasaklanmalı" mücadelesi reformisttir.

16. talep, gerçek bir reform talebidir. Savunulabilir. Ancak bu noktada da "ücretli" kategorisine girenlerin eline geçenler arasında çok büyük farklar olduğu unutulmamalı, böyle bir talep "ücretli" kategorisi içinde ele alınanların tümünün durumu somut ve detaylı olarak incelendikten sonra ileri sürülmelidir. (Biz bu incelemeyi henüz yapmadık.)

17. talep, yine ne kuş, ne balık misali bir maddedir.

"Siyasal yaşama katılmayı engelleyen tüm (abç) yasalar iptal edilmeli", "siyasal yaşama katılmak hak olarak yasal güvence altına alınmalı" talepleri, reform talepleri olarak savunulduğunda, düzen hakkında hayal yayan reformist taleplerdir. Devrim talebi olarak savunulduğunda ise, sorunun böyle konması yanlıştır.

18. talep, reform talebidir. Doğrudur.

19. talep,bu haliyle işe yaramaz,reform talebi olarak savunulduğunda hayal yayıcı, reformist bir maddedir.

20. talep de somut değil, genel bir dilek niteliğindedir. Bu haliyle işe yaramaz.

21, talep, reform talebidir. Ancak bu haliyle geneldir. Gerçek bir reform talebi olarak savunulmak isteniyorsa -ki savunulmalıdır- daha somutlaştırılmalıdır.

* * *

İşte "devrimci sendikal birlik" çalışmasında önümüze konmak istenen talepler hakkında somut olarak eleştiri ve düşüncelerimiz bunlardır.

Umarız ki, burda söylediklerimizle en azından genel yaklaşım konusunda; ve ona bağlı olarak somut taleplerin ne olması gerektiği konusunda düşündüklerimiz kaba hatlarıyla ortaya çıkmıştır. Ve bu temelde tartışma ilerleyecektir.

Yine umarız ki, burda söylediklerimizden, talepler bağıntısında **somut talepler tespit** etmenin, gerçekten araştırma-inceleme; hareketin kendisi ile bugününden ileri seviyede bir birlik; ince eleyip-sık dokuma isteyen bir iş olduğu da görülmüştür.

Sonuç olarak:

"Bugün İşçi Hareketi Nerede ve Nasıl Birleşmelidir" başlıklı yazı, sendikal devrimci birliğin sağlanması konusunda, getirdiği plan ve önerilerle esasta yanlış konumda duran bir yazıdır.

20 Nisan 1989

SAÇAK YAZI KURULU BİLDİRİSİ ÜZERİNE :

REFORMİZMİN BİRAZ İNCELTİLMİŞ BİR BİÇİMİNİN, KABA REFORMİZME KARŞI PROGRAMATİK AÇIKLAMASI

Ülkemizde "legal-Marksizm'in", yani liberal-burjuva görüşlerin Marksizm adına savunulması akımının önde gelen gruplarından biri olan ve şimdilik yasallığını Anayasa Mahkemesi kararı ile de tescil ettirmiş bulunan, tek "Sosyalist Parti"nin taşıyıcısı olan "SAÇAK" - "İKİBİNE DOĞRU" çevresinde süren ideolojik çatışma, açık bir bölünme ile sonuçlandı.

SAÇAK Sayı 60'da, 23 Ocak 1989 tarihli "Reformcu 'Üç İnkâr' Tezine Hayır! Bağımsızlık Devrim Sosyalizm" başlıklı bir "Saçak Yazı Kurulu Bildirisi" yayınlandı.

Bildiri ile birlikte, bu bildirinin hazırlanış sürecindeki tartışmaların "tutanakları" olduğu iddia edilen bir yazı da yayınlandı.

Saçak'ta yayınlanan "bildiri"nin altındaki imzalar şunlar: Doğu Perinçek, Ahmet Aka, Hüseyin Bülbül, Mehmet Bedri Gültekin, Ender Helvacıoğlu, Hüseyin Karanlık, Arslan Kılıç, İlhan Kırıt, Osman Kuruca, Tayfun Tabakoğlu, Hasan Yalçın.

Dergi Yazı Kurulu üyelerinden Yavuz Alogan, Kamil Arslantürkoğlu, Halil Berktay, Oral Çalışlar, Necmi Demir; ve İKİBİNE DOĞRU dergisi kurucularından ve Kaynak Yayınları yöneticisi Muzaffer Erdoğdu da, bu bildirinin yayınlanmasından sonra, birlikte "Sosyalist Basına Açıklama" yayınlayarak; "Doğu Perinçek ile arkadaşça bir çalışma yapma olanağı kalmaması üzerine, sözkonusu kurullardan ve adı geçen dergilerdeki bütün görevlerinden istifa etmiş" olduklarını açıkladılar.

Bu açıklamada, sözü geçen kişiler, Saçak'ta "tutanak" olarak yayınlanan belgenin "sözümona tutanak" olduğunu, toplantıda tutanak tutulmadığını; kendilerinin tutanak diye yayınlanan belgeyi görmeyip onaylamadıklarını açıkladılar.

Saçak Yazı Kurulu adına, Saçak Sayı 60 ta yayınlanan "Bildiri"yi, Saçak, tanıtma yazısında şöyle tanıtmaktadır:

"Önemli Bir Bildiri

Dergimizin bu sayıda önemli bir Yazı Kurulu Bildirisi yayımlanıyor. Arkadaşımız Doğu Perinçek'in önerdiği ve Taslağını hazırladığı bildiri, yazı kurulunda yoğun olarak tartışıldı ve kurul çoğunluğu tarafından benimsenerek imzalandı. Bildiri; DEVRİMLER ÇAĞININ BİTTİĞİ, KAPİTALİZMLE SOSYALİZMİN BULUŞMAYA GİTTİĞİ VE ÜLKELER ARASINDA KARŞILIKLI BAĞIMLILIĞIN OLUŞTUĞU TEZLERİNİ NET BİR BİÇİMDE REDDEDİYOR VE KENDİ TUTUMUNU "BAĞIMSIZLIK, DEVRİM, SOSYALİZM" FORMÜLASYONU İLE BELİRLİYOR. (BHBY). 7 Maddelik bildirinin diğer önemli saptamaları ise şöyle: SOSYALİSTLERİN BİRLİĞİ YOLUNDAKİ MÜCADELEDE, REFORMCULUĞA KARŞI MÜCADELENİN ESAS OLDUĞU; YASAL OLANAĞI KULLANMANIN DA, DÜZEN İÇİ KONUMLARA ÇEKİLME TEHLİKESİ KARŞISINDA UYANIK OLMANIN DA ÖNEMLİ OLDUĞU; SB (Sovyetler Birliği/BN)'NİN VEYA BAŞKA BİR ÜLKENİN NİTELİĞİ TARTIŞMASININ TÜRKİYE'NİN TEMEL MESELELERİNDEN BİRİNİ TEŞKİL ETMEDİĞİ; YAZI KURULU'NUN TİKP (Türkiye İşçi Köylü Partisi/BN) MUHASEBESİNİ BU YIL İÇİNDE TAMAMLAYARAK YAYIMLAYACAĞI."
(SAÇAK, Sayı 60, sayfa 2)

Saçak Yazı Kurulu bildirisi, bölünmenin devrimcilik ile reformculuk; bağımsızlık, devrim ve sosyalizmi savunmak ile, savunmamak arasında bir bölünme olduğu; bildirinin devrimci, bağımsızlıkçı, sosyalist kanadın bildirisi olduğu iddiasındadır.

Bu iddia, boş bir iddiadır. Bildiri, çok kaba reformist konumlara karşı, lafta biraz inceltilmiş reformist konumların "devrimcilik" adına savunulduğu bir belgedir.

Biz bunun böyle olduğunu, bildiriyi maddeler halinde kabaca inceleyerek ortaya koyalım:

Bildirinin birinci maddesi şöyle:

"1. Ülkemiz zengin tarihsel birikimler temelinde, büyük devrimci değişikliklere ilerlediği 10-20 yıllık bir döneme giriyor. Ayrıca bugün gittikçe derinleşen kriz koşullarında bulunuyoruz. Bu durumda, bir emekçi seçeneğinin Türkiye' nin geleceğini belirleyecek yolu açması için sosyalist solun, başka deyişle sosyalist emekçi önderleri ve aydın birikiminin örgütsel birliğinin devrimci bir temelde gerçekleştirilmesi, büyük önem kazanmıştır.

Biz sosyalizme teorik planda katkıda bulunan bir derginin Yazı Kurulu olarak, sosyalist solun birliği için, hiç - bir ayrım gözetmeden, bütün sosyalist örgüt ve gruplarla ve tek tek sosyalistlerle, ortak ideolojik zemin oluşturmak amacıyla arkadaşça bir diyalog geliştirmek kararındayız."

Bildiricilerin "sosyalist sol" un "örgütsel birliği" dedikleri şeyin "DEVRİMCİ BİR TEMELDE" gerçekleştirilmesi için temel gerekçeleri, ülkenin "DEVRİMCİ DEĞİŞİKLİKLERE İLERLEDİĞİ 10-20 YILLIK BİR DÖNEME GİRİYOR" olması ve ayrıca "DERİNLEŞEN KRİZ KOŞULLARINDA BULUNUYOR" olmamızdır.

Yani objektif durum böyle olmasa; ülke "derinleşen kriz koşullarında bulunmasa" "ülke... devrimci değişikliklere ilerlediği 10-20 yıllık bir döneme" girmese; o zaman "sosyalist sol" denen şeyin "DEV - RİMCİ BİR TEMELDE" birleştirilmesi görevi, "büyük öneme" sahip olmayacaktır. O zaman "sosyalist sol", "devrimci olmayan bir temelde" de birleşebilir!

Bu, açıkça söylenmiyor; ama Saçak çevresindeki reformistlerin tartışmasının temeli ve bildiricilerin bildirisinde de sergiledikleri mantığın sonucu bu...

Çatışmanın temeli ise şu:

Reformcuların bir bölümü (Halil Berktay ve çevresi), "şu anda devrimci bir kriz yok. O halde fazla 'sol' devrimci laflarla çıkmamak, reformcu, daha ılımlı bir program temelinde, 'sosyalist sol'un geniş birliğini sağlamak gerekir" diyor. Bunlar, "devrimci kriz" olsa, o zaman tabii ki "devrimci program", "devrimci temelde birlik"ten yana olacaktır!

Reformcuların diğer bölümü (Doğu Perinçek ve Saçak Yazı Kurulu Çoğunluğu), temel yaklaşımda, reformcuların diğer kanadı ile aynı görüştedir. Yani "devrimci temelde birlik" ve "devrimci program", "devrimci kriz" dönemleri için gerekli - dir! Ama bugünün somut değerlendirilmesi bağıntısında, bunlar birincilerin tersine, "derinleşen kriz koşullarının" varlığını (devrimci kriz demiyorlar; onu 10-20 yıllık dönem içinde bekliyorlar) ve BU NEDENLE devrimci temelde birlik savunuyorlar.

Ortak mantık, devrimciliği ancak dev - rimci dönemlerde savunan burjuvazinin mantığıdır. Bu noktada iki kanat temelde aynı burjuva görüşünün savunucusudur.

Komünistler açısından devrimci çalışma devrimci propaganda, devrimci temelde birlik, vb. devrimci dönemlerin değil; tüm dönemlerin temel talebidir.

Birlik bağıntısında, en fırtınalı devrim dönemlerinde de; en sakin gelişme dönemlerinde de Komünistler, işçi sınıfı - nın ileri kesimlerini komünist program temelinde (yalnızca devrimci bir temelde değil!) KOMÜNİST PARTİSİ içinde birleş - tirme; işçi sınıfını ve ezilen yığınları da KOMÜNİST PARTİSİ önderliğinde, proletarya önderliğinde devrim için birleştirme çalışması yürütür.

Devrimci temelde birlik sorununu, ancak derinleşen kriz şartlarına bağladığı noktada, açıkça reformist konumda bulunan Saçak Yazı Kurulu bildiricileri; bu reformizmlerini "devrimci değişikliklere ilerlenilen dönem", "derinleşen kriz şartları" vb. sol, devrimci görülen laflar, tespitler ardında gizlemeye çalışmakta - dırlar. Bu reformist, derin sağ özü; sol laflar altında gizlemeye çalışma, aslında Doğu Perinçek çevresinin ortaya çıkmasından bu yana en tipik özelliklerinden biridir. İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş, daha 1972'de bunların bir yandan "devrim", "halk savaşı", vb. çığlıkları atarken; diğer yandan "acil talepleri savunma" adına açık reformcu olduklarını berrak bir biçimde ortaya koymuştur. (Bkz. İbrahim KAYPAKKAYA, "Seçme Yazılar", "Genel Eleştiri", 8.Madde: "Şafak Revizyonistleri Acil Talepler Adı Altında Reformizmi Savunuyor.", sayfa 352-354)

Onlar bu noktada "devrimci değişikliklere ilerlenilen dönem","derinleşen kriz koşulları" kavramlarını da bilinçli olarak Lenin'in "devrimci durum", "devrimci kriz" öğretisi ve kavramlarının yerine geçirerek kullanmakta; Lenin'in devrimci durum öğretisinin ırzına geçmektedirler.

Onların devrimci durum öğretisini tahrif etmesi de yeni değildir. İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş, 1972'de bunların Leninist devrimci durum öğretisini nasıl çarpıttığını ortaya koymuştur. (Bkz. İbrahim KAYPAKKAYA, "Seçme Yazılar", "Genel Eleştiri", 5. Madde: "Şafak Revizyonistleri,Leninist 'Devrimci Durum' Öğretisini Tahrif Ediyorlar.", sayfa 346-349)

Şafak revizyonizminin sürdürücüsü olan Saçak'çı reformistler, bildirilerinde Le-

ninist "devrimci durum" öğretisinin ırzına geçtikleri gibi; devri krizlerin kapitalizmin ayrılmaz yol arkadaşları olduğu; emperyalizmin ise, bu devri krizleri çok daha derinleşmiş ve sıklaşmış olan kapitalizm; can çekişen, asalak, çürüyen kapitalizm olduğundan hiç bir şey anlamadıklarını da belgelemektedir.

Bunun yanında, "sosyalizm" ve "devrim" ve "bağımsızlık"çılık adına; kriz sorununa yalnızca "ülke" penceresinden yaklaştıkları noktada da, açıkça milliyetçi olduklarını belgelemektedirler. Bunlar, emperyalizm olgusundan soyutlanmış bir "ülke" krizi teorisinin savunucusu konumdadırlar.

Saçak Yazı Kurulu'nun "sosyalizme teorik planda katkı" iddiası, sosyalizmin teorisini, sosyalizm adına iğdiş etme, onun ırzına geçme anlamında ele alındığında doğrudur ancak...

"Hiç bir ayrım gözetmeden sosyalist solun birliği" amacı, "sosyalist sol" dan ne anlaşıldığı açıklanmadıkça, içi boş bir laf, bir kandırmacadır.

"Sosyalist Sol"un içeriği, kendine sosyalist sol diyenlerin tümü olarak doldurulması halinde ise, böyle bir "birlik"; a) Zaten mümkün değildir. b) Böyle bir birliği "devrimci bir temelde gerçekleştirmek" palavradır. Kendine sosyalist diyenler içinde bol miktarda "devrimci olmayan" vardır. ("Sosyalist" Saçak'çılar, devrimciliği en iyi halde yalnızca lafta olan "sosyalist sol"culara yalnızca bir örnektirler.) c) Böyle bir birlik amacı gericidir.

Burda Saçak Yazı Kurulu'(çoğunluğu)nun gerçek amacı, aslında bir dizi genel laf ardında gizlenmektedir.

Saçak Yazı Kurulu, gerçekte, kendisine sosyalist diyen tüm "sol"un, şimdi legal tek "sosyalist parti" durumunda olan ana yasal "Sosyalist Parti" saflarında legal planda birleştirilmesinin mümkün olup olmadığını görmek için "eski düşmanlıkların", "sınıfsal düşmanlıkların" bir kenara konması, ve "arkadaşça diyalog geliştirmesinden" yanadır. Saçak Yazı Kurulu, sosyalizm adına konuşan hareketlerin mümkün olduğu kadar büyük bölümünü legalizm ve reformizm batağına çekmek için, ideolojik ayrılıkların yumuşatılmasından yanadır. "Hiç bir ayrım gözetmeden", "diyalog" önerilerinin ardında yatan gerçek düşünce budur.

1970'li yılların başındaki "Dev-Güç", "Sosyalist Kurultay" anlayışları, 1989'da "sosyalist sol'un birliği için hiç bir ayrım gözetmeden arkadaşça diyalog" elbisesi giyindirilerek piyasaya sürülmektedir.

Komünistlerin, bu tip "diyalog" önerilerine cevabı şudur: Proletaryanın, burjuvazi ile "sosyalist sol'un birliği için" diyalog geliştirme diye bir amacı yoktur, olamaz.

Komünistlerin ne idüğü, kimlerden oluştuğu bilinmeyen ve içinde çok değişik grupların barındığı, "sosyalist solun birliği"ni sağlamak gibi bir amacı yoktur, olamaz.

Komünistlerin birlik amacı; a)Komünistlerin, Marksist-Leninistler'in sağlam BOLŞEVİK tipte bir KOMÜNİST PARTİSİ için de birliğini, b) İşçi sınıfının Komünistler önderliğinde birliğini, c) Tüm devrimci sınıf ve tabakaların, İşçi sınıfı önderliğinde birliğini sağlamaktır.

Bu tip birlikler ise, Marksizm-Leninizm adına burjuva düşüncelerini işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içine taşıyanların, işçi sınıfı ve emekçiler içinde bütünüyle tecrit edilmesini; bunun için bunlara karşı uzlaşmaz ideolojik mücadeleyi, ön-koşul olarak gerektirir.

Sosyalizm, devrim, vb. adına Saçak Yazı Kurulu'nun savunduğu birlik amaç ilanı, ve onun yolu hakkında söylenenler; bunların iflah olmaz burjuvalar olduğunun bir kez daha ilanı; sosyalizmin adının kötüye kullanılmasıdır.

Bu maddede savunulanların, "sosyalizm" ve "devrim" ile bağı yalnızca laftadır.

Bildirinin ikinci maddesi şöyle:

"2. Sosyalistlerin birliği için mücadele, sosyalizm alanının düzenle her türlü bütünleşme eğiliminden yeniden ayrıştırılması mücadelesinden ayrılamaz. Birlik uğrundaki mücadelede, reformculuğa karşı mücadele esastır."

Bu madde, <u>görünüşte</u>, reformculuğa karşı, devrimciliğin savunulduğu maddelerden biridir.

Ama bizzat kendisi,"sosyalistlerin birliği" bağıntısında da, karşısında mücadele edilmesi gereken "reformculuğun" içeriğinin doldurulması bağıntısında da, reformcu konumdadır.

"Sosyalistlerin birliği" bağıntısında savunulan "ayrımsız"lık düşüncesi, kesinlikle sapla samanı birbirine karıştırma düşüncesidir. Reformcudur.

Bu maddede reformculuğun içeriği, "düzenle her türlü <u>bütünleşme eğilimi</u>" olarak doldurulduğu noktada, yalnızca reformizmin <u>en kabasını</u> karşısına alır. Düzenle bütünleşmeksizin, ya da bütünleşme eğilimi olmaksızın savunulan; "devrimcilik" adına, devrim adına savunulan reformizm türleri de vardır. Buna en açık ör-

nek, devrim propagandasını devrimci döneme saklayan; "barışçı", "sakin" dönemlerde, "yasal", "anayasal" reform mücadelesini öne çıkartan tavırlardır. Buna bir örnek; Troçki'nin III. Duma seçimlerindeki tavrıdır (Bkz. Lenin, "Tasfiyecilik Üzerine", "Devrimci Sosyal-Demokratların ve Reformistlerin Platformu"). Aynen Saçak reformcularının güya devrimci kanadının savunduğu gibi.

Bu maddedeki, "reformculuğa karşı mücadele esastır" sözcükleri, bu yüzden "inceltilmiş bir reformizmin pozisyonlarından, kaba reformizme karşı mücadele esastır" biçiminde okunmalıdır.

Saçak reformcularının bildiriye karşı olan kanadı, bunu çok iyi bilmektedir. Onun için de onlar, Doğu Perinçek'in konumunu haklı olarak, aynı kendi konumları gibi! "düzen içi bir konum" olarak nitelemekte, tavrını da bu konumu "radikal bir söylem ile ayakta tutma çabası" olarak nitelendirmektedir.(Sosyalist Basına Açıklama'dan)

Doğru söze ne denir?! Bu reformistler, ötekilerin de kendilerinden olduğunun farkındadır...

Üçüncü madde şöyle:

"3. Devrimler çağının sona erdiği, kapitalizmle sosyalizmin buluşmaya gittiği ve ülkeler arasında karşılıklı bağımlılık oluştuğu tezlerini dünya gerçeklerine uygun bulmuyoruz. Türkiye sosyalistlerini bu tezleri düşünmeye ve değerlendirmeye çağırıyoruz.

Kapitalizm, bugün insanı ve doğayı yıkıma uğratan, dünyanın geniş alanlarını sömüren ve savaş tehlikesini içeren özellikleriyle, tarihindeki en yıkıcı, dolayısıyla en zayıf toplumsal temele sahip olacağı bir döneme giriyor. İnsanlık, bireysel rekâbet ve kâr sistemi içinde çözemeyeceği, ancak büyük kamusal ve kolektif projelerle çözebileceği, ancak paylaşmaktan başka bir çaresi olmayan emekçi sınıfların omurgasını oluşturduğu bir mücadeleyle önündeki yolu açacağı bir dönemin eşiğindedir.

Bu nedenlerle,

Devrimler çağı sona ermemiştir, tersine dünya yeni bir devrimci dalgaya yol açacak derin çelişmelerin içindedir.

Sosyalizmle kapitalizm buluşmaya gitmiyor, tersine insanlık ancak kapitalizmi altedip, sosyalizmle kendisine yeni bir gelecek kurmak durumundadır.

Dünyanın durumunu ülkeler arasında karşılıklı bağımlılık değil, emperyalistler arasındaki çelişmeler, hegemonya için rekabet, ezilen milletlerin ve bağımlı ülkelerin emperyalizme karşı mücadelesi belirliyor. Emperyalizmle Üçüncü Dünya arasındaki çelişme, diğer bütün çelişmeleri belirleyen önemini koruyor.

Bağımsızlık için, devrim için ve sosyalizm için mücadele, kuvvetini günümüz gerçeğinden alıyor ve dünyamızın gündemindedir."

Bu madde de güya sosyalizmin, devrimin ve bağımsızlığın savunulduğu temel maddedir. Ama gerçekten "evlere şenlik" bir savunu. Burjuvazinin devrimi, sosyalizmi bağımsızlığı savunması işte ancak böyle, ve bu kadar olabilir.

Önce, "Devrimler çağının sona erdiği (Devrimler çağı ne demekse artık! Biz bir "Emperyalizm ve proleter devrimi çağı" tanıyoruz. Bu, emperyalizm Proleter Dünya Devrimi ile tarihin çöplüğüne gömülmedikçe, çağ değişmez demektir. Emperyalizme karşı, devrimin niteliğinin proleter olması gerektiği demektir, vb. Saçakçıların söylemindeki ne idüğü belirsiz bir "devrimler çağı", devrimlerin sınıf niteliğinin gözlerden gizlenmesi için yaratılmış bir burjuva uydurmasıdır.) kapitalizmle sosyalizmin buluşmaya gittiği, ülkeler arasında karşılıklı bağımlılık oluştuğu tezleri", üzerinde düşünülüp, değerlendirilecek tezler olarak sunuluyor! Bu tezler, komünizme karşı revizyonizm kadar eski tezlerdir. Ve komünistler açısından bunların yeniden tartışılıp, değerlendirilmesine hiç ihtiyaç yoktur. Bu tezler, Marksist-Leninist teori ve işçi sınıfı ve dünya halklarının devrim mücadeleleri ile paçavra edilmiş tezlerdir.

Devrimler çağının kapanmadığı tezi, bu reformistler tarafından kapitalizmin bugün "tarihindeki en zayıf toplumsal temele sahip olacağı bir döneme girmesi" ile açıklanmaya çalışılıyor. Böylece aslında emperyalizmin "çürümüş, can çekişen, asalak kapitalizm olduğu" bilimsel tezinin yerine, yeni bir burjuva teorisi geçiriliyor.

Kapitalizmin (emperyalizmin) "toplumsal temeli" gerçekte esasta hiç bir değişikliğe uğramamıştır. Devrimi, bu temelin "bugün", "en zayıf" (neye göre?) olduğu bir döneme girildiği ile gerekçelendirmeye çalışanlar; gerçekte bu tavırları ile devrimcilikten kıvırtmanın teorik taşlarını döşemektedirler. Öyle ya! Emperyalizmin "toplumsal temeli"nin tahmin edildiğinden "güçlü" olduğunun görüldüğü noktada onun önünde secdeye yatılabilir!

Sosyalizmle - kapitalizmin buluşmaya gitmediği tezi de, ancak sosyalizm adına konuşan revizyonist devletlerin sosyalist olmadığının saldırgan bir şekilde

savunulması ile birleştirildiğinde doğrudur. Bunun yapılmadığı, mesela Sovyetler Birliği'nin sosyalist olup/olmadığı tartışmasının "ayrım noktası" olarak görülmediği bir tavır ile, bu tezin savunulduğu durumda, ancak komik olunur. Çünkü, kendileri tekelci bürokrat devlet kapitalisti olan bugünkü "sosyalist" olma iddiasındaki devletlerle; klasik kapitalist-emperyalist devletlerin ve bunların savundukları sistemlerin birbirine yaklaştığı çıplak gözle görülür, gözlemlenir olgudur.

Karşılıklı bağımlılık bağıntısında savunulan "üçüncü dünya ile emperyalizm arasındaki çelişme, diğer bütün çelişmeleri belirleyen önemini koruyor" tezinin de ne devrimcilikle, ne sosyalizmle, ne bağımsızlık savunmakla ilgisi yoktur. Bağımsızlık adına savunulan, gerçekte emperyalizme, yarı-sömürge tipte bağımlılıktır!

Doğu Perinçek kaşarlanmış revizyonisti gelinen noktada; bir zamanlar savunduğu, "Rusya başdüşmandır" tezini saldırgan bir biçimde savunacak durumda değildir.

Böyle bir savunu, Gorbaçov revizyonizminin görünürdeki "barışçılığı" ile inanılır olmamasının yanında; "sosyalist solun birliği" bağıntısında da savunulması "uygun" değildir. Diğer yandan "Üç Dünya Teorisi" denen teorinin karşı-devrimciliğinin ipliği pazara çıkmıştır. İşte böyle bir ortamda "Üç Dünya Teorisi"nin temel tezlerinin savunusu başka biçimlere bürünmek zorundadır. Saçak'çılar bu karşı-devrimci teorinin bugün hangi biçimlere bürünülerek savunulacağına örnek veriyorlar bu maddede!

Laflar değişmiştir. Karşı-devrimci öz, aynıdır !

Bildirinin dördüncü maddesi şöyle:

"4. Sosyalist Parti'nin yasal konumunun Anayasa Mahkemesi kararıyla pekişmesi, Türkiye'nin sosyalist birikiminin on yıllardır verdiği mücadelenin bir ürünüdür ve gene o birikimin önünde duran tarihsel bir olanaktır.

Bugün yasal parti olanağını kullanmak, 2000'lerin Türkiyesi'ni yaratacak emekçi kuvvetlerini toplamak için belirleyici önemdedir. Türkiye'nin emekçi önderleri birikiminin örgütlü mücadelede mevzilerine kazanılması, ideolojide militanlığı örgütlenmede militanlıkla tamamlanması anlamına geliyor. Öte yandan bu görevin, düzeniçi konumlara çekilme tehlikesine karşı uyanıklığı geliştiren bir perspektifle yürütülmesi gerektiği kanısındayız.

Sosyalist Parti'nin emekçi önderlerini temel alan ve çeşitli sosyalist gruplardan gelen sosyalistleri mücadele alanlarına çıkaran örgütlenmesi, sosyalist solun birliğine hizmet ediyor. Birlik çalışmasını, sosyalist solun çeşitli gruplarının önder kadroları ile yeni diyaloglar ve karşılıklı ikna çabalarıyla ilerletmek, günümüzün görevidir."

"Sosyalist Parti'nin yasal konumunun Anayasa Mahkemesi kararıyla pekişmesi", gerçekte, öncelikle bu partinin programının faşist anayasaya gerçek anlamda uygunluğu ile bağıntılı bir olgudur. Sosyalist Parti'nin "yasallığı", esas olarak işçi sınıfı hareketinin hakim sınıflara dayattığı bir "yasallık" değil; programda sosyalizm adına savunulan düşüncelerin, sosyalizm ile tek ilgisinin lafta olması sonucu, hakim sınıfların böyle bir "sosyalist parti"ye izin vermede sakınca görmemesi ile ortaya çıkan bir yasallıktır.

Bu parti, komünistlerin, komünist partisi içindeki birliğini sağlama açısından da; işçi sınıfının komünistler önderliğinde birliğini sağlama açısından da bir "silah", bir "araç", "tarihsel bir olanak" vb. değil; diğer burjuva partileri gibi bir engeldir. Bu parti, hakim sınıfların karşı-devrimci partilerinin tersine bir de "sosyalizm" "devrim" adına konuştuğu için; ve konuştuğu ölçüde;işçi sınıfını ve devrimci hareketi düzenin kuyruğuna takmada özel bir konum ve işleve sahiptir. Bu partinin sahte sosyalist maskesinin yırtılması; ve komünistlere kurulan (legal imkanları kullanma adına) legalizm ve reformizm batağına çekme tuzağından, ileri işçilerin, devrimcilerin sakınılması en önemli ideolojik görevlerden biridir.

Bu maddede, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da legalizm kol gezerken, ve esas tehlike legal imkanları kullanma adına legalizm çamuruna batma iken, "yasal olanağı kullanmanın da, düzen içi konumlara çekilme tehlikesine karşı uyanık olmanın da önemli" olduğu tezi savunularak, gerçekte legalizm savunuculuğu yapılmaktadır.

Bu partinin gerçek anlamda "sosyalist sol"un "birliğine hizmet" ettiği iddiası boş bir iddiadır. Bu parti, olsa olsa legal-marksistlerin; ve küçük-burjuva devrimcilerinin bir bölümünün (esasta en sağ kesimlerinin) legal plandaki birliğine hizmet edebilir. Ve bu, aynıların aynı yerde birleşmesi; ideolojik mücadelede safların biraz berraklaşması açısından iyi de olur. Biz bu "sosyalistlere", bunu başarmaları yönünde gerçekten başa-

rılar dileriz! Bütün legal-sosyalistler, ve devrim kaçakları legal sosyalist partide birleşsin!

Bildirinin beşinci maddesi şöyle:

"5. Dünyadaki teorik birikimi ve 2000'li yılların perspektifini özümseyen, öte yandan Türkiye zemininde inşa edilen Sosyalist Parti programını, bir tartışma zemini olarak bütün sosyalist emekçi önderlerinin ve aydınların dikkatine sunuyoruz."

"Sosyalist Parti" programının, özümsediği söylenen "Dünyadaki teorik birikim", liberal-burjuva akımların teorik birikimidir. Sosyalist Parti programı, sosyalizm lafzının nasıl burjuva bir program için iğdiş edilebildiğinin iyi bir örneğidir.

Özümsendiği söylenen 2000'li yılların perspektifi; reformlarla, barış içinde dönüşüm perspektifidir.

Türkiye zemini meselesine gelince: Bu program, buram buram milliyetçilik, Türk şövenizmi kokan bir programdır. Böyle bir program karşısında, Komünistlerin,Sınıf bilinçli işçilerin tavrı; ona karşı mücadele, onun gerici, reformist; devrime karşı yüzünü teşhir; sosyalist maskeyi yırtmak olacaktır.

Bildirinin altıncı maddesi şöyle:

"6. Dünyadaki sosyalizm deneylerine eleştirel bakış, Türkiye sosyalistlerinin birliği için gereklidir. Bununla birlikte Sovyetler Birliği'nin veya başka bir ülkenin sosyalist karakterde olup olmadığı, Türkiye sosyalistleri için bir örgütsel ayrılık nedeni değil, fakat tarihsel gelişmeyle sınanan bir tartışma konusudur. Biz SAÇAK YAZI KURULU olarak bu tartışmayı Türkiye devriminin temel sorunları arasında görmediğimiz için ön plana çıkarmamakla birlikte, araştırmaya ve tartışmaya devam edeceğiz."

Bu madde, Doğu Perinçek tipi revizyonizmin, şimdilerdeki "birlikçi" görünümünün onları zorladığı bir madde...

Doğu Perinçek için bu madde, birlik için kendi pozisyonunu bir kenara koyma; ama diğerlerinden de bunu talep etmenin ifadesidir.

Doğu Perinçek takımının, Sovyetler Birliği'ni sosyal-emperyalist gördüğü, kimse için sır değildir.

Ve bu tezin savunulması 1986'ya kadar bu grubun belirleyici özelliklerinden biri idi. Şimdi bunun, "Türkiye sosyalistleri için örgütsel ayrılık nedeni değil, tartışma konusu" olduğu söyleniyor.

Bunun nedeni açıktır: Eğer bu ayrılık noktası olarak konursa, "Sosyalist Sol"u birleştirme için ayrımsız dialog, vb. iddiasının boşluğu çok açık çıkar ortaya. Onun için Doğu Perinçek revizyonisti,hem de sosyalizmi savunma adına böyle bir uzlaşma öneriyor.

İlginç olan, bu noktada, Saçak'taki diğer reformist kanadın ısrarlı olması,Sovyetler Birliği'nin "sosyalist" olarak adlandırılmasını talep etmeleridir.

Yani Doğu Perinçek'in burdaki tavrı,aslında bir zayıflığın ifadesidir de aynı zamanda...

Kendine sosyalist diyen bir ülkenin sosyalist olup/olmadığının değerlendirilmesinin "Türkiye sosyalistleri" için çözümü, tarihe bırakılan bir tartışma konusu haline getirilmesi, gerçekte sosyalizmin ırzına geçmenin açık ifadelerinden biridir.

Burda savunulan tavır ile, Sosyalizm'in, Marksizm-Leninizm'in teori ve pratiğinin tek ve bölünmez uluslararası bir bütün olduğu bilimsel görüşü bir kenara konmakta, sosyalizmi savunma adına, onun uluslararası karakteri bir kenara konmakta, "herkese kendi sosyalizmi" milliyetçi tezi savunulmaktadır.

Bir zamanlar "Rusya"yı, "baş düşman" ilan edenlerin; hakim sınıflara "vatan savunması" için, "4. Ordunun Ege'den Kafkasya (Rusya) sınırına kaydırılması" parlak önerilerini getirenlerin; "Yeni Çarlar"a ağız dolusu küfür edenlerin, bu noktada kat ettikleri mesafe, gerçekten ibret verici, öğreticidir...

Gelinen yerde, dünün sosyal-emperyalist baş düşmanının "sosyalist olup olmadığı"nın tartışması, "ayrım noktası" olmaktan çıkarılmıştır. Öyle bir "Sosyalist Parti" ki, içindekilerin bir bölümü sosyal-emperyalist bir büyük gücün sosyalistliğini, ayni parti çatısı altında savunup, propaganda edebilecek!

İşte Doğu Perinçek revizyonistinin bulduğu parlak uzlaşma budur!

Tabii bu arada, dün bu konuda savunulanların nereye sokulacağı önemli bir sorudur. Ama elbet "kıvırtma ve iki yüzlülükte" bu kadar usta olanların, geçmişte bu konuda söylediklerini sokacakları bir yer bulmaları onca zor olmayacaktır.

Aslında savunulanlarda; görünürde, yüzeyde çok büyük ayrılıklar olmasına rağmen, özde değişen pek fazla bir şey de yoktur: Dün Doğu Perinçek ve yandaşlarını sosyal-emperyalist Sovyetler Birliğine tavır takındıran milliyetçi dürtülerdi. Şimdi yine aynı milliyetçi "Türkiye Sosyalistleri" bakış açısı ile, bu sorun tartışma sorunu haline getiriliyor.

Dün Sovyetler Birliğinin sosyal-emperyalizmine karşı Doğu Perinçek ve yandaşlarının tavrı, önemli ölçüde anti-komünist tavırlarla içiçe girmiş durumdaydı.
Bugün Sovyetler Birliği, sosyalist mi tartışmasında takınılan tavırda, anti-komünist tavırla çelişen bir yan yoktur,vb vs. ...
"Önemli bildiri"nin yedinci ve son maddesi şöyle:

"7. Muhasebe, bir günah çıkarma sorunu değil, fakat teorik gelişme ve devrimci pratiklere ışık tutma sorunudur. Bu nedenle muhasebeye karşı tavır, teoriyi olgunlaştırma sorumluluğu içinde ele alınmalıdır. Aydınlık geleneğinden gelen sosyalistlerin çoğunluğunu oluşturduğu SAÇAK YAZI KURULU, Türkiye sosyalist hareketinin teorik gelişmesine bir katkı olarak, öncelikle Türkiye İşçi Köylü Partisi'nin teori ve pratiğinin bir muhasebesini bu yıl tamamlayacak ve yayımlayacaktır. Sosyalist solun bütünsel muhasebesi konusundaki görüşlerimizi ise, bundan sonra geliştirecek ve açıklayacağız."

Burda yapılacak "muhasebe", gerçekte en iyi halde burjuvazinin bir kanadı için ilginç ve önemli olabilir. Türkiye Komünist Hareketi açısından TİKP ve onun devamı olan akımın ne olduğu ortaya konmuş, kapanmış bir sorundur:

Sosyalizm adına konuşan bir burjuva partisi !..

* * *

İşte programatik açıklama niteliğindeki "Önemli Bildiri(!)" budur.
Bu bildiri, görüldüğü gibi, "Devrim Sosyalizm Bağımsızlık" savunma adına, reformizmin biraz inceltilmişinin programatik açıklamasıdır.
Bu bildiriyi ve gelişmeleri, Doğu Perinçek karşısındaki diğer reformist kanat şöyle değerlendiriyor:

"İdeolojik farklılıklarımız planında bakacak olursak, Doğu Perinçek ile bizim aramızdaki temel ayrılık, bizlerin devrim için geniş, kitlesel bir parti yaratma ve bu amaçla Türkiye sosyalistlerinin geniş birliğine yönelme arzumuz ile Doğu Perinçek'in, kendi liderliğini tartışılmaz sayan, katı ve dar, küçük bir tekkenin son tahlilde düzen-içi konumunu radikal bir söylem ile ayakta tutma çabası arasındadır. Burada Doğu Perinçek, esasen belli bir süredir, Sol'un geniş kesimlerinden tecrit olmuşluğu karşısında,12 Eylül 1980 öncesinin ciddi bir muhasebesini yapmak yerine, 1970'lerin kamplaşmalarını geri getirmek için yeni meseleler icat etmek arayışı içindeydi. İçinde bizlerin de yer aldığımız bir Muhalefet Kanadının oluşması, platformunu berraklaştırması ve güçlenmesi ise Doğu Perinçek'in 'küçük olsun, benim olsun' anlayışıyla kendi özel alanını bir an evvel düzene koyma telaşını arttırmıştır. İşte bu nedenledir ki, tam da sosyalistlerin en geniş birliğine Türkiye'nin en fazla ihtiyaç duyduğu ve üstelik bunun yavaş yavaş mümkün hale geldiği bir ortamda Doğu Perinçek, son haftalarda Sol'da yapay bir "devrimcilik-reformculuk saflaşması" tezini ortaya atmış; önce kendi başyazıları ile bu yönde bir savaş açmış, sonra da SAÇAK Yazı Kurulu ile etrafındaki safların bu oldu-bittiye göre hizaya girmesini istemiş bulunmaktadır.
Bu tutum, bugün ne kadar keskin bir dil kullanırsa kullansın, Türkiye sosyalistlerini birleştirmek yerine bölmek eğilimini ifade ettiği için, son tahlilde emekçilerle de birleşemeyecek ve toplumsal mücadelenin ana mecrasının kenarlarına sürüklenecektir. Bu tekkeciliğin dayandırılmak istendiği gerekçelerin çürüklüğü üzerinde önümüzdeki aylarda ayrıca ve çok ayrıntılı biçimde duracağız.Ancak burada, önemli olan şudur: Bu son ideolojik cepheleşme ve Sol'da bölünmeler yaratma manevrası, kendi çevremiz içinde Doğu Perinçek'in keyfi, anti-demokratik alışkanlıklarının olağanüstü sertleşmesi ile elele gidiyor. Birinci olarak, Doğu Perinçek'in yaptığı her konuşmada veya katıldığı her toplantıda, rasyonel düşünme olanaklarını yok eden bir baskı ve gerilim ortamı yaratılmakta; geçmişin köklü bir özeleştirisini isteyenler "dönekler" diye hakarete uğramakta; hatta Sol'un geçmişteki en kötü alışkanlıklarının uzantısında, 'polis'lik ve 'provokatör'lük imalarında bulunmakta; bir futbol maçı havası içinde insanların böyle gösterileri zorla alkışlaması dahi istenebilmektedir. Doğrudan doğruya sosyalist kadroları küçük düşüren bu tavrın yanısıra, ikinci olarak Doğu Perinçek, 2000'E DOĞRU ve SAÇAK dergilerinin iç yaşantılarını da topyekün bir kargaşalığa sürüklemektedir.
2000'E DOĞRU açısından bunun son örnekleri, yılların devrimci önderlerinden Oral Çalışlar'ı ve keza dergi emekçilerinden Muzaffer Erdoğdu'yu, Doğu Perinçek'in tek başına 'dergiden attığını' ilan etmesidir. SAÇAK Dergisi'nde ise, 5-6 Ocak 1989 tarihlerinde yapılmış, iki gün süren bir toplantının sözümona 'tutanak'

ları yayımlanarak, sosyalistler ve bütün kamuoyu yanıltılmak istenmiştir. Bir 'saydamlık' ve 'demokrasi' gösterisi olarak sunulan bu olayda, aslında çok ciddi bir tahrıfat ve kuralsızlık söz konusudur." ("SOSYALİST BASINA AÇIKLAMA" dan.)

Biz burda yöntemler konusunda söylenenlerin doğruluğunu yanlışlığını tespit edecek durumda değiliz. Ama bildiğimiz bir var: Her ikisi de burjuva reformist olan iki kanadın da, mücadelede burjuva yöntemleri kullanması, birbirine üç kağıt açması, vb. normaldir.

Bunlar yöntem konusunda geçmişte kendi içlerinde, ideolojik mücadelede Marksist Leninist kanada karşı, en adi burjuva yöntemlerini kullanan, mübah gören kişilerdir.

Aşağıda, şimdi yöntemler konusunda yakınan ve Doğu Perinçek'in eski "yaver"lerinden olan Halil Berktay'ın, mahkeme dosyalarına geçmiş, Doğu Perinçek'e yazdığı bir mektubu ibret belgesi olarak yayınlıyoruz:

GEÇMİŞ UNUTULMAYACAK !

- Bir Belge -

Halil Berktay'ın Doğu Perinçek'e İbrahim Kaypakkaya ve Muzaffer Oruçoğlunun partiden ayrılmalarıyle ilgili olarak Bora Gözen'le görüşmesi üzerine yazmış olduğu mektup,

"Yoldaşım

1. Musa (Muzaffer Oruçoğlu) ve Seyit (İbrahim Kaypakkaya) bayrak açmışlar, Tayland kararını kadroların önünde uydurma, revizyonizmi örtbas etmek için uydurulmuş diye aşağılıyor. Rüstem (Bora Gözen) aleyhinde dedikodulara girişiyor. Hareketin merkezi yönetimi için şerefsiz ve revizyonist tabirini kullanıyor. Daha vahimi şöyle bir ifşaat yapıyor. ÖÖ (Ömer Özerturgut) Almanya sorumlusudur. H.B. (Halil Berktay) Ege sorumlusudur. Bunlar ve Rüstem (Bora Gözen) revizyonist D.P. nin (Doğu Perinçek) revizyonist baş yardakçılarıdır. Bu ifşaat epey yayılıyor. Komiği şu iddiada bulunuyor. Almanya'yı da parçalıyacağız. Hasan Yalçın ve Gün Zileli de bizden. Filistin tüm bizden. Herifi tam bir megalo-manik hezeyan sarmış anlaşılan. Bunlara maalesef Ali Mercan, Ali Taşyapan da tamamen katılmış durumda. Eşyalara, teksir, daktilo iki dürbün, 1300 TL. ya alınan bir tabancaya el koyuyorlar. 1500 TL. ya alınan bir Browning 7.65 Rüstem'de kalıyor. Malatya bölgesindeki üç partili mahalli kadro tamamen bizden. Bu heriflerin pozlarından nefret etmiş durumdalar. Kabil nerede belli değil...

2. Rüstem ile kararlaştırdığımız tedbirler a) <u>Rüstem oraya varınca hiç bir sey olmamış gibi Merkezin fikir ve eleştirilerini dinlemek için kendilerini çağırdığını söyleyecek, allem kallem edip, bunları Ankara'ya yollamayı başaracak. Biz onları Ankara'dan buraya kılavuz ile getireceğiz. Burada tevkif edip gerekeni yapacağız. Burada tevkif ettikten üç dört gün sonra Rüstem'e bir iki sağlam kadro alacağız. Onları baştan inşa edecek. Ankaraya gelipte orada su koyarlarsa Hulusi Bey (Nuri Çolakoğlu) orada tevkif edip minibüsü istetecek, silahlı adamlarla yollayıp buraya aldıracağız.</u> c) <u>Hulusiye mektup yazıp böyle böyle dedim. Derhal hapise haber sal dedim. Tecrit için gerekli bütün tedbirleri al dedim. Kadro okuluna teyit ettim. Halit'i ve buradan yolladığımız Hasan'ı Rüstem'in emrine verdim...</u> d) Tahsin'i Sabahat'e yolladım böyle böyle dedim. Hulusi'ye, Tayland yollamasını söyledim. Kemal'in tedavi için çok yakında geleceğini ilettim... e) Tahsin ile ilgili talimatı iletin (Necati Serhat Hürkan) f) Seyyar'i (Caner Öztaş) her an harekete hazır hale getirdim. g) Almanya'ya haber salmak lazım. Derhal Filistin'e de haber iletsinler. Sen yazma istersen ben yollıyayım. h) Muhip ve Kemal ile şahsen konuşup böyle böyle dedim.<u>Kemal (Ercan Enç) idam edilmesi gerektiğini belirtti,şahsen bu fikre çok sempati duyuyorum.Rüstem'in bütün istediği bir ay mevkuf tutmamız. Bu mesele böyle, Rüstem'e 500 TL. verdim...</u> (a.b.ç.)

3. Hek (Yusuf Savaş Emek) göreve hazır olduğunu söylüyor. Beni şıp diye tanıdı. Hemde sakalla ve karanlıkta. Uzun uzun konuştum. Hulusi'nin raporunu da okumuştum. Bu arkadaşın yine de Ank Şeh Kom. için çok iyi olacağını düşündüm, şöyle yaptım. Kendisine kapalı olarak Ank. randevusu verdim. 6'sına kadar haber gelmezse bu kağıdı aç ve ayın dokuzunda burada yazılı randevuya git dedim. Haber iletme imkanımız var, kararını bekliyorum... 5- Acele cevap bekliyorum. Moralimiz çok sağlam hiç

> merak etme. En büyük güçlük Avşar'da eylemi dizginlemek çok zorlaştı. Bir şeyler koymak gerekebilir, hakim olamayabiliriz."
>
> (Kl. 41. Bl. 31)
>
> (Tükiye İhtilalci İşçi Köylü Partisi Esas hakkında mütaalası, sayfa 114-115)

Bu mektubu yazan kişi, herhangi bir TİİKP üyesi değil; Doğu Perinçek tarafından TİİKP MK yedek üyeliğine çağrılan Halil Berktay'dır.

Şimdilerde, Doğu Perinçek'in yöntemlerinin kötülüğü üzerine ahkam kesen Halil Berktay; görüldüğü gibi 1972'de, o zamanlar TİİKP içinde Marksist-Leninist kanadın başını çeken İbrahim KAYPAKKAYA' nın "tevkif edilip" en az bir ay süreyle "mevkuf tutulması" için komplolar ayarlamış; evet İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın "idam edilmesi" fikrine, "şahsen çok sempati duyan" biridir.

Şimdilerde Doğu Perinçek tarafından, çok kaba reformist tezleri nedeni ile, "reformist", "liberalizmin etkisinde" vb olarak adlandırılan Halil Berktay'ın yazdığı bu mektup konusunda, Doğu Perinçek' in başını çektiği "Halkın Sesi"nin 1978' deki yorumu:

"Bir devrimcinin tasfiyeci şeflerin ihanetine duyduğu tepkiyi dile getirmektedir" ("Halkın Sesi", Sayı 148, 1 Şubat 1978) biçiminde idi.

1989 yılı başında Avrupa'da yaptığı panellerde, aynı konuda kendine yöneltilen sorulara, Doğu Perinçek revizyonistinin verdiği cevaplar:

"Proleter devrimci hareketin geçmişinde komplo yoktur.Anlatılanlar yalandır." vb. şeklinde oldu.

Bu ardamarı çatlamış revizyonist,şimdi "sol içinde şiddete karşı olma" adına nutuklar atacak yüz ve cesareti buluyor.

Bunlar geçmişin "unutulduğu","unutulacağı" üzerine hesaplar kuruyorlarsa, yanılıyorlar.

Türkiye'nin-Kuzey Kürdistan' ın sınıf bilinçli işçileri, sosyalizm adına yapılan ihanetlerin hiç birini unutmayacaktır...

Sahte-sosyalist, sahte-Marksist sahte-devrimci maskeler birer birer yırtılacaktır !..

ENGELS'İN
" AİLENİN, ÖZEL MÜLKİYETİN VE DEVLETİN KÖKENİ "
ADLI ESERİNE YAPILAN BAZI YANLIŞ ATIFLAR VE ÇARPITMALAR ÜZERİNE
-II-

Bu makale ile ilgili olarak,
Okuyucunun Bolşevik Partizan Sayı 44'te yayınlanmış olan
yazıya da başvurması yararlı olacaktır.
Bu makale,
sözkonusu makalenin bir anlamda devamı niteliğindedir...

NEDRET SENA'NIN
"Kadın Sorununu Nasıl Bastırdık, Şimdi Nasıl Bastırabiliriz?"
BAŞLIKLI MAKALESİNDE DİLE GELEN SORUNLAR ÜZERİNE

Mart 88'de yayınlanan "Kadın Sorunu Erkeklerin de Sorunudur" adlı kitabında, Nedret Sena, "Kadın Sorununu Nasıl Bastırdık, Şimdi Nasıl Bastırabiliriz" başlıklı makalesinde; **Yeni Çözüm Sayı 8'** de yayınlanan ve objektif olarak erkek şövenisti pozisyonlarla feminizme karşı çıkan bir makaleyle polemik yürütmektedir.

Bu yazımızda öncelikle üzerinde durmak istediğimiz konu, Nedret Sena'nın polemik içerisinde, Engels'in **"Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni"** eserine atıfta bulunarak ileri sürdüğü tezleridir. Bu polemikte Yeni Çözüm yazarının "kaba" yanlışlarına karşı koyan Nedret Sena, getirilen görüşlerin Engels'e ve Materyalist Tarih anlayışına ters olduğunu anlatmaya ve sözde Engels'i savunmaya çalışırken, bizzat kendisi bu temelden uzaklaşmaktadır.

Yazar, *"Engels de esas olarak Morgan'ın sunduğu malzemeyi kullandı, tarih öncesine ilişkin sistematik bir görüşü materyalist tarih anlayışı içerisinde sergiledi. O zamandan bu yana yüzyıla yakın zaman geçti ve tarih öncesine ilişkın bilimlerde kıyas kabul etmeyecek ölçüde gelişmeler sağlandı. Bu gelişmeler Engels'in sistematiğinin değiştirilmesini gerektiren bir sonuç ortaya koymadılar." (Sf. 73)* diyerek, ilk bakışta Engels'in temel görüşlerini savunur gözükmektedir. Fakat, hemen ardından "sorulmamış" ve "yanıtlanmamış" sorunların olduğunu da ima ederek konuya geçmektedir. Yazarın id

dia ettiği, bu "sorulmamış" ve "yanıtlanmamış" sorulardan biri de, anaerkil toplumda kadınların saygınlığının temelinin ne olduğu, sorusudur. Bu iddianın ve yazarın "sorulmamış" soruya verdiği yanıtın ne denli doğru olduğuna bakalım.

ANAERKİL TOPLUMDA KADININ SAYGINLIĞININ TEMELİ NEDİR ?

Önce yazarın görüşlerini bütünlük içinde aktaralım:

"Materyalist tarih anlayışına uygun olarak üretimin gerçek temelinin kadın olması toplumu da anaerkil yapıyor ve nasıl erkek egemen toplumda, erkek ikincil konuma itilmiyorsa, kadın da bu toplumda ikincil konuma itılmiyordu. Yazarın düşüncesi, ilkel koplumu da bugünkü toplumlar gibi tasavvur etmesinden ileri geliyor. Çocuk doğuran, ev işleriyle uğraşan ama her nedense biraz saygınlığı olan bir konum! Neden? Çocuk doğurduğu için olsa gerek. Bugün de analığın yüceltildiğini görüyoruz. Demek ki, o zaman biraz daha fazla yüceltılmiş. Şu ana kadar derlenmiş olan tarih bilgisi insanlığın var oluşunun anasoyluluk çerçevesinde başlamış olduğunu gösteriyor. Evelyn Reed'in tabu, totem, yamyamlık, cinsel ilişkiler üzerine derlediği malzemeden çıkardığı sonuçlar bu konudaki şimdiye kadar olan en tutarlı açıklamayı oluşturuyor. (! - BN) Gerek toprağa yerleşildiğinde ve gerekse öncesinde, neslin üretimini ve onun üretimi için gerekli olan maddi nesnelerin uretimini esas olarak gerçekleştirenin kadın olduğundan kuşkuya yer bırakmayan yeterli malzeme mevcut. Zaten bundan dolayı da kadın erkekten bağımsızdır ve doğurduğu çocukların da doğal olarak sahibidir. Bu tarıhte çocuğun cinsel ilişkinın sonucu olduğunun bilinmesi bile olanaklı değildir. Tek somut gerçeklik, kadının çocuğu doğurduğu, bakıp büyüttüğü ve ihtiyaç maddelerini sağladığıdır. Kadının doğum yapması ve çocuk yetiştirmesi, onun gerekli üretimi yapmasını asla engellemez, hele çocukların bakımı varolan kadınlar arasında (erkekler bu konuda ne yaparlar ayrı bir sorun) kollektif bir uğraşı oluşturuyorsa. Üretimin dışına düşmelerinden değil tam tersine üretimin esasını gerçekleştirdiklerinden sözedebiliriz. Toprak üzerine yerleşildiğinde de, tarımı geliştiren, ek olarak sanayi adına ne varsa hepsini yaratanın kadın olduğuna dair gene yeterli malzeme var. Zaten kadının toprakla olan ilişkisi olmamış olsaydı, avcı erkekler nereden akıl edip de toprağa yerleşeceklerdi. Kadının toprakla olan ilişkisi doğa vergisı ürünlerin toplanmasıyla başlar ve bunların yeniden üretilmesiyle devam eder. Bunların yeniden üretilmesi demek bunlarla ilgili aletlerin keşfedilmesi demektir. Hayvanların evcilleştirilmesi de gene kadınların işidir ve bunların ürünlerinin işlenmesini geliştirenler de onlardır. Ateşin başında duran da onlardır. Dolayısıyla ateşle ilgili bir çok keşfi gerçekleştirmiş olanın da onlar olmasında şaşılacak bir yan yoktur. Çanak çömlek sanayı de aynı uğraş içerisinde olanların ürünudür. Eğer bütün bunlar ev çevresinde olmak dolayısıyla kadına ait şeyler olarak düşünülürse, kadınla değil erkeklere, ok yayla mızraktan başka birşeyin kalmadığı sonucunu çıkarabiliriz. Erkeklerin başlangıçtan beri avcı oldukları oldukça geniş bir malzemeyle desteklenmektedir. Böyle bir çerçevedeki <u>üretimin sahiplenilmesinden, üretim araçlarının sahipliğinden</u>,(abç.) üretimdeki ağırlıktan bahsettiğimizde, önemsiz olanın kadın değil, akşama kadar elinde mızrağıyla dolaşan ve kimi zaman da eli boş dönen erkek olduğu sonucuna daha kolay varırız. Böyle bir toplumda elbetteki kadının yeri daha ağırlıklı olacaktır. Erkekler zorunlu olarak onlara saygı duymak zorunda olacaklardı. Erkekleri kendiliklerinden kadınlara saygılı olmaları babaların bilinmemesi dolayısıyla mecburen anasoylu olunduğu gibi bir iddia hiç bir temele dayandırılamaz." (Kadın Sorununu Nasıl Bastırdık, Şimdi Nasıl Bastırabiliriz. Nedret Sena, Sf. 76-77)

Yazar, anaerkil toplumda kadınların üretim ve yeniden üretim alanında aldıkları yeri (erkeklerin üstlendiği rolü biraz fazla küçülterek de olsa) vurgulamaya çalışıyor ve buradan yola çıkarak "üretimin gerçek temelininin kadın olması toplumu da anaerkil yapıyor" demektedir.

Yazar burada kalmamakta ve anaerkil toplumda "üretimi sahiple"nenin, "üretim araçlarını sahiplene"nin de kadın olduğunu, kadının saygınlığının ve erkekten bağımsızlığının temelinin de bu olduğunu iddia etmektedir, ki **bu kökten yanlıştır.** Tarihe aykırıdır ve anti-materyalisttir.

Çünkü sözkonusu olan toplum, Engels'in deyimiyle "ilkel komünist" toplumdur. Bu toplumda Engels'e göre, kadının erkeğe veya erkeğin kadına "üretim ilişkileri"

dolayısıyla bir bağımlılığı sözkonusu değildir. Bu toplum, herkesin eşit olduğu ve eğer bir bağımlılıktan sözedilecekse, erkeğin veya kadının birbirine bağlılığı değil, insanların birbirine doğal bir bağımlılığının sözkonusu olduğu bir toplumdur.

Doğaya karşı zorunlu mücadele ve üretimin ilkelliği, insanlararası ilişkilerde henüz eşitsiz bir ilişkiye, tek taraflı bir bağımlılık ilişkisine izin vermeyen bir seviyededir.

Anaerkil toplumda üretim ilişkilerinin temeli, üretim araçları üzerindeki ortak mülkiyettir; komünist (ortaklaşa) ev idaresidir. *"Kollektif veya kooperatif üretimin bu ilkel biçimi, tabii ki yalıtılmış bireyin zayıflığının sonucu idi, yoksa üretim araçlarının toplumsallaştırılmasının değil." (Marks)*

Toprak, kollektif emek ve üretim araçları üzerinde olduğu gibi, emek ürünleri üzerinde de ortak mülkiyet gerekliliği üretimin ilkelliği ve bireyin bu zayıflığından doğuyordu. İnsanlar, doğrudan üretimde ve kendilerini korumada kullandıkları bazı aletlerin dışında bir "özel mülkiyet" tanımıyorlardı.

Engels, sözkonusu eserinde anaerkil toplumun **nesnel temelini** şöyle açıklıyor:

"Kadınların çoğunun ya da hepsinin bir ve aynı gense mensup olduğu, erkeklerin ise çeşitli genslere dağıldığı komünist ev ekonomisi, ilkel çağlarda genel yaygınlığa sahip kadın üstünlüğünün nesnel temelidir; bunu da keşfetmiş olmak Bachofen'in üçüncü kazanımıdır." (Marx Engels Werke, Cilt 21, Sf. 54) (abç)

Görüldüğü gibi, üretim aletlerini sahiplenenin kadın olduğu ve kadınların üstün konumlarının buradan kaynaklandığı tezi yanlıştır ve Engels'e dayandırılamaz.

Yazar devamen, anaerkil toplumda, çocukların "babalarının bilinmemesi dolayısıyla mecburen anasoylu olunduğu gibi bir iddia hiç bir temele dayandırılamaz" tezini ileri sürüyor ve böyle bir şeyi savunmanın "analığın yüceltilmesi" olduğunu ve bu tezin materyalist perspektiften yoksun olduğunu iddia ediyor.

Bu noktada da, önce Engels'in anasoyluluğu neye bağladığına bakalım:

*"Grup halinde ailenin bütün biçimlerinde, bir çocuğun babasının kim olduğu belli değildir, ama anasının kim olduğu bellidir. Ana, her ne kadar tüm ailenin (yani grup halinde ailenin/ÇN) **bütün** çocuklarına kendi çocukları der ve onlara karşı analık yükümlülükleri varsa da, diğer çocuklar arasında kendi çocuklarını bilir. Demek ki, grup halinde evlilik var oldukça, soyağacının yalnızca **ana** tarafından ispat edilebileceği, yani sadece **kadın soy zincirinin** tanındığı açıktır. Gerçekten de bütün yabanıl ve barbarlığın alt aşamasında bulunan halklarda durum budur; ve bunu ilk keşfetmiş olmak da Bachofen'in ikinci büyük kazanımıdır." (Marx Engels Werke, Cilt 21, Sf.47-48)*

"Ama komünist ev ekonomisi, tıpkı gerçek babanın kesinlikle bilinmesinin olanaksızlığı yanında sadece gerçek ananın tanınmış olmasının kadınlara, yani analara yüksek saygınlık kazandırması demek olduğu gibi, evde kadınların egemenliği demektir. Kadının, toplumun başlangıcında erkeğin kölesi olduğu yolundaki düşünce, 18. yüzyılın aydınlanma döneminden miras kalan, son derece saçma bir düşüncedir. Kadın, bütün yabanıllarda, aşağı ve orta aşamadaki, hatta kısmen yukarı aşamadaki bütün barbarlarda, sadece özgür değil, aynı zamanda yüksek saygınlığı olan bir konuma sahiptir." (Marx Engels Werke, Cilt 21, Sf. 53)

Alıntılardan görüleceği gibi,Nedret Sena'nın iddiasının tersine, Engels **birincisi** babanın bilinmemesinin anasoyluluğun, **ikincisi de** anasoyluluğun kadının üstün konumunun temeli olduğunu söylüyor.

Yazarın çok materyalist yaklaşma iddiasına karşın kavrayamadığı şey, üretim ilişkileri ile toplumsal örgütlenme arasındaki bağdır. Engels, eserinin birinci baskısına önsözünde, "Materyalist anlayışa göre tarihteki belirleyici etken, son tahlilde, maddi yaşamın üretimi ve yeniden üretimidir." der ve eserinde, bu temel görüşe bağımlı olarak üretimin ve yeniden üretimin gelişme aşamasına göre insanların hangi toplumsal kurumları yarattığını veya somut gelişme aşamalarında hangi toplumsal örgütlenme altında yaşadıklarını ortaya koyar. Ve yine Engels maddi yaşamın üretiminin ve yeniden üretiminin gelişme aşamasının ilkel olduğu bir aşamada, özel mülkiyetin olmadığını ve insanların toplumsal ilişkilerini belirleyenin kan bağları olduğunu ortaya koyar.

Nedret Sena'ya göre ise, anasoyluluk, kadının üstünlüğü ile; kadının üstünlüğü de onun üretim aletlerini sahiplenmesiyle açıklanmalıdır ve tüm "zenginlik kaynakları" kadının elinde olduğu için de anaerkil toplum, kadının hakim olduğu bir toplumdur. Burada kadının hakimliği,onun toplumda belli bir saygınlığının olmasının ötesinde, üretim araçlarını elinde tutan, dolayısıyla **özel mülkiyetten kaynaklanan** bir hakimiyet anlamına gelmekte

Örgütlenme ile ilgili olan şeyler, ideolojik anlayışımızdan çıkar: .Komünist kadınların ayrı birlikleri yoktur. Komünist kadının yeri, tıpkı komünist erkeğin olduğu gibi, Partide üyeliktir. Eşit yükümlülükler ve haklarla. Bu konuda hiçbir görüş ayrılığı olamaz.
- V. İ. LENİN -

dir. Ki devamında Nedret Sena, "elbette kadınlar kendilerinin üretim araçlarından mahrum bırakılmalarına ve kendilerinin de mülk edinilmesine kolayca boyun eğmediler" şeklinde sonuç çıkarmaktadır.

Uzun lafın kısası, Nedret Sena da bir dizi feministin, "sosyalist" feministin korosuna katılmakta ve anaerkil toplumla babaerkil toplum ve diğer toplumlar arasındaki nitel farkı ortadan kaldırmaktadır!

"Anasoyluluk komünizmdi, herkesin eşitliği demekti. Babasoyluluğun ortaya çıkması özel mülkiyetin iktidarı ve aynı zamanda kadının baskı altına alınması ve köleliği demekti." (Bebel, Kadın ve Sosyalizm, Sf. 63, Almanca)

Yazarın "analığın yüceltilmesi"ne karşı tepkisine gelince: Nedret Sena, materyalist yaklaşımı bu noktada da unutmakta ve duygusal bir yaklaşımla "anneliğe saygınlığı", feodal-burjuva ideolojinin kadınları bir taraftan "aşağılık bir varlık" olarak görürken; diğer taraftan da "anneliği" baş tacı etme iki-yüzlü ahlakıyla eşitlemekte ve midesi bulanmaktadır. Bu noktada unuttuğu şey, anaerkil toplumdaki anneliğe saygınlığın, iki-yüzlü burjuva-feodal "saygınlık" olmadığı, kadını baskı ve sömürü altında tutmanın bir aracı değil; tersine bizzat onun maddi yaşamın yeniden üretiminde üstlendiği role verilen değer olduğu gerçeğidir.

Mücadele edilmesi gereken şey, annelik veya kadının anne olarak da toplumsal bir görevi yerine getirmesinden dolayı hak ettiği saygınlığı görmesi değil; kadına bir taraftan hak ettiği toplumsal konumu vermeyi reddeden, onun yeniden üretimde yarattığı değerleri yok sayan, ve onu sadece ve sadece toplumsal hayattan uzak tutmaya çalışmak, ödüllendirilmeyen bir ev kölesi olarak tutmak için, anneliği yücelten feodal-burjuva ideolojidir.

Yazarın "sorulmamış" sorunlara verdiği "yanıtlar" özetle bunlardır. Bunların ne ölçüde sorulmamış olduğunu ve verdiği yanıtların da ne ölçüde Engels'in "sistematiğine" dayandığı ortadadır.

Son olarak yazarın kadın sorununda bugünkü siyasi mücadele ve örgütlenme üzerine görüşlerine de değinmek istiyoruz. Nedret Sena, bu alanda da "sosyalist" feministlerle aynı sonuca varmaktadır:

"Eğer soruna, İ.Güler'in söylediği gibi, emekçi kadınların sorunu diye yaklaşacak olursak, bir kadın hareketinden

*bahsetmek olanaklı olmaz. O da zaten faaliyetten sözediyor. Örgütlenme sorununa pek yaklaşmıyor. Eğer kadın olmaktan doğan özgül sorunlar etrafında faaliyetten sözedilmez ve emekçi kadınların sorunlarından sözedilmeye çalışılırsa, kadınları silahsızlandırma, eski konumu koruma çabaları sözkonusudur demektir. Emekçi kadın, sosyalistse, sosyalist örgütlenme içerisinde yerini alır. İşçiyse, sendikada sorunlarını halletmeye çalışır. Çalışır ama hiç bir zaman da dayak sorununa karşı sendikasını harekete geçiremez. Üniversiteliyse şimdiye kadar olduğu gibi öğrenci derneklerine katılır. Ev kadınıysa mahalle derneğine gider. Ve tabi buralardaki "temel" sorunlardan kadınların özgün sorunlarına pek zaman kalmaz. Kadınlar kadın olmanın kendileri uzerine yüklediği fazladan baskıya karşı ayrıca örgütlenmek zorundadırlar. Ancak bu şekilde, bulundukları zayıf konumdan sıyrılacaklar, biraraya gelmenin verdiği güçle sorunlarını sağlıklı biçimde dile getireceklerdir. Evet bu anlamda erkeklerden bekleyecek hiçbir şey yoktur. Bunu kendileri gerçekleştirmelidirler. Sosyalizm mücadelesinin gereklerini kafaları bulundurması (gerekliliklerinin kafaları bulandırması -olacak /**BN**) için hiçbir neden yoktur. Böyle yapmış olmakla ne mücadele bölünmüş olur, ne de kadınlar sosyalist örgütlenmenin dışında kalırlar." (Sf. 86-87)*

Nedret Sena'ya göre, soruna emekçi kadınlar olarak yaklaşıldığında, bir kadın hareketinden bahsetmek olanaksız olur. İşte, bir çırpıda **sınıfsal bakış açısı** bir kenara atılıvermektedir. Peki nasıl yaklaşılacaktır? Nedret Sena'ya göre her halde bir bütün olarak kadınlar şeklinde. Nedret Sena, işçi ve emekçi kadınları etrafında toparlayacak bir komünist kadın hareketinin varolabileceğini düşünemiyor bile.

Emekçi kadınların, Komünist Partisi, sendikalar, öğrenci dernekleri, vs. gibi örgütler içerisinde kendi özgün sorunlarını dile getiremeyecekleri de ikinci bir iddia. Eğer Komünist Partisi, kadınların kendilerine özgün sorunlarını dile getirmelerini engelliyor; buna "zaman" bırakmıyorsa, o Komünist Partisi, nasıl bir komünist partisidir ve emekçi kadın kitlelerini nasıl kendisi etrafında birleştirecektir?

Eğer bir sendika, emekçi kadınların, örneğin **Eşit işe eşit ücret!** talepleri uğruna mücadele etmiyorsa, dayağa karşı tavır takınmıyorsa, o ne biçim bir sendikadır?

Eğer bir öğrenci derneği, kadın öğrencilerin sorunlarını, taleplerini gündemine almıyorsa, o ne biçim bir öğrenci derneğidir, vs. vs.

Böylesi örgütler bize gösterilebilir; bunları biz de görüyoruz. Ama varolan durumdan yola çıkılıp, "böyle olmuyor, kadınlar ayrı örgütlenmeli" sonucu çıkarılırsa, bu yanlış olur. Sorunun çözümü, **varolanı değiştirmek için mücadele, kadınların özel sorunlarını ve taleplerini dile getiren örgütler yaratmaktır.**

Ayrı kadın örgütlenmesi mücadeleyi bölmez iddiasına gelince: **Bugün, somut olarak Türkiye-Kuzey Kürdistan şartlarında, örneğin işçi kadınlara, onların da en temel talepleri olan, grev hakkı ve sendikal örgütlenme üzerinde olan yasakların kaldırılması, vs. vb. uğruna mücadele için erkek işçilerle birleşmeleri çağrısı** yapmayan, **işçi ve emekçi kadınlara Komünist Partisi içerisinde örgütlenme çağrısı** yapmayanlar; **tersine** "özgün sorunlarınız için ayrı örgütlenin" ama sosyalist perspektif kazanmaya çalışın, çağrısını yapanlar, objektif olarak sınıf mücadelesini bölücü, ona sekte vurucu konumdadırlar...

ÖRGÜTSEL KONFERANS'IN BAZI KARARLARI ÜZERİNE

-II-

ÖRGÜTLENMEDE, İLLEGALİTE TEMEL ALINMAK ZORUNDADIR...

Proletaryanın kendiliğinden mücadelesine, sürekliliği sağlanmış, garanti altına alınmış, esnek, dirençli ve atak bir örgüt tarafından dışarıdan müdahale edilmek zorundadır.

Böyle bir örgüt olmadan proletaryanın kendiliğinden hareketini, kendisi için bilinçli sınıf hareketine dönüştürme hayaldir!

Proletaryanın kendiliğinden hareketinin bilinçli, "kendisi için" sınıf hareketine dönüşebilmesinin ve bilinçli sınıf hareketinin sürekliliğinin temel güvencesi böyle bir örgütse; bu örgütün üzerinde yükselmesi gereken temel ilkelerden biri, gizlilik ilkesidir.

Gizlilik ilkesine uyulmadan, güçlü bir örgüt yaratılamaz... Örgütün sürekliliği garanti altına alınamaz. Bunlar sağlanamadığı sürece, proletaryanın kendiliğinden hareketine dışarıdan yapılan her müdahale kesintiye uğrayıp yarım kalmaya mahkumdur.

Devrimci çalışmada gizliliğin zorunluluğu nereden geliyor? Elbette ki proletarya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişkinin ürünü şartlardan...

Proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi, hiç abartmasız, tarihin bu iki sınıf arasına kurduğu **can pazarında** sürüyor.

Çıplak gerçek budur! Öyleyse herşey,bütün çalışmalar bu yalın gerçeğe göre düzenlenip yürütülmek zorundadır! Bu zorunluluğu kavrayıp gereklerini yerine getiremeyenlerin, sınıf mücadelesinin can pazarında en küçük bir kalıcı başarı şansları dahi yoktur!

Buna karşılık, bu **alanda** basitten karmaşığa, her başarı bu zorunluluğun yerine getirilmiş gerekleri üzerinde yükselecek, bu zorunluluğun sağladığı çerçevenin ötesinde gelişip serpilecektir!

Proletaryanın siyasal örgütü, proletarya iktidarda olmadığı sürece, sınıf mücadelesinin bütün aşamaları boyunca; gizlilik ilkesini esas almak, bu ilkeden bir an bile uzaklaşmamak zorundadır.

Proletaryanın politik örgütü için, oluşumundan, siyasal iktidarı ele geçirinceye kadarki bütün dönemler boyunca, illegal örgütlenme temel alınmak zorundadır.

Legal imkanlardan doğru yararlanma; ancak ill egal örgüt temelinde mümkündür. Şartlar, legal faaliyeti partinin tüm faaliyeti içinde öne çıkarmayı mümkün ve gerekli kılsa bile; illegal parti temeli korunmak zorundadır.

Proletaryanın politik örgütünün, dolayısıyla proletaryanın bilinçli sınıf hareketinin sürekliliğinin ve doğal olarak devrimin garantisi budur!

Legal olanaklardan yararlanmada her dönemde, örgütün durumu ile dış koşullar (kullanılabilir legal olanaklar) arasındaki denge titizlikle belirlenmek zorundadır...

Bu belirleme yapılırken, kullanılacak legal olanakların geçici olduğu bir an bile akıldan çıkarılmamalı, legal çalışmadan sağlanacak olanaklar illegal yapılanmayı derinleştirip iyice oturmaya seferber edilmelidir. Çünkü, proletaryanın politik örgütü için kalıcı ve sürekli olan çalışma **illegal** çalışmadır!

Tarihin proletarya ve burjuvazi arasında kurduğu can pazarında, yanılanı karşı tarafın affetmediğini, böyle bir şeyin görülmediğini ve görülmeyeceğini biliyoruz...

Geçmişe bakalım: Proletarya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz (antagonist) çelişkiyi yeterince kavramayan, bu nedenle düşmandan korunma, gizlilik ilkesinin gereğini yerine getirmeyen Mustafa Suphi ve yoldaşları (deneyimli Rusya Bolşeviklerinin ısrarlı uyarılarına rağmen)(Bkz. Mustafa Suphi ve Yoldaşları, İnfo-Türk Ajansı 1975, Sf.25-26 Şerif Manalof'un Anlattıkları.) legal olanaklardan yararlanma amacıyla, kemalistlerin sahte davetlerine nerdeyse gözü kapalı uymalarının bedelini, karşı-devrimcilerin komplosuna kurban giderek, hayatlarıyla ödediler.

Yapılan bu hatanın Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası ve emekçi yığınlarına ne denli pahalıya mal olduğunu;atılan bir tek bu yanlış adımın, can pazarında yapılan bir tek bu hatanın, zincirleme bütün partiyi çökerterek sınıf mücadelenin seyrini kökten değiştirdiğini; proletarya ve emekçi yığınlar aleyhine olan

bu değişimin bedelini bugün bile ödemeye devam ettiğimizi biliyoruz...

Açıktır ki, Mustafa Suphi ve yoldaşlarının amacı yüce idi. Onlar kurtuluş savaşının önderliğini burjuvazinin elinden almak istiyorlardı. Ama amacın yüceliği; ve yiğitlik, davaya inanç, vb. yetmiyor, Şerif Manalof'un dediği gibi:

"Türk Paşalarını siz bilmiyor değilsiniz. Onların sözüne inanmaya gelmez. Onlar eski kurtlardır!" (agk.,Sf. 26)

İşte Mustafa Suphi ve yoldaşlarının hatası, bu "eski kurtların" verdiği sözlere güvenmek olmuştur. Halbuki güvenilecek **t e k** gerçek şey, **gücünü kitlelerle birleştiği ölçüde arttıran, sağlam ilkelere dayalı, illegal k o m ü n i s t ö r g ü t t ü r .**

Yakın geçmişe bakalım: Hakim sınıfların gücünün küçümsenmesinin; ve henüz illegalite konusunda Şafak revizyonizminin pratiğinden köklü kopuşun tam anlamı ile gerçekleştirilememiş olması yanında, gece nöbetinde yapılan bir hatanın TKP/ML'in kurucu kadrolarının, özellikle İbrahim Kaypakkaya gibi bir önder yoldaşın saf dışı kalmasına yolaçtığını biliyoruz...

Devrimci Hareketin geneline bakalım:

Genel durum, tek sözcükle felakettir.. Devrimci teşkilatlarda gizlilik adına uygulanan ve hala uygulanmakta olan, **"devekuşu illegalitesi"**nden başka bir şey değildir.

Daha çok teşkilatların sınıf bileşimlerinden kaynaklanan küçük-burjuva tezcanlılığı ile feodal battallığın ürünü illegalite pejmürdeliği; sınıf mücadelesinin olağan seyri ve özellikle karşı-devrimin topyekün saldırısında binlerce devrimci gücün saf dışı kalarak heba olmasında rol oynamaktadır.

Gizlilik ilkesini kavrayıp uygulayamadığı için, mücadelenin seyrine göre sürekliliğini sağlayamayan, uğradığı yenilgilerden sonra, altında ezildiği pratik başarısızlıkların sonuçlarıyla daha da derinleşen ideolojik, siyasi sorunlarla sarsılıp, sürekli parçalanan örgütler... ve sürekliliği sağlanmış, kendisi için örgütlü mücadeleden yoksun işçi sınıfı ve emekçi yığınlar...

Desteksiz atılan kuru-sıkı ajitasyonlara, can havliyle düşmana savrulan tehditlere rağmen; kim ne derse desin, bugün gerçek durum budur. Ve gizlilik ilkesinin gereği yerine getirilmeden, bu durum kesinlikle aşılamaz!

Kendi doğrudan deneyimlerinden bile ders çıkarma basiretinden yoksun oldukları; işçi sınıfı ve emekçi yığınların son üç yıl boyunca kabararak gelişen kendiliğinden hareketinin kazanımları sonucu oluşan sınırlı serbesti ortamında çıkardıkları legal yayınlar etrafında; kemalist faşistlerin 12 Eylül saldırısı karşısında iskambil kulesi gibi çöken yarı-legal örgütlerini aynı anlayış temelinde restore etmeye girişerek kendilerini tekrarlama çabalarıyla kanıtlayan, Marksizm-Leninizm adına konuşan hemen tüm devrimci örgütler, bir kez daha kısa günün kârını illegalite ilkesine yeğlemekten kendilerini alamadılar...

Bu örgütlerin küçük-burjuva oportünist doğası; devrimci illegalite ilkesiyle yine bağdaşmadı... Bağdaşamazdı...

Çünkü devrimci illegalite ilkesinin ışığında, örgütü dikey olarak inşa etmek çabasına yoğunlaşmak, kısa vadede, gelişen kitle hareket inden parsa kapmaktan mahrum kalmak anlamına gelirdiki, bu da küçük-burjuva oportünizminin doğasına aykırı düşerdi...

* * *

Bir yanda TB'K'P; öte yanda Doğu Perinçek ve şürekası, yüzlerinde iğrenç demokrasi maskesi, dillerinde Marksizm-Leninizm lakırdılarıyla, zaten illegalite zafiyeti geçiren devrimci harekete legalizmi enjekte ederek, hareketin devrimci özünü tümüyle boşaltıp, iğdiş edip kötürümleştirme çabalarını yoğunlaştırıyorlar...

İşte dünya proletaryasının ideolojik baş düşmanı, Kruşçef modern-revizyonizminin beslemesi Nabi Yağcı (Haydar Kutlu)'nun gizlilik üzerine söyledikleri:

"EN BÜYÜK YALAN

Anti-komünist propaganda şimdiye dek "gizli örgüt" büyük yalanı üzerine oturtuldu.

TKP davaları öncesinde, basında bu konuda büyük bir karalama kampanyası açılır, iddianameler büyük gürültülerle bu konuları işlerdi. Yargılamanın sonucunda ise tüm bu yalan propaganda çürür, ama gerçekler basında tek satırla bile yer almazdı. Bu kez, basına teşekkür borçluyuz. Yalnızca bir gazete dışında basın oldukça objektif habercilik yaptı. Demokrasi konusunda sorumlu tutum aldı. Yalnızca bir gazete çirkin bir karalama kampanyası götürdü. İlginçtir bu gazete DGM Savcısı Nusret Demiral tarafından taltif edildi.

Gizli örgüt ne demektir? Bir komünist partisinin amacı gizli olamaz. Bu tamamen saçmadır. Her parti gibi o da kendi görüşlerini en yaygın araçlarla halka anlatmak ister. Ne var ki, bu saçma üzeri-

ne nice sözde ciddi iddianameler oturtulmuştur. Amacı gizli olan örgütler vardır. Mafya örgütü ya da MİT gibi.

TKP'nin baştan beri amacı yasal çalışma özgürlüğünü elde etmek oldu. Ne var ki, burjuvazi bu özgürlüğü tanımadı. Bir siyasal partinin toplumsal meşruiyeti yasal meşruiyetinden önce gelir. Demokratik bir ülkede çağdaş düşüncenin meşru kabul ettiği her parti bu meşruiyete sahiptir. Bu meşruiyet nedeniyle TKP de anayasal rejimin vazgeçilmez koşulları saydığı siyasal partiler niteliğindedir. Bu partilerin sahip olduğu meşruiyet haklarına sahiptir. Çağdışı kalmış yasalar nedeniyle cezalandırılsak bile.

Oysa tersine, TKP bu "gizli örgüt" demagojisi nedeniyle toplum dışı bir varlık, düşman olarak gösterilmeye çalışıldı. Buradan çıkarak TKP'ye yöneltilecek her yalan mübah sayıldı.

Ne var ki, daha şimdiden bu rahatlık bozulmuştur. Açık kimliğimle TKP'nin bir yöneticisi olarak bulunmam durumu değiştirmiştir. Bu iddianame ile TKP Genel Sekreteri olduğum yasal olarak belgelenmiş oluyor. Partime yöneltilmiş her yalanın, karalamanın yargı önünde de hesabını soracağım açıktır. Nitekim, sözü geçen gazeteye dava açmış bulunuyorum."

(TBKP Davası/Sorgu İnfomedia, Sf. 57-58)

Gerçekte en büyük yalan, bu beslemenin kendine komünist demesidir.

TB'K'P'nin elbetteki gizliliğe ihtiyacı yoktur. Çünkü o proletarya ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişkide burjuvaziden yanadır!

Çünkü, "TKP de anayasal rejimin vazgeçilmez koşulları saydığı siyasal partiler niteliğindedir."

Kimin anayasasıdır bu anayasa? Türk hakim sınıflarının değil mi! Kimin rejimidir bu rejim? Elbetteki Türk hakim sınıflarının! TKP (TB'K'P)'nin kendini özdeş gördüğü partiler kimin partileridir? İşçi sınıfı ve emekçi yığınların partileri mi? Asla! Elbetteki Türk hakim sınıflarının partileridir!

Öyleyse bütün bunlara rağmen Marksist-Leninist olduğunu söyleyenler en büyük alçaklardır! Ve bu alçakların en büyük amaçlarından biri de, Leninist gizlilik ilkesinin üzerini küllemek; unutturmaktır!

Bu besleme "gizli örgüt" suçlamasının, "en büyük yalan" olduğu biçimindeki savunmasını, "Bir komünist partisinin amacı gizli olamaz." tezine dayandırıyor.

Amacın gizliliği-açıklığı ile, **örgütün** gizliliği veya açıklığının eşitlenmesi, tam bir burjuva demagojisidir. Ama bu demagojinin ötesinde, bu eşitlemenin ardında yatan rezil anti-komünist düşünce de sırıtmaktadır. Çünkü komünistlerin **amaçlarının** açıklığı ile, örgütlerinin temelinin gizli olması zorunluluğu arasında doğrudan bağ vardır.

Marks ve Engels, 1848'de kaleme alınmış ilk Komünist Program'da, **Komünist Manifesto'da** sözlerini şöyle bağlarlar:

*"Komünistler görüşlerini ve amaçlarını gizlemeyi küçümseyerek red ederler. Onlar hedeflerine ancak şimdiye kadar ki tüm toplumsal düzenin **şiddete dayalı** devrilmesi ile ulaşılabileceğini açıkça ilan ederler. Varsın egemen sınıflar bir komünist devrim korkusuyla titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri yok. Kazanacakları bir dünya var.*

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz."

(Marx/Engels, Eserler, Almanca, Cilt 4, Sf. 493 - Seçme Yazılar 1. Sf. 168)

Yani Komünistler, şimdiye kadarki tüm toplumsal düzeni şiddete dayalı devrimle yıkma amacına sahiptir. Ve onlar bu amaçlarını gizlemeyi aşağılık bir şey olarak görüp reddederler.

Tam da bu **a m a ç** , burjuvazinin sınıf olarak varlığına son verilmesi amacı, burjuvazinin iktidarını şiddete dayalı devrimle yıkma, devirme **a m a c ı ;** burjuvazinin iktidarda olduğu bir ülkede bu ölüm kalım savaşında başarılı olmak istiyorsa, proletaryanın gizli örgütlenmeyi temel almasını zorunlu hale getirir.

Burjuvazinin varlığına, şiddete dayalı devrimle son vereceğini ilan eden bir programın savunucularının **örgütünün** burjuvazinin iktidarı şartlarında legal olmasının (sınıf mücadelesi sonucu elde edilen haklar sonucu, şu ya da bu legal imkandan yararlanılmasından söz etmiyoruz; komünist örgütlenmenin **temelinin** legal olmasından söz ediyoruz.) burjuvazi ile proletarya arasındaki savaşın ölüm kalım savaşı olduğunun kavranmadığını gösterir.

Ve proletarya adına konuşan herhangi bir örgüt, eğer burjuvazinin iktidarı şartlarında, temelinde legal ise (veya olmak istiyorsa!); bu, bu örgütün **amacının** komünist olmadığını gösterir.

Böyle bir örgüt, ya doğrudan egemen sınıfların proletaryaya tuzak olarak kurduğu bir örgüttür -kemalistlerin 20'li yıllarda kurduğu sahte komünist partisi gibi!-; ya da programında komünizmin ruhundan eser yoktur.

TB'K'P revizyonistlerinin programında ne proletarya diktatörlüğü ve ne şiddete dayalı devrim yoktur. Onların programı ,

var olan düzeni şiddete dayalı devrimle yıkmak değil; reformlarla "islah" etme programıdır. Amaç bu olunca, tabii ki **illegal** örgütlenme gerçekten de anlamsızlıktır. Bu düzenin "yağcı"larının gidip legalleşmek için teslim olmaları, amaçları ile doğrudan ilinti içindedir. Bu **amacın** komünizmle hiç bir ilgisi yoktur. Amaç açıklığı konusunda bay Yağcı'nın söyledikIerinin gerçek anlamı budur.

Bu düzenin yağcıları, anlayışları, amaçları, misyonları gereği komünizmin ve dolayısı ile gizli örgütlenmenin kararlı düşmanıdır.

Ülkemizde bugün var olan, militan, anti-gizlilik cephesinin bir ucunda Rus sosyal emperyalizminin beslemeleri yağcılar dururken; öbür ucunda da şimdilerde -dün baş düşman ilan ettikleri- Rus sosyal-emperyalizminin beslemeleri ile "sosyalizmin sorunları" üzerine "birlik amacı" ile dostça görüşmelerde bulunan kaşarlanmış Perinçek revizyonizmi, Saçak - 2000'e Doğru, legal "Sosyalist" Parti çevresi duruyor.

Hala Marksizm-Leninizm ve devrimcilik maskesi altında, anti-komünist zehirlerini kusan bu devrim düşmanı burjuva-reformistleri, kendi amaç, program ve görüşlerine uygun olarak, illegal örgüt düşüncesini karalamak için ellerinden geleni yapıyor.

"Sol Örgütlerde MİT Provokasyonuna Karşı" olmak adına, bu örgütlerin içinde polisin cirit attığı, bunların evet polisin kontrolunda olduğu iğrenç propagandası yaygınlaştırılıyor. Buna bağlı olarak yasal örgütlenmenin faziletleri üzerine övgüler düzülüyor. Ve "komplocu örgüt" anlayışına ağız dolusu küfür ediliyor.

Ve ne yazık ki, bu devrim düşmanları , bir zamanlar Marksist-Leninist saflarda yer almış Sefa Kaçmaz gibilerini de kendi kampanyalarının bir parçası haline getirebiliyorlar. "Legal imkanlardan yararlanma" adına, bazıları legalizm batağına boğazına kadar bile battığının farkında bile olmadan, "yer altının darlaştırıcı mecrasına" karşı; legal "Sosyalist Partinin Önemli Bir Silah" (Bkz. Sefa Kaçmaz ile söyleşi, Saçak Sayı 60, Sf. 36) olduğu yönünde ahkam kesiyor.

İllegal örgütlenmeye karşı korkunç bir fiili saldırının yanında; dozu giderek artan bir ideolojik saldırı var.

Buna karşı, illegalite konusunda, geçmişinde bu sorunu sürekli küçümsemiş bir devrimci hareketin, **eski tas-eski hamam** usulü toparlanma çabaları sözkonusu...

Kemalist faşistlerin 12 Eylül saldırısı karşısında uğranılan ağır yenilgi sonrası, sayfalar dolusu "özeleştiri" veren devrimci oportünistlerimiz, bugün 80 öncesine göre nitelik ve nicelik olarak çok daha zayıf, düzensiz, deneyimsiz,derme-çatma yöntemlerle oluşturdukları yapılanmalarla geleneksel anlayışlar temelinde;asıl olarak legal yayınlar etrafında hummalı bir yatay örgütlenme, enine genişleme çabası içindeler...

Leninist gizlilik ilkesini hiçe sayarak girişilen yatay örgütlenme - enine genişleme çabaları, gizlilik konusunda zaten laçka olan kadroları legalizmin batağına sürükleyecek; bu da örgütü polisin karşısında şeffaf hale getirecektir!

Legal olanaklardan yararlanma çabası, örgütün zorunlu illegal faaliyeti ile illegalite deneyimine oranlanmak zorundadır! Bu oranlamada en küçük dikkatsizlikde, legal faaliyetin çekim gücü örgütün illegal köklerini dışarı doğru çekecek ; önlem alınmadığında örgüt şeffaflaşma sürecine girecektir!

Bugün legal olanaklardan yararlanma çabaları, kendisini daha çok legal yayın alanında gösteriyor...

Bu bağlamda bizim bilince çıkarmak istediğimiz şudur:

Her zaman, her koşul altında sürekli ve özgürce kullanabileceğimiz basın, kendi illegal basınımızdır. Legal basın, şartlara bağlı olarak geçici; illegal basın sürekli, kalıcı, temel olandır. Legal basın, ancak devrimin zafer kazandığı şartlarda, bizim için "güvenilir" bir araç haline gelir.

Siyasal ajitasyon ve propaganda faaliyeti ve örgütsel faaliyeti, legal hiç bir olanağın olmadığı, veya kullanılmadığı şartlarda da yürütebiliriz. Ama illegal basınımız ve onu dağıtacak yapımız olmadan bunları yapamayız.

O halde, legal basın-yayın sorunu; kesinlikle illegal basın-yayın ve dağıtım ağı sorununa **bağlı** olarak; ve tabii örgütün imkanlarına bağlı olarak ele alınmak zorundadır.

Komünist örgüt, basın-yayın sorununda imkanlarının büyük çoğunluğunu; eğer illegal basın-yayın-dağıtım ağı yoksa, bunu yaratmaya; varsa, öncelikle bunu güçlendirmeye ayırmak zorundadır.

Bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan'da "legal yayın faaliyeti" yürüten örgütlerden **hiç biri** pratikte gerçekte bu anlayışa uygun davranmıyor. Durum açıkça şudur:

Devrimci örgütlerin hiç birisinin deneyimli, sürekliliği sağlanıp, garanti altına alınmış basım ve dağıtım ağlarının olmadığı, 80 sonrası yaşanan acılı pratik içerisinde ortaya çıktı. Buna rağmen

tıpkı 80 öncesinde olduğu gibi, "legal basın esas, illegal tali hatta olmasa da olur(!)" anlayışıyla legal olanaklardan yararlanıyorlar(!)...

Onlar bugün legal tezgahlarda çile eğiriyorlar... Ama bunu yapanlar, sınıf mücadelesi sertleştiği anda, bugün eğirdiklerini kıla değişmek durumunda kalacaktır.

Biz göze görülmeyen tezgahlarda eğirdiğimizle proletaryanın bilincini dokuyoruz, dokuyacağız!

Bunun mekiği ise; sürekliliği sağlanmış sağlam bir gizli örgüt ve böyle bir örgütün gizli basım ve dağıtım ağıdır!

Biz ancak bu görevin çözümüne **bağlı olarak**, gücün bir bölümünün "legal imkanlardan yararlanma"ya aktarıldığı şartlarda, gerçekte "yararlanma adına legalizme batmanın" değil; **yararlanmanın** mümkün olduğunu, olacağını söylüyoruz.

* * *

Sonuç olarak:

Lenin'in "otokratik bir ülke" için yaptığı, *"güçlü bir devrimci örgüt ... tam bir gizlilik içinde çalışmalıdır. Gizlilik bu türden bir örgütün öylesine zorunlu bir koşuludur ki, bütün öteki koşullar (üyelerin sayısı ve seçimi, fonksiyonları, vb.) bu birinci koşula uygun olarak ele alınmalıdır." (Lenin, Ne Yapmalı?, Sf. 167)* tespitleri, -emperyalizm çağında, proletaryanın hüküm sürmediği tüm ülkeler için geçerli olan bu tespitler- ülkemizde Marksizm-Leninizm adına konuşanlar açısından kavranmış değildir.

Geçmişte bizim yenilgilerimizin **boyutlarında** bu ilkesel tespitin kavranmamış, pratikte yeterince hayata geçirilmemiş olması olgusu önemli bir rol oynamıştır.

Partimiz, 1988 güzünde yaptığı Birinci Örgütsel Konferansı'nda, diğer örgütsel sorunların yanında, örgütlenmenin temel ilkesel sorunlarından biri olan illegalite konusunda da geçmişimizi değerlendirmiş; bu temelde tüm Parti'ye kesinlikle uyulması gereken, gizlilikle ilgili şu direktifleri vermiştir:

"İLLEGAL PARTİ ÇALIŞMASININ TEMEL KURALLARI

> *"En az da olsa, kim ki illegalite zamanlarında Bolşeviklerin disiplinini ihlal ederse, o ister istemez düşmanımıza, burjuvaziye yardım edecektir."*
> *(Lenin, "Ne Yapmalı?")*

1. Parti çalışmasında **gerçek kimliğini** bilmesi gerekenler **(1)** dışında, hiç kimseye açıklama.

Gerçek kimliğini açığa çıkarabilecek bilgi vermekten titizlikle kaçın. Kendine sahte bir gerçek kişilik hasret. Onun kimliğine bürün.

2. Parti işi için **kaldığın evde** buluşma! Eğer zorunlu ise, başka imkan vb. yaratılamıyorsa:

a) evinde buluştuğun, çalışma yaptığın kişilerin sayısını sınırlı tut;

b) gerçek kimliğini bilmeyenlerle buluşma durumu varsa, gerçek kimliğini ortaya koyabilecek her türlü bilgi ve belgeyi kaldır;

c) böyle bir buluşmayı veya buluşmaları, mümkün olduğunca gelenlerin kaldığın yerin adresini öğrenemeyecekleri biçimde gerçekleştirmeye çalış;

d) evini bilen birinin tutuklanması halinde, evini boşaltmaya hazır ol ve **derhal** boşalt.

3. Kaldığın evi temiz tut.

Evinde senin örgütlü olduğunu belirtecek herhangi bir yazı, belge vb. bulundurmamaya çalış.

Bu eğer çalışma açısından zorunlu ise, o zaman mutlaka en azından ilk kaba aramada bulunamayacak biçimde gizle. **(2)**

4. **Örgütsel faaliyetin üzerine** bilgi verip tartışacağın tek yer örgüt kademen ve rapor vermek zorunda olduğun sorumlu kademedir. Örgütsel faaliyetin üzerine bilgi parti gizidir. Bunun hangi nedenlerle olursa olsun, bilmesi gerekmeyenlere taşınması parti suçudur.

5. Herhangi bir örgütsel sorun ile ilgili olarak örgütsel kademen dışında ve resmi parti kanalları dışında edindiğin hiç bir bilgi sağlam değildir. Bu bilgileri -örgüt kademende de- yaygınlaştırma, üzerine tartışmayı ilke olarak reddet. Bilgi aktaranları ve yönetici kademeleri uyar.

6. Herhangi bir parti görevi ile ilgili olarak bilmen gerekenden fazlasını öğrenmeye çalışma, merakını yen.

Özel olarak sana merkezin doğrudan verdiği -örgüt kademen üzerinden değil- bir görev sözkonusu ise, bu görev hakkında örgüt kademene, örgüt kademendeki yoldaşlara da bilgi vermekten kaçın. Bilgiyi gerektiği ölçüde, sana görevi verenler verecektir.

7. Kimseye bilmesi gerekenden fazlasını söyleme. İçini dökme eğilimini yen, susmasını bil.

Özellikle kimler, nerede, ne zaman, hangi iş gibi somut bilgiler -başka örgütlü yoldaşların yaptığı işler hakkında- kesinlikle gereksiz bilgilerdir. Ne kendin hakkında ve beraber çalıştıkların hakkın-

da bu bilgileri ver, ne de başkalarından öğrenmeye çalış.

8. Özel görev nedeni ile, parti dışında ajitasyon ve propaganda yürütmeyeceği belirlenen yoldaşlar dışındaki tüm yoldaşların bir görevi, parti görüşlerini dışa taşımak; görüşlerimizin ajitasyon - propagandası temelinde yeni insanları partiye kazanmaktır.

Parti ajitasyonu ve propagandası ve hatta parti için para toplama vb., partide örgütlü olduğunu belirtmeden de yapılabilir. Bu çalışma ortama göre yapılmalıdır. Aynı örgüt kademesi içinde çalıştığın yoldaşların ve merkezi örgütsel sorumlu dışında hiç kimse, senin üye olduğunu, ve nerede örgütlü olduğunu bilmemelidir.

9. Partili olduğunu bildiğin veya tahmin ettiğin kişilerle, bir parti görevi ile ilgili olarak yanyana geldiğinde, **örgütsel** sorunlar üzerine tartışma.

Siyasi sorunlar üzerine tartışma ile; örgütsel sorunlar üzerine tartışmayı birbirinden ayır.

10. Evinde ve üzerinde yazılı olarak **açık adres**, buluşma yeri vb. bulundurma. Bu gibi bilgileri ilke olarak ezberle.

Ama bazı bilgileri geçici olarak yazılı olarak bulundurmak zorunda kalırsan , o zaman mutlaka yalnızca kendi anlayacağın biçimde şifrele (veya gizli mürekkep ile yaz) ve yutabilecek küçüklükte kağıtlara yaz.

Üzerinde açık adres, randevu vb. yakalanması, **sonuç olarak** polise doğrudan bilgi vermekle aynı şeydir.

11. Yazışma, buluşma vb. için adres, zaman, işaret vb. tespit ederken dikkatli ol. İyice anla. Adres, yer, zamanda vb. en küçük bir yanlışlık, yanlış anlama ihtimali vb. kalmasın.

12. Haberleşmede:

a) Sağlam adresler kullan.

Sağlam adres, polis tarafından kontrol ihtimali hemen hemen görülmeyen adrestir. Güvenilir bir ilerici kişinin, bir tanıdığın, bir akrabanın vb. adresi olabilir.

Aynı adresin uzun süre kullanılması, çok kişiye verilmesi, sağlam adresi sağlam olmaktan çıkartır.

Hangi adresi kime ne zaman verdiğin her zaman bilgin dahilinde olsun. İptal etme halinde, adresi verdiğin herkese bunu iletmeyi unutma.

Verdiğin adres ile sürekli temasın olsun.

Adrese polis baskını vb. halinde, adres sahiplerinin seni uyarabilecekleri bir işaret tespit et. Adres sahipleri ile bu konuda anlaş.

b) Siyasi tartışma yürüttüğün, siyasi görüşler aktardığın vb. mektuplarda örgütsel hiçbir bilgi yer almasın.

c) Örgütsel konudaki mektuplar,mutlaka mektubu alan ile daha önceden tespit edilmiş biçimde, ancak onun kesinlikle anlayacağı biçimde yazılmalıdır.

d) Hiçbir mektupta adres, buluşma, işaret vb. **açık** yazılamaz. Gizli, şifreli, veya önceden anlaşılmış biçimde, yalnızca alanın kesin şekilde anlayacağı biçimde yazılır.

e) Mektupların üzerine mutlaka bir gönderen adresi yazılmalıdır.

f) Mektuplar, normal mektup boyutunu aşmamalıdır.

g) Mektuplar, ilk anda okunduğunda örgüt içinde birinden diğerine direktif veren, soru soran vb. belge olduğu anlaşılmayacak biçimde yazılmalıdır.

h) Mektupların zarfları iyice zamklanarak, sıkıca kapatılmalı; hiçbir köşesinde zamksız, yapıştırılmamış açıklık bırakılmamalıdır.

i) Telefon, kesinlikle ancak partinin bilgisi ve izni dahilinde; önceden tespit edilmiş durumlarda, ve önceden tespit edilmiş çerçeve içinde kullanılabilir.

Hiçbir halde, **kalınan bir evin** telefonu üzerinden siyasi konular görüşülemez.

Telefon görüşmesi, ancak önceden tespit edilmiş şifre ile konuşmak kaydı ile mümkündür.

13. Mümkün olduğunca elyazısı ile yazma.

Polisçe tanınan bir elyazısının olduğu bir belgeyi başkalarına verme.

Başılmış hiçbir belgenin orijinalini bulundurma, yoket.

14. Buluşmalarda:

a) Evde buluşmayın.

Eğer zorunlu olursa, buluşmaya gelenlerin evin sağlam olup olmadığını anlayabilecekleri bir işaret tespit edin.

b) Randevu yeri olarak mutlaka iyi bildiğiniz bir yeri verin.

Mümkün olduğunca çok insanın bulunduğu; tesadüfen karşılaşma imkanının inanılır olduğu yerleri randevu yeri olarak tespit edin.

Bu noktada da bilinen ve kontrol altında olan klasik yerleri (gar, otobüs durakları gibi) vermekten kaçının. Zorunlu kalmadıkça buraları randevu yeri olarak kullanmayın.

c) Randevuyu birbirini tanıyanlar arasında yapıyorsanız, o zaman hareketli -iki ayrı noktadan aynı saatte hareket,

ortalarda karşılaşma biçiminde- randevu verin.

d) Takip edilme durumunuz varsa,ya da bunu tahmin ediyorsanız, **k e s i n l i k l e** randevuya gitmeyin.

Bu halde başka kanallarla örgüte ulaşın. **(3)**

e) Verilen randevu yerini tanımıyorsanız, imkan ölçüsünde randevu öncesinde yeri gidip görün; yan sokakları vb tanımaya çalışın.

f) Randevu yerine **m u t l a k a** verilen zamanda gidin.

Randevu yerinde verilen zamandan başlayarak, beş dakikadan fazla beklemeyin.

Ranrevu evde ise, verilen saatten en geç yarım saat sonra evi terkedin.

g) Her randevunun mutlaka en az bir yedeğini tespit edin.

h) Bir randevu yerini, birden fazla kişiye vermeyin. Randevu yer ve zamanlarınızı kafanıza yazın. Randevu yaptığınız kişi ile birkaç kez tekrarlayarak, yanlış anlama ihtimalini ortadan kaldırın.

i) Buluştuğunuz kişi ile, nerede, nasıl tanıştığınızı, ne için buluştuğunuzu birlikte tespit edin.

j) Eğer randevu yeri ve ortam müsaitse, buluşmanın hemen ertesinde birlikte hareket etmeyin. Ayrılıp, bir başka yerde yeniden buluşun.

k) Randevulaştığın kişi ile uzun süredir temas yoksa, randevuya giderken üzerinizde örgütlü olduğunuzu açığa çıkaracak herhangi bir yazı, belge taşımayın.

l) Randevuya doğrudan ve tek araçla gitmeyin. Randevu yerinin epey öncesinden araçtan inerek, mümkün olduğunca tenha yollardan, çevrenizi kontrol ederek randevu yerine gidin.

m) Randevu yerlerini sürekli değiştirin.

n) Üzerinizde parti belgesi taşıyorsanız, polisle sizi doğrudan karşı karşıya getirecek her türlü tavırdan sakının.

15. Uzun süreli buluşmalarda: (Hücre toplantısı/Eğitim çalışması/vb.)

Yanyana gelenlerin tümü, birbirini nereden, nasıl tanıyor; neden birarada vs. önceden tespit edilmelidir.

Bu gibi toplantılar mümkün olduğunca "aile" yanlarında, ve aile ziyareti, akraba ziyareti vb. şekilde örtülecek biçimde örgütlenmeye çalışılmalıdır.

Her uzun süreli toplantıda, bir baskın anında, en önemli belgelerin yokedilmesi için imkanlar mutlaka önceden hazırlanmalı, ve işbölümü yapılmalıdır.

16. Doğrudan örgütlü olduğun yoldaşlarla, eğer akrabalık bağın, açıklayabileceğin dostluk bağı, aynı yerde çalışma vb. yok ise, bunlarla örgütsel çalışma dışında hiçbir bağın yoktur, olmamalıdır.

Birlikte örgütlü olmadığın, ama örgütlü olduğunu bildiğin veya tahmin ettiğin yoldaşlarla da, parti görevi dışında hiç bir bağın yoktur, olmamalıdır.

Kişisel dostluk, akrabalık,arkadaşlık bağları ve ilişkileri ile, parti işi ve ilişkilerini kesinlikle birbirine karıştırmayın. Birlikte aynı kademede örgütlü olmadığınız kimse, o size kişi olarak ne kadar yakın olursa olsun, sizin için örgütsel anlamda örgüt dışında bir insandır.

17. İçimize ajan-provokatörlerin sızmasına karşı uyanık olun. Çok bilmek isteyenlerden, kişiler hakkında, örgüt hakkında somut bilgi edinmek isteyenlerden; kısa sürede öne çıkacak davranışlarda bulunanlardan; eylemlerde sürekli "sol" maceracı öneriler getirenlerden kuşkulan.

Kuşkulandığın kişilerin hareketlerini izle.

Kuşkularının vehim olmadığı kanaatine varırsan, örgütü uyar, araştırma talep et.

18. Ajanlara karşı mücadelede esas araç, onları açığa çıkarmak, kitleler önünde teşhir ve tecrit etmek, ve ajanlık yapamayacak duruma getirmektir.

★

DİPNOTLAR:

(1) Buradaki "bilmesi gerekenler", Partinin ***örgütlenme işleri sorumlu(ları)dır.*** *Aynı hücre içinde birlikte çalıştıklarının tümü "bilmesi gerekenler" değildir.*

(2) Bu bağıntıda açıktır ki belgeler ne kadar çoğalırsa; gizleme zorluğu o kadar artar. Bunun bilincinde olarak, gereksiz her belgeyi yok etme, ve sağlam bir yerde merkezi arşivleme işinin çözülmesi yerine getirilmelidir.

(3) (...) "

Partimiz, bu kuralları "uyulması, uygulanması" **z o r u n l u** olan temel direktifler olarak belirlemiştir.

Partili Komünistler, bu kurallara uyup uymamanın sonuç olarak burjuvaziye karşı mücadelenin ölüm-kalım savaşı olduğu gerçeğini kavrayıp/kavramama sorunu olduğunu; kavramayanların niyetleri ne olursa olsun, proletarya davasına zarar vereceğini bilmek zorundadır. Buna göre davranmak zorundadır.

TKP/ML(BOLŞEVİK), gerek Dünya Komünist Hareketi'nin geçmişinden, gerekse kendi geçmişinden çıkardığı dersler temelinde,

illegalite alanındaki hatalara hoşgörü ile yaklaşmanın, bu alandaki hataların salt ideolojik mücadele yöntemleri ile aşılacağını beklemenin yanlış olduğu sonucuna varmıştır.

Konferans kararında şöyle denmektedir: *"Çok iyi yoldaşlar bile olsa, bu alanda düzelmeyenler, hatalarını sürdürenlerle Parti örgütsel ilişkiyi kesmeye kadar varabilecek idari tedbirler almaya hazır olmalıdır."*

Biz tüm yoldaşlarımızı bu kurallara harfiyen uymaya çağırırken; tüm sınıf bilinçli işçileri, ve tüm devrimcileri de illegalite konusundaki laçkalıklara karşı mücadeleye çağırıyoruz.

Devrimciliği ciddiye almanın en önemli kıstaslarından biri, kuşkusuz illegalite konusundaki tavırdır.

Legalizm batağına karşı ideolojik ve pratik-siyasi mücadelede ileri !
İllegalite konusundaki hata ve eksikliklerimizi aşmada ileri !
B o l ş e v i z m y e n e c e k t i r !

KIZIL ORDU FRAKSİYONU VE DİĞER DEVRİMCİ TUTUKLULARIN

Açlık Grevi 70. Gününe Vardı !

Batı Almanya'da Kızıl Ordu Fraksiyonu ve diğer devrimci tutukluların 1 Şubat'ta başlattıkları açlık grevi, Karl Heinz Dellwo ve Christa Eckes'in şahsında 70. gününe vardı.

Açlık grevi, iki hafta arayla, sürekli yeni grevcilerin katılması biçiminde bir taktik izlenerek zamana yayılarak, zincir biçiminde genişliyor.

Başlangıçta açlık grevi üzerine uyguladıkları haber-yorum ambargosu ile, açlık grevini suskunlukla geçiştirmeye kalkan Batı Alman emperyalist siyasetçileri; açlık grevinin 60. gününden itibaren tavır takınmaya zorlandılar.

Devrimcilerin, devrimci özlerini koruyabilmek için, bazılarının şahsında 18 yıldır süren hücre tecritini kırabilmek için getirdikleri, tüm devrimci tutukluların bir veya en çok iki grupta toparlanması haklı talebi; süreç içinde dışardan da artan bir destek görmeye başladı.

Batı Alman emperyalizminin "sol" siyasetçileri, "5-6 kişilik küçük gruplarda bir araya getirme" uzlaşma önerisi ile açlık grevini kırmaya çalışırken, "sağ" siyasetçiler "devlete santaj yapılmaz" çizgisi ile grevi kırmaya çalışıyor.

Devrimciler ilk açıklamalarında belirttikleri gibi, bu kez "sonuna kadar gitmeye kararlı".

Bu açlık grevini desteklemek, tüm devrimcilerin görevidir.

Bu grevin bir parçası olarak, aşağıda, açlık grevinde bulunan Karl Heinz Dellwo nun açlık grevinin **60. gününde** yaptığı bir açıklamayı yayınlıyoruz:

"Ben 15 Şubat 1989 tarihli açıklamamda şunu söyledim: Benim için şunun bilinmesi çok önemlidir: Benım bu zincır içinde aldığım konum, kendi özgür kararım sonucudur. Bunu ben kendim istedim, ve bizim kendi ilişkilerimiz içinde, burda yürüttüğümüz mücadelenin aynı zamanda herkesin ve herkes için mücadelesı olması bılinci ile alınması kolay olan bir karardı. Bizim kendi ilişkilerimiz kendi başına bir değerdir, ve bu yüzden onlar özel bir açıklama gerektirmezler.

Şimdi yine bir pisliktir yayılıyor: Grup zorlaması var(mış..), zorlanıyormuş ... vs. vs.

*Krumsiek (Kuzey Ren Vestfalya Eyaleti Adalet Bakanı, -Sosyal-Demokrat- /**ÇN.**) konuşuyor: Kuzey Ren Vestfalya modeli grubu dağıtır! Biraz gözlerini açsalar ! Kuzey Ren Vestfalya'da tam da iki kadın yoldaş, bu arada Christa (Eckes) zincırin en ön halkasında! Ve onlar yıllardır bızden koparılmış durumda! En baştan bır birinden koparılmış olmasına rağmen, tutuklular grubu hep birlikte idi, ve biz şartlar ne olursa olsun hep birlikte,kollektif mücadele ettik. Bunda değişen hiç bir şey olmayacaktır. 18 yıl sonrasında bu iddialar komiktir. Bizim kollektif özdeşliğimizin yıkılması için kullanılan vahşiliği örtmeye hizmet eder yalnızca.*

*İşte bizim en baştan duyumsadığımız tek **baskı** bu oldu. Ve o amacı, bıçimi ve niteliği itibarı ile **işkence** karakterine sahiptir.*

Grup içindeki her kişi, ya özgür olarak gruptadır, ya da grupta değıldır.Gıt

mek isteyen herkes gidebilir. Erkek/kadın gitmek isteyen kim olursa, biz ona gidişinde onurlu bir yol gidebilmesi için yardımcı olmaya da hazırız.

Başka türlüsü de zaten olanaksızdır. Zorunlu kollektif maddeten olanaksızlıktır. Bu yüzden de bu iddia, işleri güçleri insanları kendi toplumsal çıkarlarının tersine olan yaşama şartları içine zorla sokan kişilerden gelmektedir.

Ve bunu tam da bizim için propaganda ediyorlar. Kuzey Ren Vestfalya'da Krumsiek Remmers bizi tek tek, açlık grevinin ezilmesinden sonra zorla insanları mahfeden "normal tutukluluk şartlarına" sokacaklarını ilan ediyor. Amaç bizim kendi başımıza karar yetimizi yok etmektır. Ama biz kendi hayat şartlarımız hakkında karar alamama yerine, özgürlüğümüz için mücadelede ölmeyı tercih ederiz. Bunun dışındaki her şey, daha kötü bir ölüm olur !

Celle, 30 Mart 1989
Karl Heinz Dellwo ..."

İRAN KOMÜNİST PARTİSİ - YURTDIŞI KOMİTESİ'NİN BİR ÇAĞRISI :

Dunya kamuoyu, Şubat 1989'dan bu yana, Salman Ruşdi adlı, Hint asıllı bir İngiliz yazarın "Şeytan Ayetleri" isimli romanı, ve İranlı dinci-faşist mollaların bu romanın yazarı hakkında verdiği "idam fermanı" ile meşgul oluyor.

*Aslında **dinin "halk için afyon"** olduğunu en açık biçimde ortaya koyan gelişmeler konusunda, İran Komünist Partisi-Yurtdışı Komite'nin takındığı bir tavrın çevirisini aşağıda yayınlıyoruz. İran Komünist Partisi'nin takındığı tavır, soruna; "terörün İran sınırları dışına taşıma"sından yola çıkarak "İslam rejimini" teşhıre çalışan bir tavırdır. Bu tavrın adresi, işçi sınıfı ve devrimci güçler değil; genel olarak "liberal demokrat kamuoyudur". Talep edilen dünya çapındaki mücadelenin sınırlı hedefleri, bunu açıkça göstermektedir.*

Destek talebi, İran işçilerinin ve halkının "devrim mücadelesini" desteklemeye değil; siyasi tutsakların serbest bırakılması, kontrol için heyetler gönderilmesi, vb.'ne yöneliktir. Çağrı, bu hali ile reformist bir temeldedir...

TERÖR İHRACI: SİYASİ TUTUKLULARDAN İNGİLİZ YAZARINA KADAR !

Hepiniz haberi duydunuz: İngiltere' de Salman Ruşdi, İran'ı yöneten mollaların nahoş bulduğu bir kitap yazdı. Yazar, İran'dan 6000 Km. uzakta yaşıyor, ve Humeyni bu kadar mesafeden onun ölüm fermanını çıkartıyor!

Biz defalarca İran rejimini vahşi diye niteledik. Defalarca, İran halkının kaderinden sözettik, ve son aylarda sık sık bu hükümetin pençesinde ölümle karşı karşıya bulunan siyasi tutsakların kaderinden sözettik. Son bir kaç ay sizleri, özgürlük ve demokrasiyi savunmak için ayağa kalkarak İran'daki siyasi tutsakları desteklemeye çağırdık. Salman Ruşdi'nin yazgısı, bizim üzerinde ısrarla durduğumuz şeyin doğrulanmasıdır!

İran'daki siyasi tutsakların davası , sadece İran halkının meselesi değildir - tıpkı basın ve söz özgürlüğünün sadece yazarların meselesi olmaması gibi. İran rejimi, terör ve baskıyı İran sınırlarının dışına taşımıştır ve hatta onu Avrupa'ya ihraç etmeye çalışmaktadır.

Salman Ruşdi olayında herkes, İran halkının ortak yazgısını görebilir ve İran halkına el uzatabilir. İslam rejiminin tüm dünya çapında, özgürlüğe kastetmeye dönüştüğünü aklınızdan çıkarmayın. Dolayısıyla ona karşı dünya çapında bir mücadele gerekmektedir.

* İran'daki tüm siyasi tutsakların kayıtsız-koşulsuz serbest bırakılmasını isteyin!
* İran rejiminin zindanlarını teftiş etmek, siyasi tutsakların salıverilmesini ve katledilen tüm tutsakların isimlerinin yayınlanmasını denetlemek için uluslararası heyetler gönderilmesini isteyin!
* İran işçilerinin ve halkının, siyasi tutsakların özgürlüğü uğruna ve kayıtsız koşulsuz söz ve faaliyet özgürlüğü uğruna mücadelesini savunun!

İran Komünist Partisi-Yurtdışı Komitesi
Şubat 1989

KOSOVADA GELİŞMELER ÜZERİNE

ÖLMEK ; KÖLE OLMAKTAN DAHA İYİDİR !

24 Mart 1989 günü, bu şiarla binlerce Arnavut -genç, ihtiyar; kadın, erkek- sokaklara döküldü Kosova'da...

Çünkü, "Büyük Sırbistan" hayallerini gerçek haline getirmek isteyen sahte sosyalist Sırp sosyal-şövenleri, önce Sırbistan parlamentosunda alıp,sonra da baskı ve terör ile Arnavut Kosova parlamentosunda onaylattıkları bir karar ile, Kosova'lı Arnavutların tüm kazanılmış milli haklarını gaspetmişlerdi.

1974 Kararları ile, Sırbistan Federal Cumhuriyeti içinde özerk bir yapı kazanan Kosova'da Arnavutlar mahkemelerin kuruluşu, polis örgütlenmesi, kendi dillerinde eğitim kurumlarının oluşturulması gibi belli başlı temel haklar elde etmişlerdi. Ve 23 Mart 1989 tüm bu hakların bir vuruşta ortadan kaldırılmasını içeriyordu.

Artık Kosova, Sırbistan'a bağlı herhangi bir vilayeti konumu kazanmıştı.Ve Sırp sosyal-şövenleri, Sırbistan Cumhuriyeti'nin Sırp devlet memurları ile 2 milyona yakın Arnavutu her türlü haktan yoksun bırakarak süreç içinde eritip Sırplaştırabilirdi.

"Balkanların Hitler'i" diye Yugoslavyada da nitelenen Sırp revizyonist parti şefi Miloseviç önderliğindeki Sırbistan'da yönetimi elinde tutan sosyal-şövenklik, en azından böyle bir planın ilk adımını yasa çıkartarak atıyordu. Ve bunu ikinci adım olarak binlerce Sırp asker ve polisinin "anti-terör birliği" yaftasıyla Kosova'ya sevki ve aslında şövenist sosyal-faşist Sırp terörünün Arnavut halk üzerinde daha pervasızca estirilmesi izledi.

İşte 24 Mart sabahı sokaklara dökülen binlerce Arnavut, bu terör birliklerinde yer alan, ağır silahlarla donatılmış askerlere ellerinde taşlarla saldırarak,yazının başlığı olan sloganları haykırıyordu.

Ve Avrupa'nın göbeğinde, sanki ikinci bir Filistin olgusu yaratılıyordu. Çünkü bir yanda her türlü haktan yoksun bırakılmış ve tanklara, tüfeklere taşlarla karşı duran bir halk, diğer yanda ağır silahlarla kazanılmış hakları gaspeden ve bunu ayakta tutmaya çalışan bir açık işgal gücü duruyordu.

Bir Sırp yazarı (Bozo Kovaceviç), bir Alman gazetesi ile yaptığı röportajda,30 Mart günü, "artık bizim de bir Bask bölgemiz var" derken, aslında bir ölçüye kadar gerçeği dile getiriyordu.

İspanyolların Baskları; Fransızların Korsikalıları; İngilizlerin İrlandalıları; Siyonistlerin Filistinli Arapları; Türklerin Kürtleri; Sırpların Arnavutları ve daha nicelerinin **ortak özelliği**: Hakim ulus şövenizminin, ezilen bağımlı ve sömürge uluslara karşı, karşı-devrimci baskı ve terörü, asimilasyonu temel politika edinmelerinden ötürü ortaklık gösterse de, bir dizi özgün özelliği de bünyelerinde taşıyorlardı.

Örneğin, Kosovalı Arnavutlar, Mussolini ve Hitler faşizmine karşı Sırplarla yanyana direnmişler, birlikte sosyalizm adına faaliyetler yürüterek, Yugoslavya'da Halk Demokrasisi'ni ve ardından da sözde sosyalist bir Federal Devlet'in yaratılmasında yer almışlardı.

İşte bu süreçte Yugoslavya'nın Sırp ve Arnavut ya da diğer milliyetlerden topluluklarının sosyalizm adına izlenen burjuva milliyetçisi politikalar sonrası; nasıl birbirlerine yeniden düşman edilerek, bir içsavaş noktasına ulaşması anlamında diğer benzerlerinden oldukça farklıydı. Ve diğer bir fark da, kazanılmış çok önemli hakların varlığıydı.

Özü bir de olsa, Sırp şövenistler hala komünistlik, sosyalistlik maskelerini suratlarında taşıyarak, sosyalizm adına bir başka ulustan emekçi halkı köleleştirmeye çalışıyordu.

Aslında Arnavutlar, Kosova'nın 1974'de özerk bölge olması hakkını elde etmelerine karşın, bununla yetinmeyi haklı olarak reddediyorlardı.

Çünkü Kosova, özerk bölge de olsa; Yugoslavya'nın ekonomik, sosyal bakımdan en yoksul bıraktırılmış yöresiydi. Ve bu geri bıraktırılmışlığı aşmanın ötesinde, tam hak eşitliği temelinde ulusal eşitlik Kosova'lı Arnavutların en temel talebiydi. Ve bu da, haklı bir talepti.

Kosova Arnavutları bu talebi dile getirdikçe, Sırp milliyetçiliği, Sırp şövenizmi olarak karşılarına doğrudan çıkmaya başladı.

Geçmişte, bir dönem sosyalist olan Ar-

navutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti ile Marksist-Leninist iken Arnavutluk Emek Partisi de bu haklı talebi destekler durumdaydı. Arnavutluk Emek Partisi VII. Parti Kongresi raporunda bu konuda aynen şunlar söyleniyordu:

"Gerçek bir Marksist-Leninist parti olan Partimiz, onların topraklarında, Kosova, Makedonya ve Karadağ'da yaşayan Arnavut kardeşlerimize karşı doğru bir tavır almıştır. Bazı Yugoslav yetkililerinin, Yugoslavya'da yaşayan Arnavutlarla Arnavutluk Halk Cumhuriyeti arasında düşmanlık tohumları ekme çabası boş bir çabadır, ama ne var ki büyük bir zarar da vermektedir. Biz Arnavutların tutumu, eskiden nasılsa şimdi de aynıdır; biz Yugoslavya halklarına, aynı şekilde Yugoslavya'daki Arnavutluk nüfusuna karşı Marksist-Leninist bir tutum takındık ve daima da takınacağız. Kosova, Makedonya ve Karadağ'da yaşayan Arnavutlarla aramızdaki kardeşçe kan ve dil bağları, ortak milli gelenek ve görenek bağları, bize, Yugoslav devletinin içişlerine karışmadan ve uluslararası ölçütlere saygı göstererek, Yugoslav federasyonuna dahil öteki halkların yararlandığı, bütün halkların yararlandığı bütün hak, özgürlük ve avantajlardan oradaki Arnavutların da yararlanmasıyla ilgilenme hakkını vermektedir. Kaldı ki bu, Arnavutluk Halk Cumhuriyeti anayasasının öngördüğü bütün haklardan yararlanan bir Makedonyalı nüfusun bulunduğu Arnavutluktaki bazı tarım kooperatiflerine ilişkin bir sorun, ya da Yugoslav propagandasının iddialarının tersine ülkemizde var olmayan bir Karadağ azınlığı sorunu da değildir. Biz, Yugoslavyada yaşayan kardeşlerimizden sözettiğimiz zaman, birbuçuk milyon Arnavuttan sözediyoruz.

Bizim görüşümüz ve isteğimiz, Rankoviç döneminin çirkin tutum ve faaliyetlerinin bir daha asla tekrarlanmaması, Yugoslavya'daki Arnavutluk nüfusuna zulmedilmemesi, onun yoksulluk içinde bırakılmaması, siyasi, iktisadi ve kültürel alanlarda Kosova bölgesi aleyhine ayrım yapılmaması, bu bölgeye de öteki milliyetlerle aynı şekilde davranılmasıdır."

(Arnavutluk Emek Partisi VII. Parti Kongre Raporu, Enver Hoca, Koral Yayınları, Sf. 180/181)

Görüldüğü gibi, Arnavutluk Emek Partisi, "içişlere karışmadan" Kosova'daki Arnavutların tam hak eşitliğini, "Yugoslav federasyonuna dahil öteki halkların yararlandığı **tüm** hak ve özgürlük ve avantajlardan yararlanması" yanında açıkça tavır takınmaktadır. Bu tavır doğru,Marksist-Leninist bir tavırdır.

Ne var ki, süreç içinde Yugoslavya' da iyice gelişen ulusal çelişki, özellikle Sırp şövenizminin Kosova Arnavutlarını zor yoluyla kontrol altına alma yönünde adımlar atma noktasına geldiğinde, bugünün revizyonist Arnavutluk Emek Partisi, bir yandan bu baskıları lanetler gözükürken, bir yandan da statükonun korunması çağrıları ile yetinmeye başlamıştır.

Arnavutlak Emek Partisi IX. Parti Kongre Raporu'nda şunlar söylenmektedir:

"Kosova'da ortaya çıkan durumun suçlularını Yugoslavya dışında aramak, gerçekçilikten uzaklaşmanın, gerçeğe gözlerini kapamanın ve sorunları nesnel ve sakin bir şekilde çözmek için siyasi irade eksikliğinin ifadesidir. Şiddet ve zorlama kullanımı da durumu düzeltemez.

Biz Kosova'da durumun kötüleşmesini istemiyoruz. Hiç bir durumda ve hiç bir şekilde biz Yugoslavya'nın destabilize olmasını istemedik. Yugoslavya'nın bir kavga ve bölünmeler arenası haline gelmesi ve yabancı güçlerin müdahalesini kolaylaştıran durumların ortaya çıkması, Balkan halklarının bu arada bizim de çıkarımıza değildir.

...

Biz eğer Kosova'da yoğunlaşmış sorunlarının çözümü Yugoslavya'nın tüm halklarının Sırpların, Arnavutların, Makedonyalıların, Karadağlıların, Bosnalıların, Kroatların, Slovenlerin, vb. çıkarlarının ; Yugoslavya'nın istikrarı ve geleceğinin akıllı, nesnel ve gerçekçi bir tavır talep ettiğini vurguladığımızda çıkış noktamız budur."

(AEP, IX. Parti Kongre Raporu, R. Alia, Almanca, Tirana 1986, Sf. 241-242)

Yugoslavya'da istikrarın savunulması , Arnavutluk Emek Partisi için, "Yugoslavya'daki Arnavut kardeşlerinin eşit hak taleplerini açıkça desteklediğini ilan etmekten" daha önemli hale gelmiştir.

Gelişme budur. Arnavut halk yığınların direnişini selamlayacak ve onun yanında olduğunu açıklayacak yerde, Arnavutluk Emek Partisi "aman Yugoslavya'daki statüko bozulmasın" yönlü tutucu, gerici bir tavrın savunucusu konumuna evrimlenmiştir...

Bu arada "TD'K'P"nin "Devrimin Sesi" adlı merkez yayın organının 75. sayısında Zeri-i Popullit'ten aktarılan bir makale yayınlandı.

Bu makalede Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin revizyonistleri Yugoslavya'nın "Mladina" adlı gazetesinin Kasım sayısına atıfta bulunarak, Yugoslav revizyonistlerinin Arnavutluk Sosyalist

Halk Cumhuriyeti'ni işgale hazırlandığına dikkat çekilerek, böyle bir tavır içine girilmemesi, şayet böyle bir adım atılırsa "kendilerinin yanacağı" tehditi savurulmaktadır.

Arnavutluk Emek Partili revizyonistlere göre; Kosova'daki Sırp oyunları aslında Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyetine yönelik saldırı hazırlığının bir parçasıdır. Dolayısıyla bir yandan Kosova'daki Arnavutlara yönelik saldırılar kınanırken, öncelikle de Arnavutluk'a yönelebileceği düşüncesiyle son gelişmelere tavır takınılmaktadır.

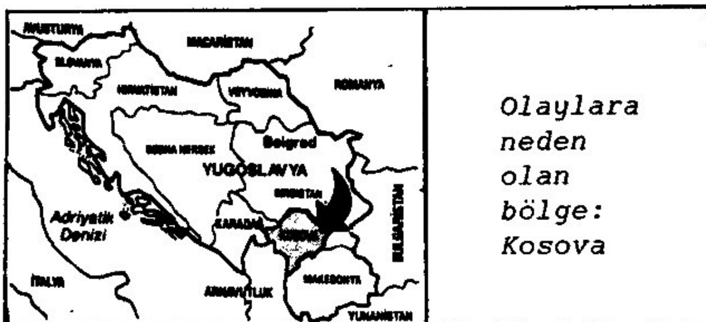
Sonuç olarak "statünün korunması", "Kosova'ya saldırıların durdurulması", vb. talepleri, kendilerine yönelebileceğini düşündükleri bir saldırının durdurulmasını amaçlamaktadır.

Gerçekten "Büyük Sırbistan" hayali peşinde koşan Sırp sosyal-şövenisti sosyal faşistlerin; Arnavut sorununu "Tiran'a kadar uzanıp" hal etme(!) istek ve planları vardır. Bu karşı-devrimci, ırkçı, rezilce planı teşhir etmek, böyle bir saldırıya karşı hazırlıklı olmak Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin ve Arnavutluk Emek Partisi'nin görevidir. Tüm dünya işçileri ve ezilen halkları böyle bir saldırıya karşı, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin bağımsızlığının destekçisi olmak görevine sahiptir.

Arnavutluk Emek Partisi ama Marksist - Leninist bir parti olma iddiasındadır. Böyle bir parti, dünyada şu an var olduğunu iddia ettiği tek "proleter diktatörlüğünün" öncüsü olduğunu iddia eden bir parti; hiç bir şekilde soruna statükonun korunması bakış açısı ile yaklaşma hakkına sahip değildir.

Marksist-Leninist tavır, böyle bir saldırı tehditi karşısında, Yugoslavya işçi sınıfına ve halklarına devrim; tüm dünya işçi sınıfına ve ezilen halklarına destek çağrısı olmak zorundadır.

Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin revizyonist önderleri ve partisi,her ne kadar "bölge yararına" diye Yugoslavya'da statünün bozulmamasını istese de, bu istek bugün için Avrupalı emperyalist büyük güçlerin talepleri de olsa, artık

Olaylara neden olan bölge: Kosova

Yugoslavya yeni bir döneme girmiş bulunmaktadır.

Bu dönem; "Büyük Sırbistan" şiarıyla sağa sola saldıran Sırp şövenizminin mevcut statüyü kendi lehine değiştirme süreci, ve bir içsavaş sürecidir.

Bugün Arnavutlara toplarla, tanklarla saldıran sahte sosyalist, şöven, yayılmacı burjuvalar, diğer milliyetlere da basın-yayın yoluyla saldırıya başlamıştır bile...

Örneğin Sırp gazetesi "Nin", Slovenler ve Hırvatların, Yugoslavya'nın federal birliğinden ayrılarak, Bavyera, İtalya ve Avusturya'nın bir bölümü ile "Katolik Tuna Federasyonu oluşturma planı" yaptıklarını ve hedeflerinin Sırpları izole etmek olduğunu iddia edebilmektedir. (Spiegel 12/1989)

Ve bugün, Sloven ve Hırvatlar, Kosova şehirlerini işgal eden tankları sözde protesto edip, işgal kararı sonrası Sırpların yaptıkları şenlikleri boykot ederek tepkilerini dile getirirken, bir yandan da Sırpların Kosova ile yetinip kendilerine bulaşmayacağı umudu ile -taktik adına- federal meclis ve birleşik parti katlarında tavırsızlığı tercih etmektedirler.

Ancak **A** diyen Sırp sosyal-faşistleri **B** de demek zorundadır ve yayılmacılık, tek başına hakimiyet planları, Hırvat,Sloven vb. kapılarını da çalacaktır. Bu ise, Avrupa ve dünyanın en önemli baş ağrılarından biri olacaktır.

Biz Bolşevikler sadece geleceği görmekle yetinemeyiz. Öncelikle bugüne tavır almak zorundayız. Dolayısıyla görevimiz; Sırp şövenizminin Kosova'yı yutma ve Arnavutları ezme politikasını tüm olanaklarımızla teşhir edip, bu şöven, karşı-devrimci uygulamaları tecrit etme, proleter enternasyonalist bir güven ve dayanışmanın bölgede de hakim kılınması için bıkmadan çalışmaktır.

Bizim için, faşist Türk devletinin Kürt ulusuna; Siyonizmin Filistinli Arap ulusuna yaptıkları ile, Sırp sosyal-faşistlerinin Arnavut ulusuna yaptığı arasında, özde hiç bir fark yoktur. Bu nedenle de komünistlerin hem politikaları, hem de tepkileri bir olmalıdır...

*** KAHROLSUN SOSYAL-ŞÖVEN SIRP YAYILMACILIĞI !**

*** YAŞASIN PROLETER ENTERNASYONALİZMİ !**

İBRETLİK HABERLER
Kısa Haber ● Yorum

Milliyet, 13 Nisan 1989

Cumhurbaşkanı **Kenan Evren** de, Türkiye Hak İşçi Sendikaları Konfederasyonu Genel Başkanı **Necati Çelik** ile yönetim kurulu üyelerini dün Çankaya Köşkü'nde kabul etti.

AA'nın haberine göre, **Necati Çelik**, görüşmeden sonra yaptığı açıklamada, "**Sayın Cumhurbaşkanı, işçilerin mücadelelerinin yasal çerçevede yürütülmesi gerektiğini söyledi. Yasaların dışına çıkılarak yapılacak mücadelenin faydalı olmayacağını anlattı**" dedi. Cumhurbaşkanı **Evren**'nin, "**Niçin grev hakkınızı kullanmıyorsunuz?**" diye sorduğunu da kaydeden **Çelik**, şunları söyledi:

"**Yasal grevleri yapmadan genel grevleri konuşmak hiçbir şey yapmamak demektir. Milletin tansiyonunu yükselterek, milletin duygularını sömürerek, buralarda kalınmak isteniyor. Ben ona karşı olduğumu belirtmek için söylüyorum bunları. Sayın Cumhurbaşkanı bile**, 'Yasal haklarınız, grev hakkınız varken, niye bunu yapmıyorsunuz?' **diyorsa, sendikaların hakikaten öncelikle bu hakkı kullanması lazım. Hak kullanılmıyor, 3 senedir aynı laflar**, '600 bin işçi ile genel greve gidiyoruz' **diyorlar. Ama hiçbir şey yapılmıyor. Biz buna karşıyız. İnanılırlığımızı kaybediyoruz.**"

Söyleyene Değil Söyletene Bak !

İşçi sınıfı açısından, açlık sınırına ulaşıldığı noktada, bıçağın kemiğe dayandığı noktada yaşıyoruz.

Sonuç; işçilerin kitleler halinde -şimdilik- ekonomik taleplerle sokağa dökülmesi.

Grev hakkının olağanüstü sınırlı olduğu ülkemizde, işçiler "toplu halde viziteye çıkma" , "işi yavaşlatma", vb. bir dizi eylem biçimi ile,her geçen gün artan kitleler halinde mücadeleye atılıyorlar.

Milliyet, 13 Nisan 1989

DYP Genel Başkan Yardımcısı **Esat Kıratlıoğlu**, işçinin haklı davasını desteklediklerini kaydederek, UBA'ya şöyle dedi:

"**Yaptıkları eylem genel grev dahi olsa, işçilerin haklı bir davanın takipçileri olduğu kanaatindeyim. İşçiler, çok düşük ücretlerle çalıştırılıyor.**"

"**300.000 İşçi Ayakta**" (Milliyet, 13 Nisan), "**İşçi Fokur Fokur**" (Hürriyet, 14 Nisan); son günlerde gazetelerin öne çıkan başlıkları...

Burjuvazinin temsilcileri, bu gelişmeler karşısında, bu harekete hak verir, sahip çıkar görünme yolunu tutuyorlar. Şevket Yılmaz ağa, yeniden "toplu grev" "genel grev" lafları etmeye başladı.

"Vitrin"de Yavuz Donat, "Şevket Yılmaz en fazla Mayıs'ın 15'ine kadar işçileri **frenleyebileceğini** düşünüyor. O tarihte **kantarın topunun kaçacağını**, 200 - 250 bin işçinin greve gideceğini söylüyor." (Tercüman, 14 Nisan) diyerek, Şevket Yılmaz gibilerinin esas derdinin frenleyicilik olduğunu, ama artık onların da gücünün frenlemeye yetmediğini; işçilerin kontrol dışına çıkmasını engellemek için, onların grev yapmak zorunda kalacaklarını, grevlere sahip çıkar görünmek zorunda kalacaklarını; ve evet bunları devlete zarar vermeden kontrollu yapmanın onların görevi olduğunu -istemeden- belgeliyor.

İşçi hareketinin gelişmesi karşısında Özal, "İşçilerin kayıplarının telafi edilmesi yönünde emir verdiğini" açıklamak zorunda kalıyor. Maaşallah tüm hakim sınıf temsilcileri, işçi haklarının "savunucusu" (!) olarak ortaya çıkıyor. Örğin Evren o kadar işçi dostu ki!!! "Grev hakkının kullanılmamasından" rahatsız. Dünya ters mi dönüyor demeyin. Hayır! Bunu Evren'e söyleten, işçi hareketinin kendisidir. O işçi hareketi ki, 1970'de sendika kanunlarını değiştirip,sonradan 1980 sonrası 12 Eylül ile çıkan yasalara benzetmeye kalkan Demirel'in Yeni Partisi'nin sözcüsünü, genel grevi savunur görünür pozisyona zorluyor.

İşçi sınıfı yeri geldiğinde, bunları söyleyenlere, söylediklerini hatırlatacaktır !...

Yılmaz, hükümeti Demirel'e şikâyet etti DYP lideri Süleyman Demirel, Türk-İş'i ziyaret ederek işçi sorunları konusunda bilgi aldı. Türkiye'de el emeğiyle çalışanların hemen tümünün yoksulluk sınırının altında olduğunu söyleyen Demirel'e Türk-İş Genel Başkanı Şevket Yılmaz hükumetin hiçbir vaadini gerçekleştirmediğini anlattı (Fotoğraf: AA)

Cumhuriyet, 4 Mart 1989

İki "İşçi Dostu" Yanyana

Ve işte, güya işçilerin temsilcisi ve sözcüsü, işçi düşmanı, işçi aristokratı-bürokratı, sendika ağası Yılmaz Ağa'nın "şikayet merci", I. ve II. Milliyetçi Cephe'nin mimarı, şimdilerin hızlı "demokratı", yerel seçimlerde sağın patronluğu iddiasını tazeleyen, burjuva üçkağıdının bir "bilen"i ve işçilerce iyi bilinen Süleyman efendi!

Yılmaz ağa, herhalde patronu ile tehditlerini savurduğu "Genel Grev" taktiklerini de konuşmuş olsa gerekir. Yılmaz ağa'nın ve onun gibilerinin güdümündeki "Genel Grev",olsa olsa genel grev silahının ırzına geçilmiş hali olur.

Görev, bu bağıntıda, işçilerin kendi mücadelelerini kendilerinin yönetmesidir. Sendika ağalarının tek sözüne inanılmamalıdır.

Grevde başarının örgütsel anahtarı, Grev Komiteleri'dir.

Türklüğün "Büyüklüğünün (!)" Futbolvari Kanıtı !

Gazete, 17 Mart 1989

● O ne büyük gün Allahım... O ne büyük mutluluk... Galatasaray'ım kafa tutmuş Avrupa'ya... Rakiplerini birer ikişer devirmiş, gelmiş yarı finale... Türk'ün gücünü yedi düvele bir kez daha ilan etmiş... Ve Ulu Önder Atatürk'ün "Ne Mutlu Türküm diyene" sözünü bir kez daha tüm benliğimizle, en ufak hücremize dek yeniden hissetmemizin hazzını yaşatmış!...

17 Mart tarihli gazeteler, yandaki tipte hezeyanlarla; "Alış buna Avrupa", "Bugünleri de gördük", "Tur değil çağ atladık" gibi başlıklarla dolu idi !

Bu şizofrenik hezeyanların nedeni mi ?

Bir türk futbol takımı (Galatasaray); Yugoslav kalecisinin sayesinde öncelikle (!) ve bir başka Yugoslav futbolcunun golü ile (!) bir Fransız takımını (Monaco) eleyerek, şampiyon kulüpler turnuvasında yarı finale kaldı!

"Türk'ün gücü", bütün boyalı faşist basına göre, işte böyle "yedi düvele ilan ediliyor".

Söylenecek tek laf var: zavallı "Türklük"...

26 Mart Yerel Aldatmacaları Üzerine Devrimci İzlenimler

Türkiye'de yaşayan tüm halklar (Türk, Kürt ve diğer azınlıklar), 26 Mart 1989'da bir kez daha provokasyona getirildi, bir kez daha aldatıldı.

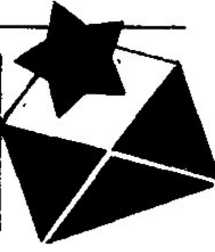
- Neydi 26 Mart yerel seçimleri?
- Hedeflenen amaç neydi?
- Ve en önemlisi, geçmişte ve hala kendilerini (kendi siyasi çizgilerinde Marksizm-Leninizm'i, kendilerinin istediği gibi yorumlayıp, Türkiye gerçeğine empoze etmek isteyen grup ve kişilerin, sözüm ona halk savaşçılarının) Türkiye'de yaşayan ezilen emekçi halkların ve işçi sınıfının yılmaz savunucuları ve savaşçıları diye ahkâm kesen grup ve kişilerin, dünya proletaryası, Türkiye proletaryası ve -devrimi adına üslendikleri tarihi misyon ve 26 Mart yerel seçimlerindeki Marksist-Leninist, devrimci tavır neydi?

26 Mart yerel seçimleri, hakim sınıfların ve onun temsilcisi faşist devletin içine düştüğü sosyo-ekonomik ve siyasal bunalımın içinden çıkmak için, ezilen emekçi halkı ve işçi sınıfını bunalımına ortak ederek, onların oylarıyla bütün yükün faturasını, tabir yerindeyse "kaz gelecek yerden tavuk hatta civciv esirgenmez" anlayışıyla göstermelik ödüllendirmeler, tavizlerle yine halkımızın, emekçimizin sırtına yüklediği gündü, 26 Mart 1989.

Devrimci yaklaşımımızla pratikte gördüğümüz; faşizmin kendi çözümsüzlüğünü, çırpınışını bir süre daha kendi sınıfı ve rahatı adına bertaraf etmek için çeşitli demagojik yöntem ve türlü oyunlarla sergilediği bir panayır, bir komedi oldu 26 Mart yerel aldatmacaları... *(...)*

26 Mart tüm Türkiye sınırlarında, faşizmin yabancısı olmadığımız bitmiş, tükenmiş yoz taktiği, bölgemiz Çukurova ve çevre il ve ilçelerinde de aynı iğrenç biçimiyle uygulandı. Öyle ki; bu kez durum biraz daha farklı, emekçi yoksul sınıf aleyhine. Burjuvazi ve onun satılık uşakları;12 Eylül sürecinde sınıfına ve devrime ihanet etmiş bir grup (eski devrimci - yeni dönek) revizyonist, oportünist hareketlerin bölgesel mahiyetteki önemli şeflerini de yandaşları yaparak, halkın oylarını hakim sınıflar adına çaldılar.

Bunun yanısıra, bugün bile Türkiye devrimi somutunda biz bitmedik, hala varız, diyen grup ve kişiler (HK, DY,vs.) aynı olumsuz tavırla sahnedeydiler. Utanmaksızın halkımızı bir burjuva olayı olan SHP

Okuyucu Mektupları

adlı partinin saflarına çağırdılar.

Bu parti, yukarıda adı geçen, bölgesel mahiyetteki grup ve kişilerce adeta faşizme karşı mücadelede bir kurtuluş olayı, bir demokratik cephe olayı gibi gösterildi. Adı geçen grup ve kişiler, 26 Mart öncesi, belki de geçmişte gerçek kurtuluşu adına, devrim adına yapamadıkları özverilerin günahını çıkartırcasına SHP'nin "devrimciliğini" yaptılar. Bu da yetmedi tabii;

Bu kez devrim adına, devrimcilik adına yapılan yanlışları ve sapmaları eleştiren ve bu kapsamda anti-tavır koyan sağduyu sahibi devrimciler ağır bir şekilde hak etmedikleri ve onlar açısından yanlış; devrim açısından doğru yapılanma içerisine girdikleri için, 26 Mart olayına ve benzeri olaylara devrimci tavrını doğru koyan devrimciler açık bir dışlanma ve antipatiyle karşılandılar.

Devrimci ahlak anlayışına sığmaz uygulamalarla, tavır sahibi devrimciler saf dışı edilirken, hakarete uğrarken, bu grup ve kişiler 26 Mart yerel seçimlerinde merak edip soran taraftarları ve sıradan devrim sempatizanlarına dahi; şu veya bu burjuva partisinin (daha çok sözkonusu SHP olayı) desteklenmesi olayının tüm yurt genelinde, (HK, DY, vs.) alınmış merkezi tavır olduğunun propagandasını yaptılar. Kısaca 26 Mart yerel seçimlerinde hakim sınıfların ve onların sadık sınıf uşaklarının geçmişte de kullandıkları ve uyguladıkları yöntemlerle, halkı kendi sınıf hizmeti adına kazanamayacakları gün gibi açıktı.

Ama bu kez de, kendilerine devrimciyiz diyen (yukarıda adı geçen) grup ve kişiler, bölgemiz olan Çukurova ve çevre il ilçelerde burjuva partileri adına yaptıkları seçim çalışmalarıyla, kokuşmuş düzenin kokuşmuş bir partisi olan SHP'ye büyük tavizlerle zafer kazandırırken; halkımızı yüzüstü bıraktılar.

Bu, devrim mücadelesi adına kazanılan bir zafer değil;bu, devrimci mücadele tarihinde kara bir lekedir.

Bizim kurtuluşumuz, burjuva siyasi partiler değil; bizim kurtuluşumuz Marksizm Leninizm'in onurlu zaferiyle mutlaktır !

Tavır koymasını bilen tüm Türk, Kürt, ve diğer azınlıkların ezilen emekçi halklarına MERHABA !...

Şeref Yılmaz — 4 Nisan '89

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

15ê Gûlanê 1989
2000 TL
HEJMAR 51

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz ! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz !
Karkeren hemû welatan yêkbın ! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın !

(Emdaxûyanîke TKP/ML (B) ya ku kete destê me, weke wê çap dikin.)

Jİ BO KARKERÊN Bİ ZANİSTİYA ÇÎNÎ, WEZÎFA BİNGEHÎN EVE, KU XWE Dİ ERKA SAZBÛNA PARTİYÊ WERDİN !

Berdewamiya Bolşevik Partizan, Hejmar : 50

ERKÊN TEQEZ YÊN KU TEVGERA PÊŞVE DIÇE DIXE PÊŞ ME

Şûna ku em yeko yeko li oportunîstan hûrbinêhêrin, em dixwazin li ser erkên teqez yên ku îro tevgera çînî ya pêşvediçe dide ser milên komunîstên rast, karkerên bi zanistiya çînîn, çi ne? bi erêyî bi cîh bikin.

Bilindbûna têkoşîna çînî ya çîna karker, bêrazîtiya karkerên hilberîn yên piçûk ku xwe di mêla xistina karûbar de nîşan dide, tevgerên ku di nava girseyê kedkaran, xortan, berî van di nava xwendekarên xortî de bilind dibin, tevgerên netewa Kurd yên pêşve diçin... evena hemû îro hîn ne ev tevgerên ku sazûmanê bikşînîn pirsêne; evana babetên tevgera ku dî nava çerçiva sazûmanê de ne. Ev tevgerana bi temamiyekê hîn ne ewên ku sazûmanê; dewleta çînên serdest bipêşxwede; armanca xwe ku sazûmanê dewleta îroj bi şoreşê perçe bike nivisiye nînin; ew yên ku serrastkirinê di nava vî an jî wî perçê sazûmanê de dixwazên, ew in.

Û ev tevgerana, îro dikarine bên xistina bin perên rûbariya çîna serdest ya burjûvaziyê. Girseyên ku xwe dilivînin, îro bi esasî di hola aborî û ramanî de daxwaza reformê davêjin pêş. Û rêzek komên oportunîst-revîsyonîst ku bi navê Marxîzm-Lenînîzme daxifin, di qeysa ku tevger tê de ye, bi babetekî ku wê gavekê pêşve na be karê propaganda û ajîtasyoneke rêxistinê bi rê ve dibin.

Pir meziniya piraniya van tevgeran, avahiya îro, bi weziyet û gewsînên xwe. îro di rewşa ku di navbera perên babet yê çînên serdestweke qerasê pevcinîna menfaeta hukumatê de tevgerên <u>reformîst</u> di rewşa xebitandinê de ne.

ERK, TÊKOŞINA BO REFORMAN, JI TÊKOŞINEKE REFORMÎST DESXISTIN, ANÎNA REWŞEKE PERÇEKÎ JI TÊKOŞÎNA ŞOREŞ-GERÎ YE.

Ev jî, di vî warî de berî hertiştî di nava çerçiva vê sazûmanê de pêkakîna <u>daxwazên reformê</u> yên ku di piratîkê de bê îmkanin (li holê rakirina hemû astengiyên li ber rêxistina sendîqê; azadiya bê sinûr li ber gîhahevîdanînê; Temamiya wekhevî ji bo hemû netewiyan; mafê veqetandinê bo netewa Kurd; rakirina dagirkirênê li qibrisê qedexekirina loqawtê; rakirina hemû newekhevî li ser jinan) xistina merkezî; tekoşîna ji bo van propaganda ji tekoşîna şoresgerî pêwîst dike. Di daxwaza bi destxistina hemû reforma de jî di nava çerçiva vê sazûmanê de (zêdekirina rojaniyan; guhartina vê an ji wê qanûna kar; guhartina vê an ji wê xala duemîn ya zagona bingehîn; Ji holê rakirina YÖK'ê, uhw.) ya ku tê parastin, di rewşa karker û gundiyan de bi van guhartinan ve ji bingehê wê tiştek neyê guhartin; guhertineke rastî wê bizor bi şoreşê bibe, ev propaganda divê di merkezê de be.

Dij avzêla reformîzmê bizor bi propaganda şoreşgerî û ajîtasyon, îro beşê pêşveçûyî yê çîna karker hîn jî pêşvebirin û di refê komunîstan de kombin; herçî bi zanyariya navgîn û paşdemayî, bi ceribandina xwe ya ramanî -ger bi rastiya wê bawerbike- di bin pêşengiya kominîst di demeke pêş de wê arîkariya afirandina mercên yekitiyê bike.

Bizorê ev karekî propaganda û ajîtasyona şoreşgerî ye ku, di pêvajokê de ji xwe têkoşîna çînî, qerase ji pevçinîna çîna serdest ya menfaet û hukumatê de rizgar bike; di aliyê hukma girseyên kedkaran bi xwe de tîne rewşa karûbarê rastî serxwebûn yê dîrokî.

Û erk jî tam vê biserdixe. Erka ku biserkeve, bi gotineke din, liva ji xwe di bin pêşengiya komunist de yekbûn e.

Erê lê vayê çawa bibe? Kî wê vî karî û wê bi kîjan navengiyî û riyan pêkbîne ?

YÊN KU VÎ KARÎ PÊKBÎNIN; BI ZANISTIYA MARXÎZM-LENÎNÎZMÊ VE XWE BI ÇEK KIRINE; XWEDANÊ KANÛNÊN PÊŞVEÇÛNA TEVGERÊ; KOMUNISTÊN KU JI NAVA AGIRÊ TEKOŞÎNA ÇÎNÎ DERKETINE Û DI NAVA VÎ AGIRÎ DE BÛNÊ POLA. EŞKERE YE KU, YEKO YEKO NE KUMINÎST IN. YEKITIYA KOMUNÎSTAN YA BI RÊXISTINÎ; RÊXISTINA KARKERAN YA KU BI TEORIYA MARXÎZM-LENÎNÎZMÊ VE HATIYA PÊÇANDIN, HERÎ FÊDEKAR. HERÎ BI BAWERÎ, HERÎ TEKOŞER, RÊXISTINA KESÊN PÊŞVEÇÛYÎ, PARTÎKE KOMUNÎST YA BOLŞEWÎK E.

Partîke komunîst ya bolşewîk îro li welatê me, di şexsê TKP/ML (B) de, hîn weke dendikeke piçûk heye. Em berdin xebata vê partiyê hîna komunîzm bi tevgera çînî bi yekpareyî bimeşîne, hîna kesên çînê yên herî pêşveçûyî karê li cem xwe komkirin biser nexistiye; hîna di rewşeke destpêka vî karî de ye.

Lê ta ku ev kara bisernekeve; Derketina Karûbarê çîna karker û yê qorê din yê bindest ji nava çerçiva sazûmana burjuvazî nikare mimkûn bibe.

VÊ GAVÊ ÎRO LI WELATÊ ME ERKA ESASÎ YA HEMÛ KOMUNÎSTAN, HEMÛ KARKERÊN BI ZANISTIYA ÇÎNÎ, BERÎ HER TIŞTÎ XWE BI HELQA ERKA MERKEZÎ BI HELQA "DAMEZIRANDIN/AVAKIRINA PARTÎKE BOLŞEWÎK" WERDIN.

BI DÎTINA MÊZEKIRINA HEMÛ PIRS Û NÎŞANÊN TÊKOŞÎNA ÇÎNÎ, VÊ ERKA MERKEZÎ HÎN BAŞTIR JIHEVKIRIN, JI BO JIHEVKIRINA VÊ ERKÊ HERÎ BAŞTIR XIZMET KIRINÊ VE NÊZÎKBÛN PÊWISTÎ YE.

BALDARA RÊDERAN BIN

Di vê pêwendiyê de, ji du rêderên bingehîn ku hîn pir variyasonê van hene baldan û xwewergirtin pêwisti ye.

Rêdera yekemîn, Tu dibêji partike Komunîst ya xurt jî avabûye, pêşeng jî ji bo komunîzmê hatiye kesibandin, yên ku dibêjin qey pirsa esasî bi milyonan girseyan tijekirina mewzîyên şoreşgeri ye û gor vê kar dikin, di ajîtasyon-propaganda pratîk te beşê paş û yê navçe re ajîtasyonê bingeh digrin; bi navê taqtiqê akamê de di cîgirta burjuvaziyê de bi war dibin ev rêderan in.

Liva ji xwe hertişt, armanc jî -ji cejnê ta cejna din t' bîranîn-,anjî ji bo çi dixin dawiya belavokan n xuyaye, bi naverokê ve bê pêwendî bûn kirina rewşa propaganda "Sosyalîzm"ê ev rêder, di nava beşê rêdera esasî de îro bi navê Marxizm-Lenînîzmê dipeyve, di rewşa xetera esasî de ye.

Nangenimîya "Herî mezin çîna karker e, wekî din mezin tune" jî; reformvaniya vekirî ya AEP, TD"K"P jî; Halahala "cenga gel" ya TKP/ML mensewîzmê pir cûda cûda were xwenê jî; xala derkenina wan bihev re ye: Partî -di mana hildana pêşengan de- hatiye afirandin. Erk girseyên şoreşger di mewzîyan de bi cîh kirin e! (Ji bo van ji xwe pirensîbên hindekariya avakirina partiyê dugavîn de di rastiyê de pirensîbeke hwd, Marxîst-Lenînîst nîne.)

Rêdera duemîn, Yên ku erkên avakirina partiya bolşewîk di ji tekoşîna çîna karker cûda dikin destên xwe, yên nagêhêjin, teorî-kadro-rêxistin bizor di nava tekoşîna çînî de, xwe bixwe tevêkirin û jihevkirinê; Rêderin ku liva ji xwe weke qet tiştek nabînin in. Ev rêdera di nava yên ku bi navê Marxîzme-Lenînîzmê dipeyivin -li Tirkiyê-belavbûye jî, bi taybetî piştî 12 Îlonê, bi taybetî jî li deryevî welêt rêdereka ku mêla pêşveçûnê daye xuyakirin. Li ba me, yên ku hinek xeterê me jî ji xwe re xala derketinê dikin û didin ber xwe li cem hevrê me yên hinek bandûr, siya wê bûye.

ERKÊN AVAKIRINA PARTIYA BOLSEWÎK GERE DI NAVA YEKPAREYÎ DE WERE RAHIŞTIN

Erka merkezî ya afirandin/avakirina Partiya Bolşewîk:

DÛMANÎK HEYE